

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DONNA
HOSIE

SEYTAN'IN
RÜYA KAPANI

Cehennem tarihindeki en büyük hırsızlık

Cehennem'in muhasebe ofisine stajyer arandığını duyan Melissa "Medusa" Pallister bu işi almak için can atıyor. Sadece en havalı patrona sahip olmak için değil, gizemli ölümüne dair aklından hiç çıkmayan soruların yanıtlarını Şeytan'ın stajyeri olan Mitchell Johnson'da bulacağını bildiği için. Fakat cevaplara ulaşmak, işi kapmak kadar kolay değil. Özellikle Cehennem kilit altına alınmışken.

• Yanlış ellerde yok oluştan neden olacak güçteki Cehennem'in en tehlikeli silahının, Rüya Kapanı'nın, çalınmasıyla onu geri getirme görevi Şeytan Takımı'na düşüyor.

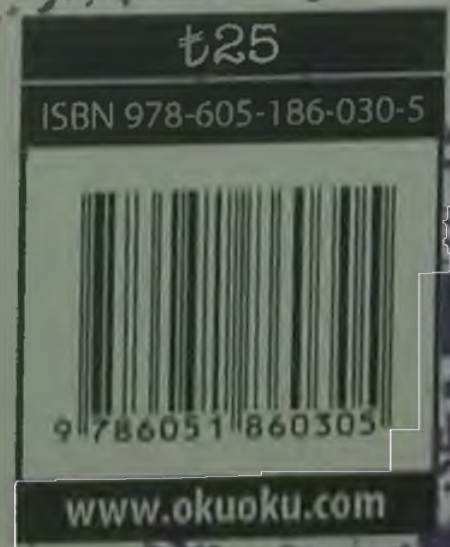
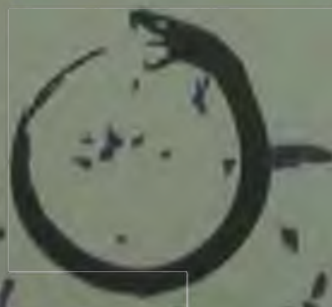
Macera dolu bu yolculukta Medusa aradığı cevaplara adım adım yaklaşıyor. Fakat hatıralarının silinmesiyle ortaya çıkan tehlike çok daha yakınında.

★ CYBILS ★

En İyi Gençlik Spekülatif Kurgu Adayı

YALSA 2015

En İyi Gençlik Kurgu Kitabı

NOVELLA DİNAMİK

Novella Dinamik:17

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Donna Hosie

Copyright© Donna Hosie, 2015

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
NOVELLA DİNAMİK'e aittir.**

**Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.**

Özgün Adı: The Devil's Dreamcatcher

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Aslı Karadeniz

Editör: Duygu Pınar

Redaksiyon: Işıl Kocaoğlu

Kapak Tasarım: Alla Özabat

Sayfa Tasarım: Elif Yavuz

1. Baskı: Temmuz 2016

ISBN: 978-605-186-030-5

Sertifika No:12330

Baskı: Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No8

Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel: (0 212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

NOVELLA DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

www.novellayayinlari.com

DONNA
HOSIE

Çeviren: Aslı Karadeniz

HOSIE TAKIMI'NA:
Steve, Em, Dan ve Josh

Teşekkür

Şeytan'ın Stajyeri'nin yazımı dört yıl sürdü; *Şeytan'ın Rüya Kapanı* ise dört ay! Yani dört ay derken, benim yazmam dört aylık bir süre aldı demek istiyorum. Metin temsilcime ve editörüme ulaştığı andan itibaren süreç gitgide uzadı ama böyle olmasından memnunum. Okumak üzere olduğunuz kitap, her motifin sorgulandığı, her satırın parçalara ayrılarak incelendiği sevgi dolu bir emeğin sonucu. Bu kitap, zor konularla boğuşan, esprili fakat aynı zamanda karanlık bir kitap. Buna rağmen bu devam kitabının özünde barındırdığı hikâye kötülüğe dair değil, hatta ölüme dair bile değil. Bu, dostluk, sevgi ve sadakate dair bir öykünün devamı.

Bu sebepten, dostluğum, sevgim ve sadakatim aşağıda ismi geçenleredir:

“Sıradışı Editör” Kelly Loughman. Yazar ve editör arasındaki ilişkinin temeli güvendir. Yazdıklarına dair hiç kimseye bu denli içten güvenmemiştim ve bu güven bana müthiş bir güç veriyor. Tam olarak ne söylemeye çalıştığımı –çoğu zaman ben henüz söylemeden– anlıyorsun. Seninle

bu kitaplar üzerinde birlikte çalışmış olmayı ne kadar sevdiğimi ifade edecek kelime yok.

“Müthiş Menajer” Beth Phelan. Her daim arkamda duruyor, her zaman doğru soruları soruyorsun; üstüne bir de Ronald Weasley’yi seviyorsun! Gerçekten, daha müthiş olabilir miydin?!

Jenny Bent ve New York’taki Bent Ajansı. Jenny’nin benimle ve kitaplarımla ilgili tweetler attığı günü hatırlıyorum, e-posta kutum dolup taşmıştı! Ekip olarak bütün yazarlarının arkasında duran böylesi bir yayın ajansıyla çalışıyor olduğum için çok şanslıyım.

Aubrey Churchward, Sabrina Abballe, Mary Cash, John Briggs, Julia Gallagher, Sally Morgridge, Terry Borzumato-Greenberg ve ikinci evim olan Tatil Evi’ndeki mükemmel ekip. Şeytan Takımı’nın kitlelere ulaşması adına sahne arkasında vermiş olduğunuz çaba için çok teşekkür ediyorum.

Eşim Steve ve çocuklarım Emily, Daniel ve Joshua. Beni kirli çamaşırların temizliği için yerde, verdiğiniz heyecanla da bulutların üstünde tuttuğunuz için!

Annem ve babam, Lorraine ve Peter Molloy. Bu sürecin her anını sizinle paylaşmak isterken dünyanın öbür ucunda bulunuyor olmanız benim için çok zor. Kız kardeşlerim, Anna Lane ve Katie Molloy, harikasınız ve sizi tahmin ettiğinizden çok daha fazla özlüyorum. Güzeller güzeli yeğenlerim Poppy, Sam, Beatrice ve Arthur. Bir kitapta sizden bahsedildi, artık meşhursunuz!

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Son olarak, herkesin arkadaşlara ihtiyacı var. Muazzam arkadaşlara.  ılgınlar gibi destek olan, moral veren, katkıda bulunan arkadaşlara! Kimse bunu ismini vereceklerimden daha iyi yapamaz: Peggy Russell (bir kitap yazıp sana teşekkür etmemeyi asla aklımdan dahi geçiremem), Erin Dolmage (tam bir Tanrıça), Erna Brodocz (Alman Şeytan Takımı'nın kaptanı), Charlotte Evans (İngiliz Şeytan Takımı'nın kaptanı), Melissa Lawson (gezegendeki en harika okul kütüphanecisi, umarım okuma kulübü kitabın tadını çıkarır!) ve benim New York Şeytan Takımım, yaptığım yolculuğu büyüleyici kılan ekip: Elizabeth McIntyre, Tuuli Edwards ve hayran olunası Sampo, Eileen Hegmann Connell, Denise Dowd, Moriah Moore ve Kelly Bohrer Zemaitis.

1. Medusa

“Nasıl öldün?”

Neden Cehennem’deki her iş başvurusunda bu soruluyor? Eğer iş görüşmesini yapan şeytanlar, başvuru formunun yanında duran şeytan kaynaklarını okumaya zahmet ederlerse cevabı öğrenirler zaten.

Gerçi pek çoğu buna zahmet etmiyor. Ya da etseler bile, oradaki bilgiyle ilgilenmiyorlar. Deneyimli pasta şefi olduğumu belirten başvuru formuma, pasta kreması fiçisine düşüp öldüğümü yazmıştım. Aşçıbaşı gözünü bile kırpmadı. Daha yerime oturmadan işi bana verdi. Önlüğü kafamdan geçirdiği gibi, üç ton krema çırpmamı söyledi.

Ondan önce de bir hukuk bürosunda çalışıyordum. Orası için doldurduğum başvuru formunda da diş ipine alerjim olduğu için öldüğümü yazmıştım. Oradaki müdürüm, Cehennem için bile tuhaf sayılabilecek bir adamdı. Koca cüsseli, uzun boylu ve onu dokuz aylık hamileymiş gibi gösteren kocaman bir göbeği olan, şişman bir adamdı ama

küçücük bir kafası vardı. En sevdiği uğraşı kadın şeytanları ağlatmaktı ve bu işte çok iyiydi. Kadın düşmanı domuz, bir keresinde bana asılmaya kalktı. Sonra ben de ona o küçük kafasını bir kez daha etrafımda göreceğim olursam, nereye sokacağımı iyi bildiğimi söyledim.

Cehennem'deki patronlar konusunda şansım hiç yaver gitmedi. İşte muhasebe ofisinde ikinci stajyer olmayı kovalamam bu yüzden, çünkü muhasebe stajyerleri Septimus'a rapor veriyor.

Septimus da Şeytan'ın baş muhasebecisi ve onun sağ kolu. Eski bir Roma generali ve ayrıca Cehennem'deki en süper insan. Mutfaktaki kadınların hepsi onun için yanıp tutuşuyor ama bunun sebebi bir taraftan menopoza giriyor olmaları; yani bu yüzden yanmaları normal. Gerçi hepimiz yanıyoruz. Cehennem fırın gibi.

Septimus'u çok seviyorum çünkü mutfağa ne zaman gelse benim adımları hatırlıyor. Yani yeni adımları... Ben öldükten sonra, Ölüm Melekleri bana Yarı Yol Evi'nde yeni bir isim verdi. Bu isim benim için, Cehennem'de bile olsa taze bir başlangıç demek. Çok önemli bir şeymiş gibi durmaya bilir ama Cehennem sıcaklığını ve sıkıcılığını milyonlarca ve milyonlarca ölü ruhla paylaşınca, taze başlangıçlar çok da kolay rastlanılır cinsten olmuyor.

Böylece, ölümümünden bu yana ilk kez, bu güzel histen faydalanarak yeni iş başvurumda tamamen dürüst olacağım ve... hani şu eski iş arkadaşlarımdan bana dediği gibi tuhaf davranmayacağım.

Yazmaya başlıyorum.

Şeytan'ın Rüya Kapanı

İsim: Medusa (önceden Melissa) Olivia Pallister

Yaş: 16

Ölüm Tarihi: 2 Aralık, 1967

Ölüm Sebebi: Golden Gate Köprüsü'nden düştüm.

Düşmek kelimesinin altını kırmızı kalemle iki kez çiziyorum çünkü burada doğruyu söylüyorum; öyleyse daha belirgin olmalı. Bu benim için gerçekten önemli. Gerçek sözcükler, söylenmemiş olsa bile değerlidir. Bugün ilk kez gerçekleri bir kâğıda yazmayı başardım ama hâlâ bu konuda konuşmaya pek hevesli değilim.

Daha önce, hiç bu kadar yukarı çıkıp, merkezi iş bölgesine yakın olmamıştım. Neyse ki başım dönmüyor. Cehennem'in mutfakları iki yüz altmış yedinci katta. Şimdi, ölümümünden bu yana geçen kırk yılı aşkın süredir ilk kez birinci kattayım. Heyecanlanmamaya çalışıyorum ama bu işi gerçekten ama gerçekten çok istiyorum. Sadece Septimus'la çalışmak müthiş olur diye değil ama mutfağın sıcağından kaçmak belki saçlarımın biraz olsun yatışmasına yardımcı olabilir.

Acaba saçlarımı toplasa mıydım? İnsanlar benimle konuşurken, Cehennem'deki *eski* arkadaşım Patty Lloyd'la olduğu gibi göğsüme bakmıyorlar ama yüzüme de bakmıyorlar. Hiç kimse saçlarımdan gözünü alamıyor.

İşte şimdi güvensiz hissetmeye başladım. Başımı eğip

eşyalarım bakıyorum: Uzun siyah şort ve açık kırmızı bir tişört. Converse ayakkabılarım da bembeyaz. Acaba çok mu gündelik? Ama ben etek ve topuklu ayakkabı giyemem ki. Öyle bir kıyafetle, ilk kez yürümeye başlayan yeni doğmuş bir zürafa gibi görünürüm.

Patty Lloyd az önce, tam da az önce bahsettiğim kıyafetleri giymiş bir şekilde yanımdan geçti. Tabii o giydiği şeye etek demek ayıp olur çünkü ancak poposunu kapatıyor. Benim iç çamaşırım bile onun eteğinden daha uzun. Beni görmezden gelse de umurumda bile değil. O da burada mülakata girecek ama herkes onun bu işi sırf diğer stajyer Mitchell Johnson'ı tavlama için istediğini biliyor.

Benim Mitchell'la tanışmak için daha farklı bir sebebim var –Septimus'la çalışıp, saçlarımı yatıştırmak dışında– ve buraya gelmemin son nedeni de bu.

Ofisin kızgın, taş kapısının arkasından gelen sesleri duyuyorum. O derin, yavaş konuşma kesinlikle Septimus'a ait ve sanırım şu yorgun, var-olma-hevesimi-kaybettim sesi de Mitchell Johnson'dan geliyor olmalı.

Fakat başka bir ses daha var; biraz isterik ve tiz bir ses.

Yoksa bu Şeytan mı? Birden tüm vücudum ürperiyor. Titreme... bak işte, bu hissi kırk senedir yaşamıyordum. Kulağımı kapıya dayıyorum. Daha önce hiç Şeytan'ın sesini duymamıştım. Resimleri dışında görmedim bile.

“Şimdi görmek istiyorum, Septimus!” diye bağılıyor Şeytan. “Artık sabrımın sınırına geldim. Virüs testini hemen

görmem lazım. Tanrı bana meleklerin Cennet'e verdikleri zarar için fatura yollamış. Ben onları gaza getirmişim. Göstereceğim ben ona gaza getirmeyi. Onun o aptal, kepaze, iğrenç meleklerinin üstünde C Operasyonu'nu uygulayınca, grafitilere ağlayacak mı bakalım. Çıglıklarını buradan bile duyacağız. Hatta bu ıstıraplarını kaydedip her yerde dağıtacağım. Ah, merhaba, Mitchell, Septimus'un bir misafiri olduğunu fark etmemişim.”

İstemedi de olsa kapıdan uzaklaşıyorum; sanırım bir gölge saçımı çekti. Burada benim bulunduğum kattakinden daha çok gölge var gibi görünüyor. Hem de çok daha büyükler.

Gölgelerden hiç hoşlanmıyorum. Sessizce etrafta gezilen hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Bu bana ölmeden önce geçirdiğim son birkaç yılımı hatırlatıyor.

Heyecandan titreyerek yerime oturuyorum ve şortumu düzeltiyorum. Tenim yanıyor. Belki de pantolon giymeliydim. Ancak o zaman da tüm kıyafetim ter lekesi olurdu.

Ne yazık ki yatakhaneye gidip kıyafetimi değiştirecek vaktim yok çünkü muhasebe ofisinin kapısı ürpertici bir sesle açılıyor ve diken gibi sarı saçları olan bir çocuğun kafası dışarı doğru uzanıyor. Sağa sola bakıyor ve hemen pembe gözlerini fark ediyorum.

Belli ki Mitchell Johnson buraya geleli çok olmamış.

Şeytan'ın mülakat esnasında orada olmayacağını umarak, “Bay Septimus’la görüşebilir miyim?” diye soruyorum. Cehennem’in sahibiyle aynı odaya girecek olursam, yaşaya-

cağım panik yüzünden henüz sosyal hizmetlerin bile kategorize edemeyeceği bir şekilde parçalara ayrılabilirim. Şeytanlar, Cehennem’de korkudan, çaresizlikten ya da acıdan sürekli bayılırlar. Hepsi de bunun tıpkı yeniden ölmek gibi olduğunu söyler çünkü varlığınız, bayılmadan hemen önce ilkel bir korkuyla endişeye kapılır. Şeytan mülakata gelirse bu, çılgın saçlarıma ve mutfaklara geri dönüyorum demektir. Öldüğümün hatırlatılmasına gerek yok, zaten unutmuş değilim.

“Bayan Pallister?”

Mitchell, doğal olarak, saçımla konuşuyor.

“Evet.”

Telefon çalmaya başlıyor ama Mitchell duymamazlıktan geliyor ve telesekreter yanıtlıyor.

“Ben Şeytan’ın asistanı, Mitchell Johnson. Lütfen çılgınlıklardan sonra mesajınızı bırakınız...”

Hattın diğer ucundaki şeytan, Ölüm Melekleri’nin inleme sesinden sonra, aramayı sonlandırıyor.

“Beklettiğim için üzgünüm. Septimus gitmek zorunda kaldı,” diyor Mitchell.

“Ah.” Midem adeta ayaklarıma düşüyor. Ben Şeytan’ın gitmesini istemiştim, Septimus’un değil.

“Sorun değil,” diye karşılık veriyor Mitchell hemen. “Septimus, mülakatı benim yapmamı istedi. Ben hazırlanırken içeride beklemek ister misin?”

Mitchell’ı, içinde bomba patlamış gibi görünen muhasebe ofisine doğru takip ediyorum. Doğru düzgün yerleştirilemeyecek kadar şişmiş dosyalar dolaplardan taşmış ve her yer kâğıt yığınlarıyla dolu. Ayrıca odada sanki bozulmuş

Meksika yemeğinden geliyormuş gibi tuhaf bir koku var. Bu ofise kesinlikle bir kadın eli değmeli.

Bir de su hortumu.

Çamaşır suyu eşliğinde.

“Septimus seni dışarı çıkarmam için bana para verdi,” diyor Mitchell. Başını bilgisayar ekranına yanaştırmış ve üstünde Şeytan'ın resmi olan fare altlığında, sağ eliyle bilgisayarı kullanıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Şaka mı bu? Mitchell Johnson bu ilanı kızları ağına düşürmek için kullanmasa iyi olur. Patty Lloyd'la yatabilir –pek çok şeytan gibi– ama benimle bir şey denemeye kalkarsa onun kafasını beyzbol sopasıyla ezerim.

Galiba Mitchell huzursuzluğumu fark etti. Ellerini kaldırıyor ve yüzü kıpkırmızı kesiliyor. İşte şimdi yanakları gözleriyle uyumlu oldu.

Erkeklerle pembe göz çok yakışıyor.

“Hayır, hayır, hayır!” diyor, bir adım geri giderek. Çöp kutusuna takılıyor. “Öyle değil, gerçekten. Septimus bana para verdi.” Bana ince bir deste para gösteriyor. “Benim bu kadar param yok. Hatta hiç param yok! Hem, arkadaşlarımla buluşuruz diye düşünmüştüm. Senden hoşlanırlarsa, bu benim için yeter de artar bile. Zaten yazılı testten açık ara farkla en iyi puanı alan sensin. Septimus az önce buradaydı, Şeytan geldi ve...”

Kelimeler ağzında yuvarlanıyor, burada tek boşboğazlığının ben olduğumu sanıyordum. O kadar endişeli görünüyor ki gülesim geliyor. Pataklanmayacağını anlayınca masadan yavaşça uzaklaşıyor.

“Anlaştık mı?” diye soruyor.

Mitchell başını eğmiş bana bakınca ben de başımı yukarı kaldırarak ona bakıyorum. O kadar da kısa değilim – ayakkabılarımla bir yetmiş olmalıyım– ama Mitchell bir seksenin üzerinde.

Onun uzun olduğunu hatırlıyorum.

“Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

Mitchell tetikte bekliyor. Aklından yalan söylemeyi mi geçiriyor? Umarım öyle değildir çünkü yalancılardan nefret ederim. Patty Lloyd’la arkadaşlığımı da bu yüzden kesmiştim. Mitchell’in gözleri küçülüyor ve altdudağını ısıırıyor.

“Hayır, üzgünüm,” diye geveliyor sonunda. “Tanışmış mıydık?”

“San Francisco, 1967,” diyorum. “Sana bir şey ifade ediyor mu?”

Mitchell hayır anlamında başını sallıyor. “Beni başkasıyla karıştırıyorsun. Ben 1992 doğumluyum ve 2009’da öldüm. Ve hiç San Francisco’ya...” Birden susuyor ve pembe gözleri büyüyor. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

Islık çalıyorum, tabii bu ön iki dişimin arasında boşluk olduğu için çok kolay oluyor. “İşte şimdi oldu,” diyorum. “Beni hatırladın.”

Bu anı, muhasebe bölümü için mülakata hak kazandığımı öğrendiğimden beri onunla konuşacağımı bilerek kafamda defalarca planladım. Mitchell’ı birkaç hafta önce, Cehenem’de ilk kez mutfakta çalışırken görmüştüm. Elinde kuru temizlemeden gelen bir yığın kıyafet ve kahve tepsisiyle,

Septimus'un yanında duruyordu. Mitchell'in hesabına yazdırdıkları çilekli pasta için gelmişlerdi ve sonra da gittiler. Çok yakından göremedim ama o olduğuna emindim: Onu öldüğü gün, hâlâ yaşıyorken görmüştüm.

Mitchell tarafından hatırlanmak tam da umduğum gibi harika bir his. Belki hatırladığı saniyelik bir an ve hatta hatırlamak için yardıma ihtiyaç duysa da birinin *anılarındayım* işte.

Demek ki unutulmamışım.

Mitchell hâlâ oldukça şaşkın görünüyor. “Bir ev vardı. Biz... yani Alfarin, Elinor ve ben neden oradaydık bilmiyorum ama o sendin,” diyor nefesini tutarak. “O evde gördüğüm kız sendin. Bir adamı ambulansla dışarı taşıyorlardı. Ben seni görmüştüm, sen de beni.”

“Evet, evet!” diyorum heyecanla. “Yani o uzun, kızıl saçlı, güzel kız Elinor mu? Ve şu koca adam Alfarin mi? Onlar da Cehennem’de mi? Nasıl insanlar?”

“Mükemmellerdir.”

“Seni görür görmez ne olduğunu anlamıştım. Yani *ölü* demek istiyorum.”

“Nasıl?”

“Etrafınız ışıkla kaplıydı. Sizin melek olduğunuzu düşünmüştüm.”

Mitchell bir çeşit homurtuyla gülerek ellerini cebine sokuyor. Nedense titrediğini fark ediyorum. “Evet, güzel fikir, yanlış adres.”

“Yani sadece dört senedir mi buradasın?”

“Ve bu ofiste,” diye yanılıyor Mitchell. “Ben... bana otobüs çarptı.”

Tuhaf bir şekilde ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum ama bunu yapmıyorum. Ben Patty Lloyd ya da onun Yeraltı yurtlarındaki kızlar grubu gibi değilim. Nasıl ölmüş olursam olayım, bir erkeğin kollarına atılacağıma, kendimi krema fiçisine atarım daha iyi.

Şimdi konuşmaya başladığımıza göre, Mitchell’a sormak istediğim pek çok soru var. Bir kere, o gece benim evimin önünde ne işi vardı? Hem de 1967 yılında, *ölüyken*, daha *doğmadan* nasıl olabildi?

Ne yazık ki Mitchell benden önce davranıyor. “Nasıl öldün?” diye soruyor. “Septimus senin kırk yılı aşkın süredir ölü olduğunu söyledi. Ben seni gördükten kısa bir süre sonra ölmüş olmalısın.”

Yine mi şu soru! Kamburumu çıkarıp Mitchell’a bakıyorum. Tam da anlaştığımızı düşünmeye başlamıştım. Ona sarılma isteğim uçup gidiyor. Onun yerine, dönüp dirseğimi karnına geçiriyorum.

“Ah!”

“Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum ve eğer şeytan kaynaklarıma bakmaya zahmet etseydin, cevabı bilirdin.”

“Şeytan kaynakları dosyana göre, her şey hakkında konuşuyormuşsun. Durmadan,” diye karşılık veriyor.

Demek Mitchell Johnson dosyamın bir kısmını okumuş. Bunu yapan ilk şeytan o olmalı. Acaba neden tamamını okumadı? Gerçi ben bile dosyamın tamamını okumadım ama

zaten nasıl öldüğümü çok iyi bilirken neden okuyayım ki?

“Bilgi güçtür,” diyorum ona. Sırıtip saçımı kurcalıyor. Kimse saçıma dokunamaz; ben de onun alnına bir şaplak atıyorum. O da bana, “Kes şunu, bücür,” diyor ki bu, boynunu çekip de uzatmışlar gibi görünen biri için fena bir karşılık değil.

“Yüzün tüycüklerle kaplı gibi görünüyor,” diye cevabı yapıştırıyorum. “O cılız gövdende, sakal bırakacak kadar testosteronun yok galiba?”

Daha kapıya bile varmadık.

“Sana neden Medusa diyorlar?”

Kafamı işaret ediyorum. “Saçları fark etmedin mi?”

“Etmez olur muyum?” Ama bu defa refleksleri sayesinde, kahkaha atarak azmime uğramaktan kurtuluyor. Ben bile, kendime rağmen gülüyorum.

“Yarı Yol Evi’ndeki Ölüm Melekleri bana bu ismi verdi. İşlem merkezinde ismimi yanlış duymuşlar,” diye açıklıyorum. “Ben de sonradan sevdim ama sadece saçımdan dolayı değil. Bu beni dünyadaki Melissa’dan farklı biri yaptı. Sanki yeni bir başlangıç gibi yani...”

“Aslında bence çok havalı.”

“Teşekkürler.”

“Gamzelerin var,” diyor Mitchell. “Annemin yatağında duran Asi Bebek Ann gibi görünüyorsun.”

Sanırım bu bir çeşit iltifattı. Orada öylece birbirimize bakıp dururken bir tuhaf hissetmeye başlıyorum. Cehennem’deki diğer erkeklerle –mesela yüksek doz uyuşturucudan ölmüş ve hâlâ kafası bir milyon olanlarla konuşmaya

çalışmak komik bir çaba— karşılaşmalarımda olduğu gibi değil ama bu bile utanmam için yeterli bir sebep.

“Kadere inanır mısın, Medusa?” diye soruyor Mitchell.

“Evet, inanırım,” diye yanıtlıyorum ama kaderin iyi bir şey olmadığını düşündüğümü söylemiyorum.

Fakat belki de Mitchell, bu umutların tükendiği yerde iyi bir şeylerin başlangıcı olabilir. Buna bir şans vermeye ihtiyacım var. Güvenmeye ihtiyacım var. Ve altıncı his midir bilmem ama kendimi Mitchell’ı uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyorum.

Belki bunun nedeni Mitchell’in da tıpkı Septimus gibi, beni hatırlamasıdır.

“Önceden kadere ya da onun gibi saçmalıklara inanmazdım ama biz iyi bir takım olacağız,” diyor Mitchell. “İçime öyle doğuyor.”

“Bu, işe kabul edildiğim anlamına mı geliyor?”

“Evet, neden olmasın?”

Yok artık! Dünyanın en kolay iş görüşmesiydi! (Mutlakta çalışmak için girdiğim mülakatlar hariç, daha başlamadan bitiyordu.)

Ne olur bunu Patty Lloyd’a söyleyen ben olayım, diye yalvarıyorum içimden. Ben de bir kez olsun bir şeyleri onun yüzüne vuran şeytan olayım.

İçimden bir ses en başında Patty hakkında böyle düşünmediğimi söyleyince birden duraksıyorum. Aslına bakılırsa, buraya ilk geldiğinde onunla ben ilgilenmiştim. Korkmuştu ve her gece yastığına sarılıp ağlıyordu. Fakat biraz zaman

geçtikçe rahatladı ve kendine başkalarını buldu. Bu da yatakhanedeki onca hayranını düşününce çok zor olmadı tabii.

Neyse, sonuç olarak insan beyni ve çılgın saçlar, memeler ve dövmelelere karşı zaferini kazandı. Mitchell bilgisayarını kapatıyor ve başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek birkaç mumu söndürüyor. Bugün güzel, hatta özel bir gün olacak; bunu iliklerime kadar hissediyorum. Hele bir de Patty'nin yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemesinin kaybolduğunu görürsem, değmeyin keyfime.

2. Şeytan Takımı

“Ee, Septimus genelde başka şeytanları dışarı çıkarman için de sana böyle para veriyor mu?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye yanıtlıyor Mitchell. “Bu ilk kez oldu. Bir kişiyi daha mülakata alacağımızı söylediğinde neredeyse ağlayacaktım. Beni daha fazla çalıştıracağına inanamadım. Bu mülakatlar günümü cehenneme çevirdi. Beşinci kişiden sonra, Septimus’un beni ciddi ciddi cezalandırdığını düşünmeye başladım.”

“Ne için cezalandırırsın ki?” diye soruyorum.

“Şey, hiçbir şey...”

Kalabalığı sessizce yararlanarak ilerliyoruz. Hâlâ Mitchell’a, kırk sene önce evimin önünde ne işi olduğunu sormak istiyorum. O gün onu ve arkadaşlarını orada gördüğümde ilk kez, bana zorla yaşatılan acınası hayatımın ötesinde bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Gerçek bir yaşamın olabileceğini... Ölmek istediğimden falan değil ama başka bir şeyin beni beklediğini bilmek bana umut vermişti işte.

Ama onun başını şişireceğimden korkuyorum ve az önce beni işe alan adamı kızdırmak istemiyorum. Mitchell'la baş başa kalıp konuşmak için bunca zaman bekledim, biraz daha beklemekten ölmem; yani mecazi olarak.

Sakin kalmaya karar veriyorum.

“Alfarin ve Elinor ne kadar zamandır Cehennem’de?”

“Alfarin, bir Viking. Bin yılı aşkın sene önce bir savaşta ölmüş,” diye yanıtlıyor Mitchell. “Elinor da 1666 yılında Büyük Londra Yangını esnasında yaşamını kaybetmiş.”

“Peki, hepiniz nasıl tanıştınız? Alınma ama hiç de Vikinglerle takılacak birine benzemiyorsun, Mitchell.”

“Neden onlarla takılmayacakmışım ki?” diye soruyor öfkeyle. “Kendimi kollayabilirim.”

“Bunu da kendisine otobüs çarpan çocuk söylüyor. Görmek için yeterince büyük değil miydi?”

“Benim... dikkatim dağılmıştı.”

“Hiç şüphesiz, mini etekli bir kız tarafından...”

Sadece ona takılıyorum ama Mitchell gülümsemiyor. Başta onu gücendirdiğimi düşünüyorum –espri yapma konusunda pek iyi değilimdir– ama sonra zaten söylediklerimi duymadığını fark ediyorum. *Ona* bakıyor. Belli ki bunca zaman boyunca çocuğun üstüne bir leopar gibi atlamak için gölgelerin arasında beklemiş. Pis, pireli bir leopar gibi...

“Selam, Patty,” diye mırıldanıyor Mitchell bize doğru salınarak gelen şeytana. Yemin ederim ki yürürken kalçalarını biraz daha sallayacak olsa yerinden çıkacak.

“Merhaba, Mitchell.” Patty ona doğru bakarken kirpik-

lerini titretiyor ve sonra bana dönüyor ama gözlerindeki o vahşi kırmızı yoğunluk kaybolmuş gibi görünüyor. Ben de sırf onu sinir etmek için tatlı tatlı gülümsüyorum.

“Şimdi biraz boş vaktim var,” diyor Mitchell’a dönerek. “Kütüphanede gece vardiyasına kalacağım. Gitmeden önce, ofiste birlikte yapacağımız şeyleri konuşuruz diye düşündüm.”

Kütüphane yosması dudaklarını yalayıp göz kırpmıyor. Bu kadar basit bir kız olduğu için ona gülüp geçmekle, o ölü kışını balkondan aşağı atmak arasında kararsız kalıyorum. Bir keresinde beni sıkıştırmak için mutfığa geldiğinde onu krem karamel fiçisinin içine itmiştim ve düşerken beni de yanına çekmişti. Saçımdaki onca şekeri çıkarmak tam bir ayımı almıştı ama kesinlikle buna değdi.

Mitchell’ın sesi beni kendime getiriyor. “Üzgünüm, Patty ama Septimus kütüphane için çok değerli bir eleman olduğunu söylerken ciddiydi,” diyor. “Hem işi Medusa aldı.” Sesinin tonu beni güvene boğuyor. Halinden memnun gibi görünüyor.

Patty dehşete kapılıyor. Ben bile bunu başaramazdım! “Kalıp sohbet etmeyi çok isterdik, Patty,” diyorum. “Ama Septimus yemeğe çıkmamız için bize para verdi. Harcamazsak yazık olur şimdi. Sana da tek başına geçireceğin gece vardiyasında iyi eğlenceler.”

Mitchell, Thomason’a vardığımızda hâlâ gülüyor. Ayağım öylesine yerden kesiliyor ki şimdi Cehennem’in dibin-

de olmasak Yukarı'daki bulutlara deęiyor olurdum. Patty ve arkadaşlarının yaptığı řu son eřek řakasından sonra, zaten dūřleyebileceęim en gūzel intikamı aldım. Geęen hafta, ūzerinde kalın harflerle KAÇAK HAYVAN yazan ve altında da benim resmimin olduęu yūzlerce poster asmanın komik olduęunu dūřündüler. Tek bařıma gidip hepsini topladım. Kimseden yardım isteyecek halim yoktu. Kimsenin yardımına da muhtaę deęildim zaten. Yine de her an birinin gelip yardım etmesini diledim. Az ūnce olanlardan sonra, *o zaman Mitchell'la tanıřıyor olsaydık bana yardım ederdi,* diye dūřünmeye bařlıyorum.

Thomason'dan ięeri girer girmez Alfarin ve Elinor'u tanıyorum. Alfarin kapı gibi. Arasında incecik ūrgūleri olan uzun, sarı sakalları var. Elindeki ęift taraflı baltasıyla tavan-da bir řeyleri dūrterken, koca gōvdesi sandalyenin ūzerinden dūřecekmiř gibi gōrūnūyor.

Elinor ise sırtına kırmızı bir řelale gibi dōkūlen, gōrdūęūm en uzun saęlara sahip. Dūmdūz olması ūyle gūzel ki... Her an elektrik yemiřim gibi gōrūnmek yerine, bōyle saęlarımın olmasını ęok isterdim. Sanki bir řeyden endiřelenir gibi elini ensesine gōtūrūyor. Geręi Alfarin'in sandalyenin tepesindeki dengesiz duruřuna bakınca nedenini anlamak mūmkūn.

“řuradan iner misin, Alfarin?” diye yalvarıyor Elinor. “Bir sineęi baltayla ūldūremezsin. Dūřūp bir yerine zarar vereceksin, koca řapřal.”

“Bu uyuz hayvanı, prensesimin etrafında dōnūp durduęuna piřman edeceęim,” diyor Alfarin gaddarca.

Az sonra büyük bir gürültüyle birlikte tepetaklak düşerek Elinor'un oturduğu masayı kırıyor. Cam parçaları etrafa yayılıyor. Zararsız sinek kulağımın yanından geçerek, birasından koca bir yudum almak için ağzını açan bir Vikingli tarafından mideye indiriliyor.

“*Alfarin!*” diye kükrüyor barın diğer ucundaki kel adam. Altın rengi bıyığı ve göbeğine kadar inen, upuzun keçe gibi sakalları var. Yaşlıların saatlerinde bulunan sarkaçlar gibi salladığı topuzu eline alıyor.

Elinor'u meşalede yanan alevler gibi parlayan kırık camların arasından uzaklaştırmaya çalışan Alfarin, “Özrümü kabul et, baba kardeş, zararı memnuniyetle telafi ederim.” diyor.

“Şu elinde topuzu olan Vikingli kim?” diye fısıldıyorum Mitchell'a. “Baba kardeş de ne demek?”

“O Alfarin'in amcası Magnus. Vikingler amcaya, baba kardeş der. Barın arkasında duran da Alfarin'in kuzeni Thomason. Buranın sahibidir. Şu dönen tahtadaki adama ok atan, koyu, uzun saçlı ve kısa sakallı adamı görüyor musun? İşte o bir adam değil. Alfarin'in büyük teyzesi Dagmar.”

Bu devasa insan denizinin ve silahların arasında kabak gibi ortada kalıyorum ve çok geçmeden herkes koyu, kanlı gözlerini koca Alfarin'den yılan saçlı kıza çeviriyor.

“Mitchell!” diye ciyaklıyor Elinor. “Alfarin, bak. Mitchell birini bizimle tanıştırmaya getirmiş. Hem de bir kız!”

“Mitchell, dostum,” diye gürlüyor Alfarin. Elinor'u kavrayıp omzuna çıkarırken cam kırıklarına basıyor. Bize doğru gelirken onu taşımaya devam ediyor.

“Bırak beni, şapşal,” diye bağılıyor Elinor.

“Alfarin, Elinor, bu Medusa,” diyor Mitchell etraftaki dağınıklığı görmezden gelerek. “Diğer stajyer olarak benimle muhasebe ofisinde çalışacak.”

“Çok memnun oldum.” Elinor bana bakıp iki yanağımdan da öpüyor. Bir şeytan ilk kez bana böyle bir şey yapıyor. Aslında ölü ya da diri ilk kez biri bana bunu yapıyor.

Bunun hoşuma gitmesini istiyorum ama Cehennem’de insanlara güvenmek hayattaki insanlara güvenmek kadar zor.

“Dobin’in ve Hlif’in oğlu Alfarin,” diyor Alfarin resmi bir şekilde. Gülümsemiyor ve ben de baltasını yukarı doğru sallayıp sağ eliyle tutarak diz çökünce paniğe kapılıyorum.

“Bugünden itibaren sadık savaşçınım,” diye devam ediyor. “Sana hakaret eden bir şeytan olduğunda, ismini verdiğin an baltamla iç organlarını doğrayıp boynuna dolayarak...”

“Ayağa kalk, Alfarin,” diye çıkışıyor Elinor. “Medusa’yı daha bizi tanımadan korkutup kaçırmak istemeyiz.”

“Evet, önce bir tanışın da sonra kendi kaçabilir,” diyor Mitchell.

“Hepinizle tanıştığıma memnun oldum.” Onlara gülümsemeye çalışıyorum ama üstdudağım dişime yapışıp, altdudağım beni ele veriyor.

Kes şunu, Medusa, diyorum kendime. Cebimde duran elimle kendimi şöyle bir çimdikliyorum. Ben sulugöz değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Hayat beni sert biri haline getirdi. Hele ölüm daha da sert... Ve sırf o gün evimin önünde duran üç meleği gördüm diye bunu değiştirmeyeceğim.

Şeytanları yani... Onlar şeytandı. Sadece melek gibi görünüyorlardı.

“İşte onu korkuttun, Alfarin,” diyor Elinor ve yine eliyle ensesini ovuyor. “Çok üzgünüm. Onu tanıdıkça çok seversin. Lütfen endişelenme, Medusa. Bu takımda bir kızın daha olması harika olacak.”

“Ondan değil,” diyorum hemen. “Sadece...” Ama düşüncelerimi sesli bir şekilde söyleyemiyorum.

Mitchell araya girip, fısıldayarak hemen durumu anlatıyor. “Çocuklar, çılgınca olduğunu biliyorum ama Medusa Şeytan Takımı’nı daha önce görmüş. *Yaşarken* yani.”

Elinor ve Alfarin’in bakışlarının yerini endişe alıyor.

Elinor yavaşça, “Nasıl mümkün olabilir?” diye soruyor.

“San Francisco’yu hatırlıyor musunuz?” diyor Mitchell sessizce.

“Ne? San Francisco mu?” diye bağırıyor Alfarin.

Elinor öfkeyle ellerini çırparak, “Şişşt,” diye tıslıyor ve biri bizi duydu mu diye etrafa bakınıyor.

“Elinor haklı. Üzgünüm, Mitchell,” diyor Alfarin. Sonra tuhaf bir şekilde, nazikçe elime vuruyor. “Erkeksi sesimin gürlüğünden dolayı özür dilerim, Medusa. Mitchell’in kız gibi fısıldama özelliğine sahip değilim.”

“Çok teşekkürler, Alfarin,” diyor Mitchell. “Bakın, Septimus bana para verdi, gidip bir yerde bir şeyler yiyelim. Kimsenin bizi duyamayacağı sessiz bir yerde...”

Alfarin, Elinor ve ben dönüp Mitchell’a alaycı bir ifadeyle bakıyoruz. Sessiz bir yer mi? Cehennem’de mi? Bura-

da seyircisiz tuvalete bile gidilmez. Mahremiyet dediğın şey atan nabzınla birlikte, yaşayanların dünyasında kalır.

Mitchell, pembe gözlerini devirerek, “Ne demek istediğimi biliyorsunuz,” diyor.

Dördümüz de Thomason’dan ayrılıyoruz. Vikingler hâlâ bizi izliyor. Beni izliyor.

Çocuklar iştahlarının götürdüğü yere giderken, Elinor ve ben de onları takip ediyoruz.

Yürürken tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden duramıyorum. Şeytanların bana bu kadar iyi davranmasına hiç alışkın değilim. Bir gün beni arkadaşları olarak kabul ederlerse... İster istemez bunu başaramamaktan korkuyorum. Umarım kabul ederler. Kalabalığın dışında kalmak, bazen insana kendini yalnız hissettiriyor.

Fakat içimde bu Şeytan Takımı’na dair çok güzel bir his var. Bana tıpkı tertemiz çarşafıya sarılıyormuşum gibi sıcak ve huzurlu hissettiriyorlar.

“Ne zamandır Cehennem’desin, Medusa?” diye soruyor Elinor. Üzerinde beyaz, uzun bir elbise ve ayağında da saten terlikler var. Şeytan kalabalığının arasından geçerken havada süzülüyormuş gibi görünüyor.

“Kırk yılı aşkın süredir,” diye yanıtlıyorum. “1967’de öldüm.”

Elinor bir şey söylemek için ağzını açıyor ama benimle göz göze gelince hemen yeniden kapıyor. Ne soracağını biliyorum –tüm şeytanlar bunu sorar– ama onun vazgeçmesi hoşuma gidiyor.

“Alfarin ve Mitchell’ı ne zamandır tanıyorsun?” diye soruyorum.

“1666’da buraya geldikten sonra neredeyse yüz sene boyunca Alfarin’i aradım,” diyor. “Hangi kaynağa bakacağımı öğrendikten sonra, Mitchell’ı bulmak çok daha kolay oldu.”

Merakla, “Neden onları arıyordun?” diye soruyorum. “Onları yaşarken tanımak için Mitchell’dan çok daha önceki ve Alfarin’den çok daha sonraki bir zamanda yaşıyordun, değil mi?”

Elinor birden nefesini tutuyor ve narin parmaklı, bembeyaz eliyle ağzını kapatıyor. Mitchell ile Alfarin onu düşünce duruyorlar. İkimiz de yürümeye devam ederken onlara çarpıyoruz.

Anlaşıldı. Belli ki Elinor, bana söylememesi gereken bir şey söyledi ve Mitchell’la Alfarin bunu biliyor. Konunun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok ama artık Şeytan Takımı’na dair, görünenden çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Son zamanlarda Cehennem’de yemek kıtlığı olduğuna dair dedikodular dolanıyor ama bu benim gibi nereye gideceğini bilenler için geçerli değil. Sanırım bu kadar uzun süre mutfaklarda çalışmanın faydaları olabiliyormuş.

Dört pizza ve çilekli pastayı mutfaktan arakladıktan kısa bir süre sonra, birinci kattaki muhasebe ofisine gidiyoruz. Duvarlarda sürünen gölgelerin olduğu koridordan ge-

çerken Elinor tırnaklarını yiyor, Alfarin de parmak ucunda yürümeye çalışıyor.

Pek çok açıdan iyi bir izlenim oluşturmak istediğim için gölgeler beni korkutsa da sesimi çıkarmadan ilerliyorum.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye fısıldıyor Elinor. “Ya güvenlik bizi yakalarsa? Ya Şeytan hâlâ ofisindeyse? Üst katta olmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

“Sana katılmak isterdim, prensesim,” diye karşılık veriyor Alfarin. “Ama etli pizza ziyafetine olan ihtiyacım, Cehennem’in Efendisi’yle karşılaşma korkumdan daha büyük. Bizi bulacak olursa, senin kaçabilmen için kendimi feda etmeye hazır olduğumu bilmelisin.”

Mitchell, “Yani tavuklu ve ıspanaklı pizzayı bitirdikten sonraki ihtiyacını kastediyorsun,” diyerek bana bakıyor. Yalnızca dört senedir ölü olan birine göre çok neşeli. Şeytanların birçoğu ilk on senesini isteri nöbetleriyle geçirir ama Mitchell acıya dayanıklı biri.

Muhasebe ofisinin kalın, taş kapısına varıyoruz ve sanki karanlık, tuhaf bir şey kapının üzerinden akıp gidiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Mitchell eliyle sessiz olmamızı işaret edince hepimiz ölü gibi kaskatı kesiliyoruz. Sanki zaten nefes almaya ihtiyacımız varmış gibi hepimiz nefesimizi tutuyoruz.

Birden kendimi korkusuz hissediyorum. Muhasebe odasına girmek istiyorum. Bu şeytanların neden o gün evimin önünde durduğunu bilmem gerek. Onları gördüğüm o akşam Rory’nin gittiği akşamdı. Sonsuza kadar.

O akşam, hayatımı iyi yönde sonsuza kadar değiştirmesi gereken bir akşamdı ama değiştirmede.

Yavaşça Mitchell'in yanından geçip kapıyı açıyorum. Bir çeşit mavi elektrik akımından çıkan kıvılcımların duvarlara çarpmasıyla, oda sanki tuhaf bir ince sisle kaplanmış gibi görünüyor.

Mitchell telaşla, "İçeri girin, çabuk," diyor ve Alfarin ile Elinor'u arkamdan içeri çekiyor.

"Onlar neydi, Mitchell?" diye soruyorum, kulağa kırbaç sesi gibi gelen elektrik kaçağını işaret ederek.

"Bu, Şeytan'ın ruh halinin kötü olduğunu gösterir. Bugünlerde çok sık oluyor. Oval Ofis'i dinleyeyim. Hâlâ oradaysa kaçmamız gerekecek. Merak etme, Medusa, er ya da geç buradaki çılgınlıklara alışacaksın."

Ama şu anda beni endişelendiren şey, Şeytan'ın Oval Ofis'te olma ihtimali değil. Asıl mesele, benim rutubetli duvarlarında elektrik akıntısı olan bir ofiste çalışacağım gerçeği. Kazara dokunacak olsam saçlarım mantar bulutu gibi patlar.

Mitchell kulağını başka bir kapıya dayayarak tam bir konsantrasyon halinde gözlerini kapatıyor. Alfarin tabak gibi kocaman elleriyle tuttuğu baltasını sıkıca kavırıyor. Elinor öylesine titriyor ki elindeki çilekli cheesecake kutusu ha düştü ha düşecek.

Kutuyu titreyen ellerinden alıyorum. "Önce kek gelir" benim yaşam felsefemdir. Büyük bir dikkatle, aslında geri dönüşüm kutusuna atılması hedeflenmiş ama başarısızlıkla sonuçlanıp etrafa yayılmış kahve bardaklarının üzerinden

atlıyorum ve keki hayatımda gördüğüm en dağınık masanın üzerine koyuyorum. Bir de avukatların dağınık olduğunu sanırdım.

“Teşekkürler. Medusa,” diye fısıldıyor Elinor. “Bir şey duyabiliyor musun, Mitchell?”

“Şeytan cephesinde ses yok,” diye yanıtlıyor. “Evet, pizza kimdeydi bakalım?”

Alfarin pizza kutularını sandalyeye koyunca, biz de ılık taştan yere oturuyoruz ve çok geçmeden herkes sessizliğe boğuluyor.

Onların sessizlikleri bile arkadaş canlısı ama ben nasıl göründüğümünden emin değilim. Hiçbir zaman kolay kolay arkadaş edinebilen biri olmadım. Cehennem’de bile yabancılarla hep şüpheyile yaklaşmışımdır. Yaşarken insanlara güvenememiş biri olarak, burada kime güvenebilirim ki? Yatakhane'deki kızların kurtları bile kışkandıracak sürü mantığıyla bana saldırdığını düşünecek olursak, cevabım *hiç kimse*. Fakat itiraf etmeliyim ki dördümüz de ayaklarımızı uzatıp sırtımızı sembol ve işaretlerle kaplı duvara, kasaya, masaya ve meşe ağacından yapılma koyu gardıroba yaslar-ken çok güzel bir dörtgen oluşturuyoruz.

Mitchell, ağzını tişörtünün koluna silerek, “Başla bakalım, Medusa,” diyor. “Madem birbirimizi tanıyacağız ve madem aramıza yeni katılan sensin, o zaman ilk soruyu sormak sana düşer.”

Ağzımda kalan son çilekli cheesecake lokmasını da yutup parmaklarımı siyah şortuma siliyorum. Genelde patavat-

sız ve tuhaf sorular sorarım, hatta mutfaktaki diğer şeytanlar çok soru sorduğumu söyler. Ben de bu yüzden kolay bir soruyla başlamaya karar veriyorum.

“Neden kendinize Şeytan Takımı diyorsunuz?”

“Aklımıza birçok farklı isim geldi ama en sadesi bu olduğu için buna karar verdik. Mitchell’ın aklına gelmişti.”

“Sadece üçünüzün takımı mı?”

“Evet,” diyor Mitchell ama yüzünde sanki söylediğinden emin değilmiş gibi tuhaf bir ifade belirliyor. Diğerlerinden yardım almak ister gibi onlara bakıyor ama hepsinin yüzünde aynı şaşkın ifade var.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Aslında şey... biz...” diye kekeliyor Elinor.

“Prensesimin söylemek istediği şey, Medusa,” diyor Alfarin, “şu ki, yaşayanların dünyasından Cehennem’e geri döndüğümüzde yalnızca üçümüz vardık. Fakat o zamana dair hatıralarımızda gölgeler var. Yani bir türlü çözemediğimiz boşluklar...”

Aha! İşte konuya girmek için beklediğim an geldi.

“Yaşayanların dünyasına nasıl döndünüz ki zaten?” diye soruyorum. “Kimse Cehennem’den ayrılamaz.”

“Bu ofisteki bir şeyi almamız, yani ödünç almamız sayesinde oldu,” diyor Elinor.

“Aslında alan bendim,” diyor Mitchell utanarak.

“Ama neyi?”

“Hiç Dönüştürücü diye bir şey duymuş muydun, Medusa?” diye soruyor Alfarin. Dönüştürücü mü? Bunun Ce-

hennem'deki bir şehir efsanesi olduğunu zannediyordum. Burada pek çok çılgınca hikâye ve mitler duyarsınız ama Dönüştürücü beni çok etkilemişti. Bu, yeni icatları dünyaya tanıtmak için kullanılan bir zaman makinesidir. Demek Şeytan Takımı, yaşayanların dünyasına böyle gitmiş. Dönüştürücü'nün gerçek bir şey olduğu ve bu üç şeytanın eline geçtiği fikrine kendimi alıştırmaya çalışıyorum.

“Peki, Cehennem'e neden geri döndünüz?” diye soruyorum. “Anlamıyorum.”

“Biz de anlamıyoruz, Medusa,” diyor Mitchell. “Yani, kaderlerimizi sandığımız gibi kontrol edemeyeceğimizi öğrenince geri geldiğimizi biliyoruz ama tabii bundan daha fazlası var. Hatta düşündükçe, senin bize yardım edebileceğine daha çok inanıyorum.”

“Hâlâ anlamadım.”

“Sanırım biz oradayken yapmamamız gereken bir şey yaptık ve geldiğimizden beri onun ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz, M,” diyor Elinor. Sonra bana bakınca yanakları kızarıyor. “Özür dilerim, sana kısaca M demem sorun olur mu?” diye soruyor. “Yunan efsanesindeki Medusa pek iyi biri değilmiş ama sen çok iyi birine benziyorsun.”

“Tabii, eğer istersen.”

Yine kendimi çimdikliyorum. Sanki sert bir şekilde cevap vermişim gibi oldu ama neyse ki Elinor'un gözleri parlıyor. Yüzünü aydınlatan, harika bir gülümsemesi var. Ondan mükemmel bir melek olurmuş.

“Mesele şu ki...” diye devam ediyor Mitchell, “... bu

arada hiçbiriniz benim ismimi kısaltmıyorsunuz, bu yüzden aklınızdan bile geçirmeyin. Mesele şu ki üçümüz de o gün neden San Francisco'da olduğumuzu bilmiyoruz. Sanki gözle-
rimizi açtık ve kendimizi orada, o sokakta ve o zamanda bul-
duk. Sence de bu tesadüften daha fazlası değil mi, Medusa?
Sen oradaydın, bizi gördün işte. Septimus'un, Cehennem'de-
ki onca şeytan arasından bu iş için en çok gelecek vadeden
kişinin sen olduğunu söylemesi sence de tuhaf değil mi?"

"Öğrendiğim bir şey varsa, ölümle ilgili hiçbir şeyin
tesadüf olmadığıdır," diyor Alfarin ciddiyetle.

"Kader," diye ekliyor Elinor, başını sallayarak.

Kader. Mitchell daha önce bundan bahsetmişti. Baba-
annemin dilinden düşmezdi. Kader, yolumuzun bizim için
çoktan çizilmiş olduğunu söylerdi. Doğru yolu bulmak bize
kalmış ama yanlış yolu seçsek bile her zaman başka bir yol
karşımıza çıkacaktır, derdi.

Bunu Şeytan Takımı'na anlatsam bana güleceklerini
sanmıyorum. Yani, Mitchell ve Alfarin belki güler ama Eli-
nor'dan beklemem. Onda çocuksu bir masumiyet var ancak
Alfarin ve Mitchell'a haddini bildirmeyi de biliyor. Her şe-
yiyle çok samimi... Hep yaşarken yanımda olmasını istedi-
ğim türden bir arkadaş ama tabii o zamanlar sırf ona da zarar
gelmesin diye böyle birini bulmaya hiç yeltenmemiştim.

Hiçbir şey söylemememe fırsat kalmıyor çünkü tam içi-
mi dökecekken kırmızı bir lamba ofisin içinde yanıp sönme-
ye başlıyor. Sanki biri korku ve acı içinde çığlık atıyormuş
gibi korkunç bir inilti odanın her yanını kaplıyor. Mitchell
hemen ayağa fırlıyor.

“Bu Şeytan’ın panik alarmı!” diye bağıyor. “Birinci katta bir şey olmuş olmalı. Çok kötü bir şey... Gelecekleri ilk yer burası olacak!”

“Kaçın!” diye kükrüyor Alfarin.

3. Kilitli

Alfarin hemen kapıya koşuyor ama Mitchell onu koldan tutuyor.

“Koşamayız,” diyor. “Burada kalmak zorundayız.”

“Kalamayız!” diye bağıyor Elinor. “Cehennem’deyiz, Mitchell! ‘Önce davran sonra düşün’ buranın kuralıdır, bunu sen de biliyorsun!”

“Mitchell haklı,” diyorum. “Yanlış bir şey yapmadık ama birinci kattan kaçtığımızı görürlerse şüpheleri üstümüze çekeriz.”

Alfarin, geri çekilerek, “O zaman sizin kararınıza güveniyorum, dostlarım,” diye karşılık veriyor. Son sözleri, yükselen siren sesinin arasında kaybolup gidiyor. Bu sesin kulak zarımı iğne gibi delip geçtiğini hissediyorum. Sanki acıyla çığlık atan kişi beynimin içindeymiş gibi geliyor. Sonra bu sesi tanıyorum. Bu benim sesim. Tam da ölmek üzere düşerken attığım çığlık...

Elinor ellerini kulaklarına götürüyor ve kendini yere atan ilk o oluyor.

“Durdurun şunu, durdurun!” diye bağıyor. “Alevleri yeniden görüyorum.”

“Alfarin köpekdişini ve şövalyeleri sayıklıyor. Bu sesi elleriyle durdurmak isterken baltasını yere saplıyor. Yanıp sönen kırmızı ışık gittikçe koyu bir renk alıyor. Lambanın içinden, taş zemine kırmızı bir sıvı dökülmeye başlıyor.

O sıvının kan olduğunu görüyorum.

Kandan hiç hoşlanmam, hele ki ölü kanından... Çünkü salça gibi topak topak bir görüntüsü vardır. Sallanmaya başlıyorum.

“Her ölünün... kendi ölümünü... duyacağı şekilde... ayarlanmış,” diye inliyor Mitchell. Pembe gözleri yuvalarında dönüyor.

Oda dönmeye başlayınca dizlerimin üzerine düşüyorum. Şimdi de durmak bilmeyen çılgılıma sanki her bir duvar çatlağından yankılanıyormuş gibi gelen Septimus’un derin, ağır sesi eşlik ediyor.

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR.”

Bunlar bayılmadan önce duyduğum son sözler oluyor.

Yüzümde ıslak ve soğuk bir hisle uyanıyorum. Yalnızca birkaç saat önce Şeytan’ın çılgınlıklarını duyduğumda tüy-

lerimin diken diken olması dışında, kırk yıldır hiç üşümemiştim ve bu tuhaf histen hiç hoşlanmıyorum. Dilimde acı bir tat var. Henüz gözlerimi açamıyorum ama birinin bana doğru eğilip beni izlediğini hissediyorum. En kötü ihtimali düşünerek ellerim ve ayaklarımla saldırmaya başlıyorum ama Mitchell'in sesini duyuyorum.

“Dikkat et! Tanrım, ciddi çok kemiklisin, Medusa. Şu dirseklerinle birinin gözünü çıkarabilirsin.”

Çırpınmayı bırakıp bir gözümü açmayı başarıyorum. Mitchell, Alfarin ve Elinor çoktan ayılmışlar ama Elinor'un bembeyaz teni, sarının hastalıklı bir tonuna bürünmüş. Bir tek Alfarin ayakta duruyor, Mitchell şimdi uzun bacaklarını, benden mümkün mertebe uzaklaştırmış ve dizlerinin arasına başını koyarak bekliyor.

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

Artık siren sesi gelmiyor ama Septimus'un uyarı kaydı aralıklarla duvarların arasından gürlüyor. Şimdi her iki gözümü de açarak yukarı, Oval Ofis'e açılan kapıya bakıyorum ve o kırmızı ışığın da söndüğünü görüyorum. Az önce açık olduğunun tek kanıtı, şimdi kalın kan gölünün altında yavaş yavaş yok olmaya başlayan araba lastiğine benzer bir izin olması.

“Görüyorum ki ölüler bile sizi kolay kolay yerinizden kaldıramıyor, Bayan Pallister.” İşte o zaman Septimus'un masanın arkasında, yüzünde hafif bir gülümsemeyle durdu-

ğunu görüyorum. “Şunu bil ki bu senin birinci katta çalışmaya uygun olup olmadığını denetleyen bir başka yetenek sınavı değil.”

Masaya bir su bardağı koyuyor. Sanırım az önce yüzümü ıslatan da oydu.

“Şu alarm duyduğum en iğrenç şeydi,” diyor Mitchell. “Kemiklerim birbirine girdi.”

“Bildiğin gibi bu, şeytanların dinlemesi üzerine tasarlanmış bir siren, Mitchell. Herkesin ölümünü bir kez daha duyacağı şekilde ayarlandı. Hepinizi rahatsız ettiği için üzgünüm. Ben bile, bağırsaklarımı delip geçen kılıcımın sesiyle, enfeksiyondan ölürken çıkardığım iniltilerin ahengini duyunca her şeyi bırakıyorum.”

“Burada ne kadar kilitli kalacağız, Efendi Septimus?” diye soruyor Alfarin tuniğinin ucuyla yüzünü silerken.

“Korkarım ki biraz daha sürecek, Prens Alfarin,” diye yanıtlıyor Septimus. “Efendi’nin özel odasında korkunç bir güvenlik ihlali oldu. CAB (Cehennem Araştırma Bürosu) ve Efendi’nin özel güvenlik timi, şimdi kapatılan merkezi iş bölgesini arıyorlar.”

“Biri Şeytan’dan bir şey mi çalmış?” diye soruyorum kuşkuyla. “Bunu yapmak için kafayı yemiş olmak lazım.”

“Burası Cehennem, Bayan Pallister. Bu yüzden evet, bu işin içindeki insan ya da insanların kafayı yemiş olma şansı oldukça yüksek.”

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

“Şu şeyi durduramaz mıyız, patron?” diye soruyor Mitchell. Küfür edecekmiş gibi duruyor ve söylenmeye başlıyor.

“Bence çok rahatlatıcı,” diyor Elinor. Bardaktan bir yudum su alıyor. “Sesiniz çok sakinleştirici, Bay Septimus.”

“Teşekkürler, Bayan Powell,” diye karşılık veriyor Septimus. “Şimdi Şeytan Takımı’ndan bir yere gitmemesini rica edebilir miyim? Dördünüzün de burada kalması çok önemli. Önümüzdeki birkaç saat içinde, hiçbir şeytanın görmesinin iyi olmayacağı bazı yaratıklar koridorları inletiyor olacak.”

“Baltam ve ben kapıyı koruyacağız, Efendi Septimus,” diye belirtiyor Alfarin. Yüzü, üçünüzün soluk benzinden daha renkli görünüyor. “Kimse dışarı çıkmayacak ve içeri girmeyecek.”

Septimus, Mitchell’a bakıp yüzünü ekşiterek, “O zaman sana güveniyorum, Prens Alfarin ve tabii pizza kutusuna kusmayı bırakırsa, ilk stajyerime de...” diyor. Sonra bana ve Elinor’a dönüyor. “Bayanlar, tıpkı hayatta da olduğu gibi, tabii ki bunun kontrolünden siz sorumlusunuz.”

“Geri gelecek misiniz?” diye soruyorum.

“Söz veriyorum, Bayan Pallister.”

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

“Daha önce Cehennem’in kilitlendiğine hiç tanık olmuş muydun, Alfarin?” diye soruyor Elinor. Şimdi Septimus ara-

mızda değil, o da dizlerinin üzerine çökmüş, yerde kapının altında duran büyük kan gölünü temizlemeye çalışıyor. Derin bir nefes alıp ona yardım etmeye gidiyorum.

“Burada olduğum süre içinde yalnızca bir kez,” diye yanıtlıyor Alfarin. “1348 yılımdaydı. Hıyarcıklı veba hastalığı* ortaçağ İngilteresinde yaşayanları yiyip bitiriyordu. O kadar çoktular ki Kara Ölüm’ü buraya getirdiler.”

“Ama şeytanlar yeniden ölemez ki,” diyorum. “Yani Kara Ölüm, Cehennem’e gelse ne olur?”

“Unutma ki ölümler Cehennem’de hâlâ acı çekebilir, Medusa,” diyor Alfarin. “Bu da İleri Gelenler’in bir emriydi. Kara Ölüm geldiğinde, şeytanlar kendi çıbanlarının irininde boğuluyordu. Hasta şeytanlar iyileştirilirken de Cehennem kilitlenmişti. Ancak o dönem birçok şeytan kayboldu. Üzerlerinde deney yapılmak için alındıkları da söyleniyor.”

“Bu korkunç bir şey!” diye haykırıyor Elinor.

“C Operasyonu,” diye fısıldıyor Mitchell. “Hayır, olmaz...”

“Ne oldu?” diye soruyorum.

Mitchell kafasını sağa sola sallıyor. “Hiçbir şey, sen bana bakma.”

Ama biri benden bir şey sakladığında bunu anlayabilirim. Mülakat için beklerken Şeytan’ın C Operasyonu hakkında konuştuğunu duyduğumu hatırlıyorum.

“Sizce şimdi de aynı şey mi oldu?” diye soruyor Elinor.

* Ölümcül ve bulaşıcı veba hastalığının en yaygın biçimidir Bir diğer adı Kara Ölüm’dür. (ç.n.)

“Hayır,” diye yanıtlıyorum. “Septimus, Şeytan’ın özel odasından bir şey alındığını söyledi. Ne olduğunu merak ediyorum.”

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

Bu defa Septimus’un sesini, sert bir yüzeydeki titreşim takip ediyor. Ofisin içini kırmızı bir ışık aydınlatıyor ve bir anlığına uyarı lambasından yine kan akacağını düşünüyorum. Fakat Mitchell ayağa fırlayıp pizza kutusunun içinde bir şeyler aramaya başlıyor. Elinde bir telefonla dönüyor.

“Telefonun neden bunu yapıyor?” diye soruyorum.

“Telefonun diğer ucundaki kişi patronum olduğunda kırmızı ışık yanıyor,” diye yanıtlıyor Mitchell. “Muhtemelen seninki de öyle olacaktır.”

Mitchell’a Cehennem’de bir telefonumun olmadığını söylemiyorum. Bir dönem vardı ama aldığım mesajlar görmek istediğim türden değildi.

Mitchell telefonu kulağına dayayıp köşeye konmuş büyük deri sandalyeye oturuyor.

“Selam, patron... her şey yolunda... evet, artık kusmuyorum... hayır, Medusa tekrar bayılmadı... sorun değil... tamam... ne?... şaka mı yapıyorsun? Ama bizimle bir ilgisi olmadığını biliyorsun! Ama Medusa buradaydı...” Mitchell böyle diyerek endişeyle bana bakıyor. “... O zaman biz de geliyoruz... endişelenmiyorum... senin için söylemesi kolay... endişelenmiyorum dedim ya... ama hep bizim yanı-

mızdaydı... sesim hiç de camları çatlatacak gibi çıkmıyor... tamam... seni bekliyoruz... Hoşça kal.”

Elinor kollarını bana doluyor. Başta titrediğini sanıyorum ama sonra elimdeki su bardağını görünce, titreyenin ben olduğumu anlıyorum.

“Septimus seni almaya geliyor, Medusa,” diyor Mitchell. “Duruma bakılırsa güvelik timi seninle konuşmak istiyormuş”

“Ama o buradaydı!” diye bağılıyor Elinor. “M hiçbir şey çalmadı. Bizimle pizza yiyordu.”

“Hatta kekin çoğunu ben yedim.” Herkesin yüzündeki endişeyi espriyle silmeye çalışırken sesim çatlıyor. “Belki de aşçıbaşı, keki mutfak deposundan çaldığımı biliyordur.”

Mitchell’in sesi telefondayken incecik çıkıyordu ama benimki köpeklerin bile duyabileceği kadar tiz. Daha birinci katta çalışmaya başlamadım bile ama Cehennem neredeyse yedi yüz yıldır ilk kez kilitlendi ve bir şekilde benim de işin içinde olduğumu düşünüyorlar. Her şeyi berbat etmekte rekor kırmış olmalıyım.

“Sen mülakattan beri benimlesin ve o da saatler önce olmuştu,” diyor Mitchell. “Endişelenecek hiçbir şey yok.”

Septimus ve dört takım elbiseli adam sorguya çekmek için beni almaya geldiklerinde Elinor elimi tutuyor. Hiç istemesem de elimi çekiyorum ve kollarımı bağlıyorum. Yer yarılrsa da içine girsem. Bu işle hiç ilgisi olmayan üç şeytani da bu duruma soktuğum için çok utanıyorum.

Birinci katın koridorunda tek sıra halinde yürüyüp asansörleri geçerek, duvarlardaki fenerlerin ulaşamadığı kapkaranlık bir alana doğru ilerliyoruz. Burnuma iğrenç bir yanık kokusu geliyor ve bu koku her yanımızı sarıyor. Sıcak bir odada unutulmuş bir balık gibi...

“Hayır, olamaz!” diye bağırıyor Elinor koku ona ulaştığında. “Burada olamaz.”

Neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. “Burnunu tut, Elinor,” diye öneriyorum.

“Prensesim kokudan endişelenmiyor, Medusa,” diyor Alfarin arkamdan seslenerek. “Mitchell, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

“Baltan yanında mı Alfarin?” diye karşılık veriyor Mitchell.

“Doğal olarak.”

“O zaman oraya gittiğimizde her iki yanlarında da duruyoruz, tamam mı?”

“Her zamanki gibi seni korurum, dostum.”

Mitchell ve Alfarin'in kendi aralarında kullandıkları bir dil, bir anlaşma biçimi var. Gerçek arkadaşlar gibi yani. Fakat bize yolu gösteren CAB ajanı bunu duyunca birden duruyor ve arkasını dönüyor. Şişko parmaklarıyla ceketinin arkasını kaldırıp, siyah deri kılıfından tabancasını çıkarıyor.

“Yerinizde olsam aptalca bir işe kalkışmazdım, çocuklar.” Sesi de görüntüsü gibi sert çıkıyor. Ben de yanından uzaklaşıyorum. Tabii ki bizi öldüremez ama yine de mermi yarası oldukça acı verici olur.

“Saçmalama, aptal,” diye karşılık veriyor Elinor sertçe.
“Alfarin seni gözü kapalı döver.”

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ
YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA
OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

Septimus’un sesi kilit uyarısını yapmaya devam ediyor
ve o kadar gür çıkıyor ki neredeyse gerçek Septimus’un ar-
kamda kahkaha attığını duyamıyorum.

“Şeytan Takımı’na bulaşma, Roger,” diye sesleniyor. “Zekâ
ve kurnazlıklarıyla beni bile etkilemiş durumdalar ve Sezar da
doğrulayacaktır ki kolay kolay tatmin olmamakla bilinirim.”

Bunu duymak, Septimus’un karanlıkta yürürken yanı-
ma geldiğini görene kadar beni mutlu ediyor. Bunun beni
korumak için olduğunu düşünmeden edemiyorum.

İlerledikçe, küçük kırmızı ışıklar taştan yolu aydınlat-
maya başlıyor. Yokuş arttıkça bacaklarım ağrımaya başlıyor.
Yukarı doğru gidiyoruz.

“Nereye gidiyoruz, Septimus?” diye bağılıyor Mitchell.

“Güvenlik ofislerine.”

“Cehennem’deki en yüksek katın birinci kat olduğunu
sanırdım.”

“Burası yasak bölge, Mitchell. Varlığından bahsetmeyiz.”

“Başım belada mı?” diye fısıldıyorum.

Septimus kararlı bir şekilde, “Hayır, Bayan Pallister,”
diye yanıtlıyor. “Ama Efendi’nin özel odasındaki güvenlik
kamera kayıtlarında, sizin fikrinizi alacağımız bir şeye rast-
ladık. Korkacak hiçbir şey yok.”

“Septimus... şu koku,” diyor Mitchell ve bu bana az önce Elinor’un söylediği şeyi hatırlatıyor.

“Tekrar ediyorum, Mitchell, korkulacak bir şey yok. Hele ki ben yanmızdayken...”

Oysa koku daha da berbat bir hal alıyor. Nefes alma alışkanlığımdan hiçbir zaman vazgeçemedim –vazgeçen çok az şeytan var– ve ne kadar denesem de bu çürük kokusu burnuma girmeyi başarıyor. Karanlıkta görmeye çalışırken gözlerim yaşıyor. Uzun zamandır ilk kez şimdi mutfakların o buharında olmayı diliyorum. En azından oradaki taze ekmek ve tavuk kokusu beni kusturmuyordu.

Bu koku hangi Cehennem’den geliyor?

Yerde yanan ışıklar keskince sağa dönüyor ve yanımdaki duvara doğru yükseliyor. Bu aydınlığın büyük bir giriş kapısını işaret ettiğini görüyorum. CAB ajanları tam da oradaki kapıyı hiç şüphesiz iterek açıyor ve bembeyaz bir ışık gözlerimizi kör ediyor.

“İçeri. Hemen,” diye emrediyor Roger ismindeki polis.

Değişime alışana kadar gözlerimi kırpmaya devam ediyorum. Septimus hariç hepimizin yanaklarından yaşlar akıyor; o gözlerini bile kırpmıyor.

“Güvenlik odasına girmeden önce birkaç şey söylemeliyim, Şeytan Takımı,” diyor. “Son derece dayanılmaz olsa da kokudan bahsetmeniz aptalca olur. Çok kaba bir hareket olarak görülür ve inanın bana Perfidious’u kızdırmak istemezsiniz.”

“O da kim?”

Ama Septimus, Alfarin'i susturmak için elini kaldırıyor.

“Bu iş bittiğinde tüm sorularınızı cevaplayacağım, Prens Alfarin, ama anlayışlı olmanızı rica ediyorum. Efendi'nin özel odasından bir eşya çalınmıştı; daha doğrusu yatak odasından. Eşyanın ne olduğu pek çok açıdan oldukça hassas bir konu ama bulunup iade edilmesi çok büyük önem arz ediyor. Cehennem, Şeytan'ın sahip olduğu o eşya bulunana kadar kilitli kalacak. Bayan Pallister sorgulama için burada, şüpheli olarak değil. Belki de suçlu olduğunu düşündüğümüz kişiyi bulmamıza yardımcı olabilir.”

Kafamı sallıyorum ama içimden bir ses koşabildiğim kadar hızlı koşmamı ve gidebildiğim kadar da uzağa gitmemi söylüyor.

“İsterseniz sorgulama sırasında arkadaşlarınız size eşlik edebilir, Bayan Pallister,” diyor Septimus kibarca.

“Onların başım belaya sokmam istemem.” Sesim dört yaşında bir kız çocuğu gibi çıkıyor ama çok korkuyorum.

“Seninle kalıyoruz,” diyor Mitchell.

“Pekâlâ,” diyor Septimus. “Korkmayın ve sakın olacaklara karşı gelmeyin.” Sözlerini Alfarin ve Mitchell'a bakarak söylüyor. “İtaat ettiğiniz sürece, söz veriyorum ki tehlikede değilsiniz.”

Parlak ışık birden sönüyor. Kollarımda sıcak ellerin gezindiğini hissediyorum ve öne doğru fırlarken onları tutup üzerimden çekiyorum.

“Çekil üstümden!” diye bağıriyorum. Yumruklarım refleksimle çalışıyor ve gücünün sonuna dek savaşıyor.

“Ona dokunma!” diye bağılıyor Mitchell ve birinin sanki yumruk yemiş gibi inlediğini duyuyorum.

“Unutmayın, karşı koymak yok,” diyor Septimus. “Bana güvenin, Bayan Pallister.”

Sesi rahatlatıcı bir merhem gibi geliyor. Tüm içgüdülerim sertçe saldırıya geçmemi söylese de yumruklarımı kendime doğru çekiyorum.

Bir güç bizi ortasında maun bir masanın ve sonunda da geniş bir ekranın bulunduğu bir odaya doğru itiyor. Meşalelerle aydınlanan taş duvarları kırmızı ışıklı telefonlar çevreliyor.

Odanın köşesinde dikileni görünce nefesimi tutup geriye doğru giderken sendeliyorum. Bu gri-beyaz bir kurt... Fakat daha çok üzerine kurt postu geçirmiş bir adam gibi görünüyor. Derisi yüzülmüş hayvanın kafatası da adamın başının üstünde duruyor. Kafatasından sarkan dişler uzun, siyah ve keskin görünüyor. Kükreme sesi havayı titretiyor.

Ama inleyen kurt değil, altındaki adam. İşte o zaman ilk kez, odanın içindeki herkesin aksine gözünün simsiyah olduğunu görüyorum.

“Şeytan Takımı,” diyor Septimus ağır ağır. “Kurtadamların lideri Perfidious'u tanıtmama izin verin.”

4. Perfidious

Septimus'un tanıştirmasının ardından buz gibi bir sessizlik oluyor. Boğazım daralıyor. Benden birkaç adım geride, tek sıra halinde duran Mitchell, Alfarin ve Elinor'a bakıyorum. Çaktırmadan, şimdi eliyle ensesini ovan Elinor'u korumak için birkaç santim önüne geçiyorlar. Mitchell bana bakarak kafasını oynatıyor. Gruba yaklaşmamı işaret ediyor ama Septimus ben daha karşılık vermeden beni durduruyor.

"Olduğunuz yerde kalın, Bayan Pallister," diyor sessizce.

Perfidious'a bakmak istemiyorum ama varlığı sanki mıknatıs gibi beni çekiyor ve kendimi hiç güvende hissetmesem de o güce kapılıyorum. Sivri, siyah dişleri ve korkunç iniltisi olmasa bile onun tehlikeli olduğunu biliyorum. Etrafında resmen gözlerimle görebildiğim, tuhaf bir enerji var. Tüm vücudunun çevresinde dönüp duran bir gölge, duman misali etrafını kaplıyor.

Elbette CAB ajanları da arkada duruyorlar çünkü onlar da en az bizim kadar korkuyor.

Mitchell, Alfarin ve Elinor'u nasıl bir belanın içine soktum böyle?

Geniş ekranın yanında bir kapı daha var. O kapı açılıyor ve içeri uzun beyaz sakalları ve saçları olan küçük, şişman bir adam giriyor. Üzerinde dikiş yerleri patlamış kırmızı bir takım elbise var. Aklıma hemen Noel Baba geliyor, tabii gözleri yakut renginde olanından...

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim,” diyor. Ben yaşarken oynayan versiyonundaki James Bond gibi İskoç aksanıyla konuşuyor. “İsmim Richard Baumwither ve CAB müdürüyüm.”

Bir süre durup sanki alkış bekler gibi odaya göz gezdiriyor. Kimse alkışlamıyor. Perfidious ona yerinde hangi şeytan olsa dizlerinin bağına çözecek küçümseyici bir bakış atıyor. Kurtadamların –ya da her ne iseler– lideri, sanki Richard Baumwither'in kafasını bir ısırıkta koparmak istiyormuş gibi görünüyor. Sonra siyah diliyle dudaklarını yalıyor ve yemin ederim ki başında duran kurt kafatası da aynım tekrarlıyor.

Baumwither çokbilmiş bir şekilde şişko elini sallayarak, “Herkes otursun,” diye buyuruyor. Ya Kurtadam'ın yüz ifadesini görmüyor ya da umursamıyor. Hemen kumandayı eline alıp üstündeki kırmızı tuşa basıyor. Büyük ekran televizyonda bir görüntü beliriyor. Ekrandaki tanıdık yüzü görünce güçlkle solumaya başlıyorum.

Hemen neden burada olduğumu anlıyorum.

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Ağzımı açar açmaz Perfidious kafasını geriye atıyor ve başındaki hayvan, odaya nüfus eden ürpertici bir çığlıkla canlanıyor. Masanın ortasında duran bir yığın cam bardak küçücük parçalara ayrılıyor. Alfarin elinde baltasıyla ayağa fırlıyor ama baltanın keskin bıçağı görülmeyen bir güç tarafından sapından ayrılarak havada dönmeye başlıyor. Sonra da Baumwither'ın yaşlılıktan leke leke olmuş elinden birkaç santim öteye, masaya saplanıyor.

“Ben yapmadım,” diyor Alfarin iki kendini bilmez CAB ajanı onu tutmaya çalışırken. O da ikisini de sırayla duvara fırlatıyor.

Mitchell ve Elinor şimdi ellerini yumruk yapmış, arkadaşlarına saldırmaya yanaşacak olurlarsa diye hazır olda bekliyorlar. Sonra ben de aynı şeyi yaptığımı fark ediyorum ve bir saniyeliğine de olsa bu farkındalığın yarattığı şokla ekrandaki görüntüyü unutuveriyorum. Kendimi korumaya çok alışkınım ama varlığım boyunca bir başkasını fiziksel olarak kollama içgüdüsüne sahip olduğumu ilk kez görüyorum.

Perfidious'un dinmeyen iniltisi birden beni kendime getiriyor. Odadaki kargaşa umurunda değilmiş gibi bir hali var. Etrafındaki gölge gibi görünen enerji sanki bir elin parmakları gibi uzanıyor ve ekranı pençeliyor. O sırada bu öfkeyle çığlık atanın Perfidious ya da başında duran kurt değil de enerjinin kendisi olduğunu fark ediyorum.

Ben de onunla birlikte inlemek istiyorum çünkü televizyon ekranından bana bakan yüz, kâbuslarımda gördüğüm yüzden başkası değil.

Bu adam annemin kocası, üvey babam. İsmi Rory Hunter. Ve ölümümün sebebi de o.

Enerjinin iniltisi daha da tizleşirken Baumwither elini masaya vuruyor.

“Yeter bu kadar, Perfidious!” diye bağılıyor Baumwither. “Seni Efendi’nin özel odasına benim davet ettiğimi nazikçe hatırlatmak isterim. Lütfen, buna uygun davran.”

Gölge, üvey babamın görüntüsünü pençelemeyi bırakıp Perfidious’a doğru geri çekiliyor. O gece evimin dışında gördüğüm Mitchell, Alfarin ve Elinor’u çevreleyen ışığın tam tersine, onu karanlık çevreliyor.

Yani Rory Hunter’dan sonsuza dek kurtulduğumu sandığım o gece...

“Bay Richard,” diyor Septimus sakince, “Belki de Bayan Pallister’a neden burada olduğunu siz açıklayabilirsiniz. Kırk yıldır burada olmasına rağmen, hepinize hatırlatmak isterim ki...” Septimus, Perfidious da dahil olmak üzere odadaki herkese tek tek bakmak için duruyor. “... fani anlamda on altı yaşında ve bu ona ağır geliyor olmalı.”

“Teşekkürler,” diye fısıldıyorum ve tekrar yavaşça yerime oturuyorum. Avuç içlerim terden sırılsıklam oluyor. Tek düşünebildiğim şey, bu gece kaçınılmaz bir şekilde göreceğim kâbusum oluyor. Uyanırken ne yapacağımı kontrol etme gücüne sahibim ama geceleri kâbuslarımın kölesiyim. Bunca zaman sonra Rory’yi yeniden görmek korkunç bir sürpriz oldu. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama yine de yeteri kadar uzun değil tabii... Bu gece uyuyunca

kâbus göreceğimi, çılgılık atacağımı sonra da yatakhanedeki herkesi uyandıracağımı ve bunun da onların aptal aşağılamalarıyla sonuçlanacağını şimdiden biliyorum. Zaten Patty ve arkadaşlarının bana hayvan diye seslenmeleri de bu kâbuslarımla başlamıştı.

Mitchell odanın içinde yürüyüp yanıma oturuyor.

“Biz buradayız, Medusa,” diye fısıldıyor. “Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz.”

Ona inanmak istiyorum.

“Tepkinizden anladığım kadarıyla bu adamı tanıyorsunuz, Bayan Pallister,” diyor Baumwither. Şişko, solgun parmaklarını kocaman göğsünün üstünde birbirine kenetliyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum ve omzuma hafifçe dokunan elleri hissediyorum. Elinor da yürüyüp benim yanıma gelmiş ve şimdi tam da arkamda duruyor. O kadar iyi biri ki sırf onun yanında duruyorum diye onu kirletiyormuşum gibi hissediyorum.

Baumwither, “Bu görüşme kayıt altına alınmaktadır,” diyerek odanın her bir köşesinde, tepede duran kameraları işaret ediyor. “Bu yüzden cevaplarınızı kelimelerle ifade ederseniz, soruları şimdi ya da daha sonra tekrarlamamıza gerek kalmayacaktır.”

Yakut rengi gözleri parlıyor ama hiç de samimi görünmüyor. Septimus'un ya da Şeytan Takımı'nın gözlerinde gördüğüm gibi değil. Baumwither artık bana Noel Baba'yı anımsatmıyor. Mahkemedeki bir yargıca benziyor. Bana ölüm cezası vermesini bekliyorum ama bu mümkün değil çünkü ben zaten ölüyüm.

Ve bu onun yüzünden, diye düşünüyorum gözlerimi ekrana çevirerek.

“İsmi Rory Hunter. Üvey babamdı,” diye yanıtlıyorum.

“Üvey babanız mıydı?” diye soruyor Baumwither. “Kayıtlara bakılırsa hâlâ öyle... 18 Haziran 1967 yılında öldüğünde hâlâ anneniz Olivia Alice Pallister’la evliydi, öyle değil mi?”

Onaylar gibi başımı sallıyorum. Baumwither uzun, beyaz kaşını havaya kaldırıyor. “Evet,” diyorum sesli bir şekilde.

“O halde hâlâ üvey babanız.”

“Ne fark eder ki?” diye soruyor Mitchell. “Hâlâ Medusa’ya neden burada olduğunu söylemediniz.”

“Bayan Pallister burada,” diye karşılık veriyor Baumwither, “çünkü Bay Hunter bugün gerçekleşen hırsızlık olayındaki baş şüphelimiz.”

“Ama ben onu şeyden beri görmedim... Annem onu...”

Kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramasam da o gece olanları tüm korkunç detaylarıyla, net bir şekilde hatırlıyorum. Silah sesinin geldiğini ve merdivenlerden bir koşuda indiğimi hatırlıyorum. Annemim ellerinin kanla kaplı olduğunu hatırlıyorum. O kadar çok kan vardı ki başta vurulanın annem olduğunu sanmıştım. Sonra iki sağlık görevlisi geldi. Birden ortaya çıkıvermişlerdi. Verandaya koştum ve komşumuz Jancye gelip bana yardım etti. Benim de üstüm başım kan olmuştu. Muhtemelen anneme sarıldığımda bulaşmış olmalı çünkü Rory’nin cesedinin yanına gitmedim bile.

Kandan nefret ederim.

Ondan da nefret ediyorum.

Septimus CAB ajanlarından birine dönüyor. “Bayan Pallister’a bir bardak su getirebilir misiniz, lütfen?”

“Asistan gibi mi görünüyorum?” diye karşılık veriyor ajan.

“Aslında bu bir rica değildi.” Septimus ayağa kalkarken gözlerini kısıyor.

Ajan kendi kendine söyleniyor ama sorgu odasından dışarı çıkıyor.

“Cehennem’de bulunduğunuz bu kırk sene içerisinde üvey babanızla hiç karşılaştınız mı?” diye soruyor Baumwither.

“Hayır.”

Perfidious ilk kez hareket ediyor. Uzun bacaklarını ve kollarını oynatarak tuhaf bir açıyla öne doğru eğiliyor. Sanki dörtayak üstüne düşmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor. Sonra da sesini duyuyoruz. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Yarı insan yarı hayvan gibi... Kemiklerimi titreten tok bir gümbürtüyle, kelimeleri uzatarak konuşuyor.

“Adı Anılmayanlara günün her saati ve saniyesinde sayım yapılmaktadır.”

“Bugün hariç,” diyor Baumwither alay ederek.

Mitchell’in nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum, Septimus da aynını yapıyor.

“Bay Richard,” diyor Septimus. “Perfidious’a biraz daha saygı göstermenin sağduyulu bir davranış olacağına inanıyorum. Ne de olsa kendisi Kurtadamların lideri ve Şeytan’ın

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Septimus CAB ajanlarından birine dönüyor. “Bayan Pallister’a bir bardak su getirebilir misiniz, lütfen?”

“Asistan gibi mi görünüyorum?” diye karşılık veriyor ajan.

“Aslında bu bir rica değildi.” Septimus ayağa kalkarken gözlerini kısıyor.

Ajan kendi kendine söyleniyor ama sorgu odasından dışarı çıkıyor.

“Cehennem’de bulunduğunuz bu kırk sene içerisinde üvey babanızla hiç karşılaştınız mı?” diye soruyor Baumwither.

“Hayır.”

Perfidious ilk kez hareket ediyor. Uzun bacaklarını ve kollarını oynatarak tuhaf bir açıyla öne doğru eğiliyor. Sanki dörtayak üstüne düşmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor. Sonra da sesini duyuyoruz. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Yarı insan yarı hayvan gibi... Kemiklerimi titreten tok bir gümbürtüyle, kelimeleri uzatarak konuşuyor.

“Adı Anılmayanlara günün her saati ve saniyesinde sayım yapılmaktadır.”

“Bugün hariç,” diyor Baumwither alay ederek.

Mitchell’in nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum, Septimus da aynını yapıyor.

“Bay Richard,” diyor Septimus. “Perfidious’a biraz daha saygı göstermenin sağduyulu bir davranış olacağına inanıyorum. Ne de olsa kendisi Kurtadamların lideri ve Şeytan’ın

kendisi bile Perfidious'un mevkisinin getirdiği itaate uyum saçlar."

"Septimus," diye karşılık veriyor Baumwither, "şeytan'ın bir numaralı hizmetkârı olabilirsin ama ben de CAB müdürüyüm ve neredeyse bir asırdır da bu işi yapıyorum. Bugün Cehennem şimdiye kadar görülmüş en ciddi güvenlik açığı yüzünden kilitlendi ki bu da Adı Anılmayanlardan birinin Kurtadamların elinden kaçarak şeytan'ın özel odasına girip en çok değer verdiği mal varlığını çalmasıyla sonuçlandı. Bu nedenle Perfidious'a, ancak Rory Hunter ait olduğu yere döndüğünde; yani bir zamanlar yaşayanları huzursuz eden o aşağılık yaratıklarla birlikte çivili zincirlere mahkûm olduğunda ve Cehennem'in Efendisi'nden çalınan şey iade edildiğinde saygı göstereceğim."

"Öldüğü günden bu yana Rory'yi görmedim," diye yanıtlıyorum konuşmanın gidişatını değiştirebilmeyi umarak. "Bu işin benimle ve benimle birlikte buraya gelenlerle hiçbir ilgisi yok. Lütfen, gitmelerine izin verin."

Baumwither kumandayı alıyor ve yeniden kırmızı tuşa basıyor. Septimus'a bir bakış atıyorum ama o Perfidious'a bakıyor. Kurtadam siyah gözlerini kapatmış, yeniden heykel gibi dikiliyor. Yine de yüzünde yapmacık bir ifade ve kahverengi, çatlak dudaklarında buruk bir gülümseme var. Bu gülümsemeden hiç hoşlanmıyorum. Bunu, yaşayanların dünyasında da görmüştüm. Kötü bir şeyler planlayanlar hep böyle görünür.

Ekran yeniden açılıyor ve üvey babamın görüntüsü,

üzerine perde gerilmiş siyah beyaz bir duvarın resmiyle yer değiştiriyor. Perdenin de üzerinde yamuk yumuk harflerle, sanki biri boyayla karalamış gibi bir yazı görünüyor.

“Sakin korkmayın, Bayan Pallister,” diye fısıldıyor Septimus ama hâlâ olduğu yerde gülümseyen Perfidious’a bakıyor.

Duvardaki yazı şöyle diyor: *Hayatımı geri verdiğinde, onu geri alabilirsin.*

Baumwither yeniden kumandadaki tuşa basıyor ve siyah beyaz görüntü renkleniyor.

“Kanla mı yazılmış?” diyor Mitchell bitkin bir halde.

Başım dönüyor. Bu olanlardan hiçbir şey anlamıyorum. Neden buradayım? Hiçbir şey bilmiyorum. Rory öldü. Hem de ben ölmeden beş ay önce... Varlığını unutmak için elimden geleni yaptım, o halde neden cezalandırılıyorum? Bu benim suçum değil.

“*Bu benim suçum değil,*” diyorum sesimi yükselterek.

“Doğru. Yeter artık, Bay Richard,” diyor Septimus sertçe. “Belli ki ne Bayan Pallister ne de arkadaşlarının Adı Anılmayanlarla bir ilgisi var. Onları geri götürüyorum ve kilitleme bitene kadar da muhasebe ofisinde yiyecek ve barınma sağlıyorum.”

“Bakın, Septimus...”

“Benimle geliyorlar, hepsi bu. İşinizi nasıl yapacağınızı size öğretmeyi geçtim, iki bin senedir ölü bir şeytan olarak edindiğim tecrübeler, öğrendiğim bilgiler ve yetkinliğim sizin boktan görevinizden –bayanlar özür dilerim– çok daha

üstün, Bay Richard. Şimdi on altı yaşındaki masum bir kızı sorguya çekeceğinize, elinizdeki delilleri Adı Anılmayan'ı yakalamak ve çok daha önemlisi Rüya Kapam'nı geri almak için kullanın. Eminim ki yanlış ellerdeyken nasıl bir tehlike arz ettiğinden ve büyük gücünden haberiniz vardır.”

Perfidious'un etrafındaki enerji yeniden hareket etmeye başlıyor. Karanlık gölge, vücudunun etrafında dans ediyor. Dönerek ve esneyerek keskin dişleri ve açık çeneleriyle sekiz başka siyah kurt başı oluşturuyor. Hepsi de çığlık atmaya başlıyor.

Hayır, çığlık değil, kahkaha atıyorlar.

Baumwither, “Bayan Pallister'ı yeniden sorgulama hakkım saklıdır,” diye yaygarayı koparıyor ama Septimus, Mitchell'ı, Elinor'u ve Alfarin'i kapıya doğru sürüklüyor. Alfarin, Baumwither'in yanından geçerken baltasını almak için masaya doğru eğiliyor. Dönerken bana bir bardak suyumunu getiren CAB ajanının yanından geçiyoruz. Onu görmezden gelip yürüyebildiğim kadar hızlı yürümeye devam ediyorum.

“CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR. OLDUĞUNUZ YERDE KALIN. BU KURALI ÇİĞNEMEK AKILLICA OLMAYACAKTIR. CEHENNEM KİLİTLENMİŞTİR...”

Septimus bizi muhasebe ofisine geri götürüyor.

“Prens Alfarin,” diyor, “Bu masaları duvara doğru itelim. Bir süre burada kalmanız gerekebilir. Hepinize ait geniş bir alan olmasını istiyorum.”

“Benim için bir onurdur, Efendi Septimus.”

“Yardım edebilirim,” diye teklif ediyor Mitchell.

“Sen pizza kutularını ve sandalyeleri kaldır, Mitchell,” diyor Elinor. Kendisi de Septimus ve Alfarin masayı köşeye çekerken, etrafı toplamaya koyuluyor. “Sandalyelerin tekerlekleri işini kolaylaştırır.”

Mitchell'in yüzündeki gücenmişlik ifadesine gülesim geliyor ama gülmüyorum. Geniş alan falan da istemiyorum. Rahat olmak istemiyorum. Böylece uyuma ihtimalim azalır.

Septimus kapıya doğru ilerleyerek, “Hepiniz beni iyice dinleyin. Bu odadan ayrılmak yok,” diyor. “Birazdan akşam için yemek ve yorgan yollayacağım ama şimdilik Efendi'nin yanına gitmeliyim. Kendisi Rüya Kapanı'nı kaybedince perişan oldu.”

“Medusa'yı almaya gelmeyecekler değil mi? Yani sen gidersen?” diye soruyor Mitchell tam da aklımdan geçeni kelimelere dökerek.

“Gelmeyecekler,” diyor Septimus, “ama Bayan Pallister'a bu iş konusunda daha fazla ihtiyaç duyulabileceği ihtimaline kendinizi hazırlayın.”

“Ne kadar sürerse sürsün arkasındayız,” diye belirtiyor Alfarin.

“Artık o da Şeytan Takımı'nın bir parçası,” diyor Elinor hafif bir gülümsemeyle. “Bu Cehennem'de şu iki çocuğu zapt etmek için hep bir kız arkadaşına ihtiyacım olmuştu.”

Beynim daha bacaklarıma hükmedmeden, kendimi Septimus'un yanında buluyorum.

Ona sarılıp, “Teşekkürler, Septimus,” diye fısıldıyorum. “Bana inandığın için teşekkür ederim.” Sonra hemen bırakıyorum.

Septimus, uzun zamandır kimse ona sarılmamış gibi kaskatı kesiliyor. Hemen yaptığımı pişman oluyorum ama o, göz kamaştırıcı beyazlıktaki yamuk yumuk dişleriyle gülümsüyor.

“İyi geceler, Medusa,” diyor. Sonra da gidiyor.

5. Yolların Ayrılması

Septimus ayrıldıktan kısa bir süre sonra, üzerinde beyaz Roma üniforması olan bir adam muhasebe ofisine geliyor. Gözleri öylesine yuvarlak ve kırmızı ki arabaların fren lambalarına benziyor. Kıllı sırtında taşıdığı, sırt çantasına benzer tuhaf bir aletten dört yastık ve gece tulumunu çıkarırken bir kez bile gözünü kırpmıyor. Yanında bir de ekmek, meyve ve tavuk buduyla dolu gibi görünen plastik bir kova taşıyor.

“Teşekkürler, Aegidius,” diyor Mitchell.

Romalı cevap vermiyor. Şap şap sesler çıkararak yalınayak yürüyüp gidiyor. Bu görüntüden midem bulanıyor çünkü kocaman ayak parmakları bile kalın siyah tüylerle kaplı. Alfarin, Aegidius’un ardından muhasebe ofisinin kapısını tek parmağıyla kapatıyor ve Mitchell’in masasını geçici bir bariyer olarak kapının arkasına dayıyor.

Elinor yataklarla ilgileniyor. Ben de yastığımı ve tulumumu alıp Oval Ofis’e en uzak köşeye koyuyorum. Alarm

yeniden çalmaya başlarsa akacak kandan mümkün merteye uzak olmak istiyorum.

Odadaki gerilim neredeyse gözle görülüyor. Herkesin az önce gördüklerimiz hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama kimse bu konuşmayı başlatan kişi olmak istemiyor. Bu yüzden aşikâr olandan –yani Adı Anılmayanlardan– bahsetmiyoruz.

Adı Anılmayan'ın ne olduğunu bile bilmiyorum ama eğer üvey babam onlardan biriye iyi bir tahminde bulunabilirim. Peki, şu Kurtadamlar da ne? Sanırım Perfidious bir kurt kılığında da olsa insan ama gözleri simsiyah. Siyah! Herkes Cehennem'deki tek siyah gözlere sahip şeytanın yalnızca Şeytan'm kendisi olduğunu bilir.

Kulağa tuhaf geliyor ama bugüne kadar Cehennem'de hiç böylesine dehşete kapılmamıştım. Tedirgin oldum mu? Evet. Korktum mu? Zaman zaman. Sinirlendim mi? Her zaman. Fakat şimdi midemin içinde çalkalanan, dönüp duran ve beni hem terleten hem de ürperten bir his var. Ağzımda metalimsi, acı bir tat var. Bu hissi tanıyorum. Derin bir korkunun izi.

Bana yaşamı hatırlatıyor.

“Bu sessizliğe dayanamıyorum,” diyor Elinor sonunda. “Hepimizin aklından o geçiyor, o zaman bunu konuşmalıyız.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye karşılık veriyor Mitchell. Elinde tavuk budu var ama bir ısırık bile almamış.

“Dikkatli olmalıyız, Elinor,” diyor Alfarin. “Bizi kimin dinlediğini bilemeyiz.”

“Bu oda da böcek var mı?” diye soruyorum.

“Sanmam,” diye yanıtlıyor Mitchell. “Her hafta burayı temizletiyoruz. Cehennem’deki hiçbir şeytan Septimus’u dinlemek için bir böcek yerleştirmeye cesaret edemez.”

Dönüp bana bakıyor. “Bence sohbeta Cehennem kilitlenmeden önceki kaldığımız yerden devam etmeliyiz. Bunların hepsi San Francisco olayı yüzünden oluyor. O gün neler olduğunu hatırlamalıyız. Hatırlarsak Medusa’ya yardım edebiliriz.”

“Ama denedik, Mitchell,” diyor Elinor. “Hiçbirimiz o gün neden orada olduğumuzu hatırlayamıyoruz.”

“Ama onu gördük, değil mi?” diyor Alfarin ciddiyetle. “O adamı, yani Rory’yi... Kurtadamları ve ona ne yaptıklarını da gördük.”

“Kurtadamlar da ne?” diye soruyorum. “Ne yapıyorlar?”

“Onlar ilk katiller, ilk şeytanlardır,” diye yanıtlıyor Elinor. “Adı Anılmayanların tutulduğu yerin bekçileridirler. Adı Anılmayanlar da yaşarken kötülük yapmış ve öte dünyadaki diğerler varlıklarla aynı yerde tutulmayanlardır. Cehennem’deki gerçek işkence gören ruhlara denir.” Sesi tonu öyle tekdüze çıkıyor ki sanki söylediklerini bir kitaptan okuyormuş gibi geliyor. Bunun acaba korktuğu için mi yoksa beyni bir yığın korkutucu şeyle dolduğu için mi böyle olduğuna karar veremiyorum. Belki ikisi de doğrudur.

“Kurtadamlar tecavüzcülerin, çocuk istismarcılarının ve zevk için öldüren katillerin dillerini koparır,” diye ekliyor Mitchell. “Kurtadamların Cehennem’in neresinde saklan-

dıklarını kimse bilmez ama daha yaşarken, ölünce Adı Anılmayanların arasına karışacak olanları takip ettikleri söylenir.”

“Silahla boğuşuyorlardı,” diye fısıldıyorum. “Yani anem ve Rory. Ne olduğunu görmedim. Doktorlar çok kan kaybettiğini söyledi. O gece hastanede öldü.”

“Sana zarar verdi mi?” diye soruyor Mitchell. “Üvey baban yani?” Pembe gözleri meşalenin ışığıyla aydınlanıyor.

Onlardan bir şey saklamanın anlamı yok, ben de evet anlamında başımı sallıyorum. Ayrıntıları sormuyorlar ve ben de anlatmayı teklif etmiyorum. Fakat gözlerindeki derin üzüntüyü görebiliyorum. Açıklamaya gerek duymadan bile beni anlıyorlar.

“Şimdi de kaçtı,” diyor Elinor arkasındaki duvara yaslanarak. Bir gölge uzun, kızıl saçlarını çekince ciyaklıyor.

“Ama nasıl?” diye soruyor Mitchell. “Hem o bıraktığı mesaj da neydi öyle?”

Hayatımı geri verdiğinde, onu geri alabilirsin, diyor Alfarin, kanla yazılmış yazıyı tekrar ederek. “Rüya Kapanı’m kastediyor olmalı.”

“Tam da ona göre,” diyorum. “Sanki haksızlığa maruz kalan oymuş gibi...” Rory hep kendini mağdur olarak görürdü. Bu hep böyleydi.

“Rüya Kapanı ne?” diye soruyor Elinor. Solgun elleleriyle kıpkırmızı bir elmayı yavaşça çeviriyor. O da Mitchell gibi bir ısırik bile almamış.

“Kızılderililerin kullandığı bir eşya,” diye yanıtlıyorum, ellerimle tarif etmeye çalışarak. “Söğüt ağacından ya-

pılma bir çember alır ve ortasına da bir ağ örersin. Sonra da tüyler ve boncuklarla süslenir. Daha önce üzerinde zillerin olduğu birkaç tane görmüştüm ama o kültüre ve efsaneye göre tasarlandığını sanmıyorum.”

“Ama ne işe yararlar?” diye soruyor Alfarin. “Elinor ve ben çok kitap okuruz ama Cehennem kütüphanesinde geçirdiğim bunca zaman içinde bir kez bile böyle bir bilgiye rastlamadım. Tarif ettiğine bakılırsa çok küçük bir şeye benziyor. Böylesine bir şey için Cehennem neden kilitlenir ki? Eğer bir çeşit silah olsaydı, o zaman anlardım ama tüylü ve boncuklu bir nesne için bunların olması bana hiç de mantıklı gelmiyor.”

“Doğru hatırlıyorsam, bazı kültürlerdeki inanca göre Rüya Kapanları uyuyan kişinin kâbuslarını süzer ve yalnızca güzel rüyaları içinde tutarmış,” diye karşılık veriyor Mitchell.

“O zaman bu Rory denen adam, içinde Şeytan'ın güzel rüyalarının olduğu bir eşyayı mı çaldı?” diye soruyor Elinor.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtlıyorum, “ama Alfarin'e katılıyorum. Neden Cehennem kilitlenir ki? Neden Şeytan'a yeni bir tane yapamıyorlar? Hiç anlam veremedim.”

Hepimiz şimdi başını ellerinin arasına almış olan Mitchell'a bakıyoruz. Tavuk budu ayakkabılarının yanında, yerde duruyor.

“Ne oldu, Mitchell?” diye soruyor Elinor. “Sen Septimus ve Şeytan'a hepimizden daha yakınsın. Bildiğin bir şey mi var?”

“Bir düşün, Elinor,” diye karşılık veriyor Mitchell.

Yüzü bembeyaz kesiliyor. “Bizim için güzel bir rüya, birlikte takılmak ya da eski hayatlarımıza geri dönmek olurdu...” Sesi gitgide azalıyor. Şimdi üçü de yere bakıyor.

“Ama Şeytan’ın güzel rüyaları muhtemelen bizim en kötü kâbuslarımızdır,” diye tamamlıyorum sessizce.

Mitchell başıyla onaylıyor.

“Bu adam kafayı yemiş, keçileri kaçırmış,” diye fısıldıyor. “Tek isteği *ondan* ve meleklerden intikam almak... Şeytan’ın güzel rüyaları kanla, savaşla ve işkenceyle hatta Yukarı’ya savaş açmakla ilgili olmalı. Bu Rüya Kapanı, hayal edebileceğiniz tüm kötülüklerle kaplı.”

“Yani Şeytan’ın Rüya Kapanı, böyle biri olduğu için tam tersine işliyor,” diyorum. “Hâlâ güzel rüyaları yakalıyor ama onun rüyaları biraz manyakça...”

“Aynen öyle,” diye karşılık veriyor Mitchell.

“Rüya Kapanı bir silaha dönüşebilir mi?” diye soruyor Alfarin. “Şeytan’ın kötülük dolu rüyalarını hapsettiği için, bu rüyalar gerçekleşebilir mi?”

“Evet,” diye yanıtlıyorum yavaşça. “Sanırım Rüya Kapanı kötülüğün fiziksel bir bildirgesi olabilir.”

“İstila, savaş, kıtlık ve ölüm,” diye fısıldıyor Elinor. “Bunu hayal edecek kadar çıldırmış biri için muhteşem bir kıyamet paketi.”

“Bu kadar endişenin de tek açıklaması bu,” diyor Mitchell. “Perfidious ya da Kurtadamlar, o herifin Adı Anılmayanların arasına dönmesini o kadar da önemsemiyor ama CAB ve Baumwithers Rüya Kapanı’ndan korkuyor. Septi-

mus da öyle ve işte bu, iyiye işaret değil çünkü patron hiçbir şeyden korkmaz.”

“Ya Adı Anılmayan, Cehennem'den kaçtıysa?” diyor Elinor nefesini tutarak. “Medusa'nın üvey babası Şeytan'ın silahıyla yaşayanların dünyasına kaçtıysa hemen durdurulmalı.”

“Kimse Cehennem'den kaçamaz, Elinor,” diye karşılık veriyorum ama şu anda birlikte olduğum üç şeytanın da tam olarak bunu yapmış olduğunu hatırladığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

“Hepiniz Dönüştürücü'yle Cehennem'den kaçtınız,” diyorum. “Ya Rory de aynı şeyi yaptıysa?”

“Bunu yaptıysa CAB hepimizin bu işin içinde olduğunu düşünecektir!” diye bağıırıyor Elinor.

Fakat Mitchell ve Alfarin şiddetle kafalarını sallıyor. “Septimus, bizim bu işle bir ilgimizin olmadığını biliyor, Elinor,” diyor Mitchell. “Ayrıca bildiğim kadarıyla bizim kullandığımız Dönüştürücü hâlâ kasada kilitli ve ben yeni şifreyi henüz bilmiyorum.”

Başımı sağa sola sallıyorum. Bu sabah kalabalık yatakhane de uyandığımda beni endişelendiren iki şeyden biri odada yer kalmadığı için yeni gelenlerden birinin yatağımın altında uyuduğunu görmek ve diğeri de mülakata giderken giymeyi planladığım, en sevdiğim spor ayakkabılarımı yerinde bulamamaktı. Her yeri aradıktan sonra onları balkondaki meşalede asılı buldum ve kendi kendilerine oraya gittiklerini hiç sanmıyorum.

Şimdiyse her şey bir gün içinde, değişebileceğinden

çok daha fazlasıyla değişti. Çünkü artık nefret ettiğim üvey babama, Kurtadamlar tarafından kırk yılı aşkın süredir Cehennem’de işkence edildiğini ve adi herifin Şeytan’ın silahını çalarak misillemeye bulunduğunu öğrendim.

“Medusa, iyi misin?” diye soruyor Mitchell. Uyku tulumuma doğru emekliyor. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“Belki de ölü olduğum içindir.”

Stresli olduğum anlarda neden alaycı ve hazırcevap birine dönüştüğümü anlamıyorum ama diğer şeytanların aksine, Mitchell buna alınmıyor ki bu da onu sevmeye başlamanın nedenlerinden biri.

“Rory’yi bulacaklar, Medusa. Kurtadamlar üvey babanı yakalayacak ve onu ait olduğu yerde çürümeye bırakacaklar.”

“Peki, yakalayamazlarsa?”

Rory’nin yeraltında serbestçe gezindiği düşüncesi bile yetiyor. şu anda Rüya Kapanı’nın kaybolmasına o kadar da takılmıyorum. Ben onun yüzünden endişeleniyorum. Beni bulmasından...

“Yakalayacaklar, M,” diyor Elinor nazikçe. “Kurtadamlar onu bir şekilde bulur.” Dönüp yastığını kabartıyor. “şimdi bence hepimiz uyumayı denemeliyiz. Yarın ne olacağını bilmiyoruz ve Mitchell güzellik uykusunu almazsa çok huysuz olabiliyor.”

“Ne?” diye haykırıyor Mitchell.

“Benim yastığımı da alabilirsin, prensesim,” diyor Alfarin. Yastığı Elinor’a doğru fırlatıyor ama o kadar güçlü ki

tam yüzüne isabet ediyor ve kızcağız Mitchell'in sandalyesine doğru gerisingeriye düşüyor.

Alfarin pişmanlık içinde özür dileyerek ona yardım etmeye gidiyor ve bu sırada yerde duran pizza kutularına takılıyor.

“Hâlâ Şeytan Takımı'nda olmak istiyor musun?” diye kulağıma fısıldıyor Mitchell. Onun sıcacık tenini tenimde hissettiğim an, sırtımdan aşağı bir ürpertiyle gıdıklanmış hissi sine kapılıyorum. “Oldukça zarif ve düzenli bir grubuzdur.”

“Siz beni hâlâ istiyor musunuz? Ne de olsa tüm bunlar benim suçum.”

“Bunların senin suçun olduğunu sanmıyorum, Medusa. Öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın adil olmadığı ve ölümün hayattan da beter olduğu. O yüzden tekrar soruyorum, hâlâ Şeytan Takımı'nda olmak istiyor musun? Ofiste kahve falan getirecek bir kıza ihtiyacım var, hem seni ters çevirirsek yerleri de silebileceğimiz güzel bir süpürgemiz olur.”

Ona sertçe bir dirsek atıyorum.

“Ah.”

“*Kahve getirmek mi? Yatağımın yanından çekil bakalım, pis çocuk. Kokutacaksın.*”

Mitchell canı sıkkın bir ifadeyle, “Sence ben kokuyorum muyum?” diyor. “Alfarin'e oldukça yakın bir alanda duruyoruz ve iki tane etli pizza yedi. Daha ölmediysen bile, onun osuruğuyla boğulunca sabaha cenazeni kaldırırılar.”

“Kadınların yanında böyle konuşmamalısın, Mitchell,” diye sesleniyor Elinor. “Ayrıca Alfarin osurmaz, erkekliğini sergiler.”

* * *

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Hiçbir zaman hatırlamam. Öncesinde gözkapaklarımın verdiği savaşı hatırlarım ama sanırım en çok bu geceninkini hatırlayacağım. Mitchell, Elinor ve Alfarin geçmişteki yaşamlarına dair güzel rüyalar görebilir ama ben görmüyorum. Bir Rüya Kapanım olsa kesin kâbusları ayıklamaktan çabucak eskirdi. Çünkü ben bir tek kâbus görürüm. Geceleri yaptığım tek şey bu. Daha da kötüsü onları yalnızca görmüyor, hissediyorum. Ve beraberrinde getirdikleri korkuyu da üzerimden atamıyorum. Asla. Tek işe yarayan şey uyanmak.

“Medusa... Medusa!” diye sesleniyor biri.

Bu Mitchell’in sesi ama bu gecenin kâbusunda duyduğum korkuyla cevap vermem için henüz çok erken. Bu seferkini daha önce hiç görmemiştim. Saman sarısı saçları olan, küçük bir erkek çocuğu vardı. Ağlıyordu ama onun yaşındaki diğer çocukların tepinerek bağırp çağırması gibi değildi. Gözyaşları pembe yanaklarından aşağı sessizce süzülüyordu. Sonra onun yuvarlak, kırmızı gözlerini gördüm ve artık akan şeyin gözyaşı değil de kan olduğunu anladım. Burnundan da kan akıyordu. Kollarını yukarı açmış, sanki birinin onu kucağına almasını bekliyor gibiydi. Alfarin de oradaydı, birini tutuyordu. Sonra tuttuğu kişinin Mitchell olduğunu gördüm. Elinor’u göremedim ama başka iki kişi daha oradaydı ve başlarında ışıktan hareler vardı. Biri belki benden birkaç yaş büyük bir adamdı ve üzerinde eski, kah-

verengi bir üniforma vardı. Diğeri ise açık kahve tenli, çok güzel ve upuzun, kömür gibi kara saçları olan bir kızdı.

“Jeanne, ona yardım edemezsin,” dedi asker adam.

İşte o zaman çığlık atmaya başladım.

“Medusa!” Mitchell yeniden sesleniyor. Güçlü bir çift elin beni bileklerimden sıkıca tuttuğunu hissediyorum. Mücadeleyi bırakıyorum ama kendimi güvende hissettiğimden değil, bu kâbusla savaştığım gücümün kalmadığından.

“Kötü bir rüya mı görüyordun?” Elinor kollarını bana sarıyor ve saçlarımı terli suratımdan çekiyor. Yatakhanedeki hiçbir kız daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Kendimi güvende hissediyorum.

“Küçük bir erkek çocuğu gördüm,” diyorum nefes nefese. “Kan ağlıyordu.”

Bardaktan biraz su içiyorum. Bardağı bana uzatan Septimus. Ne zaman geri gelmiş?

“Sizi rahatlatacak bir söz bulamıyorum, Bayan Palister,” diyor. Derin sesi kontrbas çalıyormuş gibi geliyor. “Dün başından geçenleri düşününce, ne yazık ki hâlâ geçmiş degiller, uykunu bölen kâbuslarının sebebini anlıyorum.”

“Onu buldunuz mu? Rory’yi ve Rüya Kapanı’nı buldunuz mu?” diye soruyorum.

Septimus hayır anlamında başını sallıyor. “Hâlâ ortaya çıkmadılar. Perfidious ve Kurtadamlar, CAB ve Şeytan’ın ofisiyle yolları ayırdı ve tek başlarına hareket ediyorlar. Bugün tüm gün boyunca Rüya Kapanı’nın ortaya çıkması için

toplantı yapılacak ve Şeytan da Sör Baumwither olmadığı için onun yerini almamı emretti. Görünüşe bakılırsa Bay Hunter Cehennem'den kaçmış."

"Bunun bizimle bir ilgisi yok, Septimus," diyor Mitchell hemen. "Artık kasanın şifresini bilmiyorum, yani şeyden beri..."

"Mitchell, şimdi kasayı açsam bile, Dönüştürücü'nün yerinde olduğundan hiç şüphem yok," diye araya giriyor Septimus. "Hayır, Adı Anılmayan'ın Cehennem'i zaman makinelerinden herhangi biriyle terk ettiğini sanmıyorum. Buna ihtiyacı olmadı. Rüya Kapanı Şeytan'ın sonsuz gücüne sahiptir ve buna onun istediği zaman istediği yere gidebilme yeteneği de dahil. Adı Anılmayan'ın Cehennem'den Rüya Kapanı sayesinde ayrıldığına inanıyorum." Duruyor ve yüzünde kızgın bir ifade belirliyor. "Onun Adı Anılmayan tarafından nasıl ele geçirildiği ise hâlâ açıklığa kavuşturmam gereken bir konu."

"Rüya Kapanı bir silah mıdır, Efendi Septimus?" diye soruyor Alfarin.

"Çok zekisin, Prens Alfarin. Yanlış ellerde korkunç işler için kullanılabilir."

"Septimus, efendim?" diye soruyor Elinor utanarak. Yine boynunu ovuyor. Çocuklar etrafta değilken onda egzama olup olmadığını kontrol etmeyi aklına not alıyorum. Onlar bunu yaptığını fark etmemişlerdir bile.

"Evet, Bayan Powell?"

"Bugün toplantıyı sizin yapacağınızı söylediniz. Ne-

den? Bay Richard buna dahil olmak istemiyor mu? Bu onun işi değil mi?”

“Richard Baumwither’ı, Perfidious’a saygı göstermesinin sağduyulu bir davranış olacağı konusunda uyarmıştım. Bir Kurtadam’a böyle kibirli ve aptalca bir şekilde meydan okumak...”

Duymak istemeyeceğim bir cevap alacağımı bilsem de, “Başına bir şey geldi, değil mi?” diye soruyorum. Perfidious’un o odadaki varlığı, ölmesek bile başımıza hâlâ berbat şeylerin gelebileceğine dair korkunç bir hatırlatmaydı.

“Bay Richard’ı bu sabah 43. katta bulduk... Sonra 99. katta ve sonra da 427. katta. Sanırım kafası da 666. katta bir tuvaletin içinde bulundu,” diye yanıtlıyor Septimus. “Yeni CAB müdürünün söylediği üzere bir hayvan tarafından parçalara ayrılmış ve doğranmış.”

Tam o anda hoparlörler çatırtıyla ötmeye başlıyor. Hepimiz, Septimus da dahil ayağa fırlıyoruz. Ve Cehennem’deki her şeytan kurtların ulumayla karışık kahkahasını işitiyor.

6. Hırsızlar

Cehennem artık kilitli değil ama bunun bir önemi yok. Kurtadamların şu hoparlörden yankılanan kamu hizmeti duyurusundan sonra, birçok şeytan yatakhanelerinden çıkmaya korkuyor.

Septimus dördümüzün de muhasebe ofisinde kalmasına izin verdi ama Alfarin ailesinin iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyor ve Mitchell da onunla gidiyor. En azından bildiğim kadarıyla burada ailemden kimse yok. Babam ben küçükken annemi terk etmiş; bu yüzden burada olsa bile bana bulaşmasa iyi olur. Annem kesinlikle hâlâ hayatta çünkü eğer bir şeytan olsaydı beni bulurdu.

Çünkü anneler böyle yapar, değil mi?

“Senin burada görmek istediğin birileri var mı, Elinor?” diye soruyorum.

“Hayır. John ve William için endişelenirdim ama onlar Alice’le birlikte Yukarı’da. Diğer iki kardeşim Michael ve

Phillip, Cehennem'de ama onlar yaşça benden büyükler ve kendilerini koruyabilirler."

"Peki, seni merak etmezler mi?"

Elinor'un kanlı gözleri yere iniyor. "Sanmam. Benimle hiçbir zaman pek ilgilenmediler. Ölünce de bir şey değişmedi."

"Benim hiç kardeşim yok, yani bildiğim kadarıyla," diyorum. "Belki bir gün birbirimizi daha iyi tanıdığımızda, seninle iki kız kardeş olabiliriz."

Kendimi tekmelemek istiyorum. Bu kadar duygusal ve aptalca bir şeyi neden söyledim ki? Fakat Elinor alay etmek yerine gülümsüyor.

"Bunu çok isterim, M," diyor. "Neden bilmiyorum ama şimdiden seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Ve ne demek istediğini anlıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki beynimde karanlık bir örtü var ve onu bir şekilde tutup çeksem, çok önemli bir şeyi hatırlayacakmışım gibi geliyor. Reenkarnasyon ya da ona benzer başka bir şeye hiç inanmadım. Zaten olsaydı bendeki bu şansla kesin bir böcek ya da tüylü bir örümcek olarak hayata dönerdim ve saniyeler içinde de ezilip ölürdüm. Yine de ne olursa olsun kadere inanıyorum.

Şakaklarımı ovuyorum. Belki de Richard Baumwither'in kafasının tuvaletin içinde olduğu o imgelemi kafamdan atamadığım için hiçbir şey hatırlayamıyorumdur. Keşke onunla hiç tanışmasaydım. Ya da Perfidious'la...

Keşke beni hiç bilmeselerdi.

Rory'nin ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok ama Kurtadamlar bana inanacak mı? Umurlarında olur mu?

Mitchell'in sandalyesine oturmuş, saçlarını ören Elinor, "Ne düşünüyorsun, M?" diye soruyor.

"Kurtadamları düşünüyordum."

"Düşünmemelisin. Çok kötü varlıklar."

"Biliyorum. Beni korkutan da bu..."

Hem muhasebe ofisinin içinden hem de birinci kattan, dışarıdan gelen her ses beynimde yankılanıyor. Fazlasıyla çalışan hayal gücüm beni Kurtadamları duyabileceğim yanılgısına sürüklüyor. Bir anlığına gözlerimi kapadığımda onları görür gibi oluyorum. Kafamda oluşturduğum bu senaryoda sırf Rory'yi tanıyorum diye bana gülüyorlar ve peşime düşüyorlar.

"Elinor, Kurtadamları ilk kez o gece San Francisco'daki evimin önünde mi görmüştünüz?"

Elinor'un elleri kucağına düşüyor ve ördüğü saçları dağılıveriyor.

"Hayır," diyor. "Onları daha önce Cehennem'den kaçtığımız gece görmüştük."

"Kaçarken peşinize mi düştüler?"

"Hayır. Onlar başka bir yöne gidiyordu. Yanlarında da bir Adı Anılmayan vardı. Korkunçtu, M. Ona işkence ediyorlardı."

Cehennem'de olmama rağmen hiç de kötü biri değilimdir ama Elinor'un içindeki o bariz korkuyu hissetmiyorum. Ben Adı Anılmayanların öte yaşamda işkence görmesinden memnuniyet duyuyorum. Bunu hak ediyorlar.

“Kaç tane Kurtadam vardı?”

“O gece sekiz tane görmüştük, sonra da San Francisco’da iki tane daha gördük. Fakat dün Perfidious ile ilk kez karşılaştık.”

“Peki, sence Cehennem’de kaç tane Adı Anılmayan vardır?”

“Bunu düşünmek bile istemiyorum,” diye yanıtlıyor Elinor yeniden saçlarını örmeye başlayarak. “Bunu bilmek için onlardan biri olmak gerekir. Kurtadamlar zamanda yolculuk yaparken bizi takip etti. Karanlıkta izimizi buldular. Uyuduğumda hâlâ onları görebiliyorum.”

“Bana Dönüştürücü’den biraz daha bahsetsene,” diyorum. “Zamanı değiştirebilmenin her zaman Cehennem’de bir efsaneden ibaret olduğunu düşünmüşümdür. Yani şeytanların canını yakmak, onları başka bir geleceğin var olma ihtimali konusunda ümitlendirmek için... Ama siz bunu başardıysanız diğer şeytanlar neden denemiyor? Neden kimse buradan kaçmıyor?”

Elinor ayağa kalkıp kasaya doğru ilerliyor. Siyah taşın duvarın içine gömülü, kocaman bir kasa bu.

“Bence diğerleri de buradan gitmeyi denedi,” diye yanıt veriyor. “Ama ölümü ne kadar denesen de kandıramazsın. Yalnızca eğer şanslıysan bunu kolaylaştırabilirsin.”

Elinor parmağıyla kasanın üstünde daireler çizerken, “Peki, Dönüştürücü’yü nasıl kullandınız?” diye soruyorum. “Bunu neden istediniz? Ve daha en başında buradan nasıl çıktınız?”

Kes şunu, Medusa. Kendimi çimdikliyorum. Aklımda çok fazla soru var ama Elinor'un üstüne gitmemeliyim. Biraz ağırdan almam gerek. Küçükken her zaman çok fazla soru sorduğumu söylerlerdi. Sonra ben de tamamen konuşmayı bıraktım ama kimse bunun farkına varmadı. Sonra Cehennem'e düşünce, yine geveze biri olmaya başladım. Hiçbir zaman dikişi tutturamıyorum.

Elinor bana dönerek, "Anlatırsam kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermelisin," diyor. Kırmızı gözleri parlıyor ve bir anlığına sanki rüyamdaki küçük çocuk gibi kan ağlayacağına dair tuhaf bir hisse kapılıyorum.

"Kimseye tek söz etmeyeceğim," diye fısıldıyorum.

"Dönüştürücü'nün bir zaman makinesi olduğunu zaten biliyorsun," diye başlıyor Elinor. "Ama her iki hâkimiyette de birer tane olmak üzere iki tane var. Mitchell, hepimizi zamanda geriye götürmek ve ölüm anlarımıza dönmek için Cehennem'in Dönüştürücüsünü kullandı."

"Kendi ölümlerinizi mi izlemek istediniz?" diye haykırıyorum. "Bu çok korkunç, Elinor. Olanları durdurmak istemediniz mi? Neden durdurmadınız?"

"Uzun hikâye, M," diyor Elinor ve altdudağını ısıırıyor. "Bu öyle ölümlerimizi durdurmak gibi kolay bir şey değildi. Yalnızca Mitchell bunu gerçekten yapmak istedi ama yapamayacağını anladı çünkü o zaman her şey değişirdi ve M.J. hiç hayata gelmemiş olurdu."

"M.J. kim?"

"Mitchell'in küçük kardeşi."

“Hâlâ yaşıyor mu?”

Elinor onaylar gibi başını sallıyor. “Mitchell’in anne ve babası boşanmışlar, annesi de o öldükten sonra bir başkasıyla evlenmiş. Mitchell’in mezarına gittiğimizde annesini ve yeni eşini gördük. Yanlarında da M.J. adında küçük bir çocuk vardı. Mitchell öldükten sonra dünyaya gelen kardeşi... Çok ama çok üzgündü.”

“Çocuk mu?”

“Hayır, Mitchell. Kimsenin yerini dolduramayacağını düşünmüştü. Sonra da öldüğü o ana, Washington’a gittik çünkü ölümünü durduracaktı ama bunu yaparsa M.J.’in dünyaya gelmeyeceğini anladı. Bu yüzden de değiştirmede. Sonra da...” Elinor birden konuşmayı kesiyor. Tuhaf bir şekilde bana bakıyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum. “İyi misin, Elinor? İyi görünüyorsun.”

“Sonra da...” Yine duraksıyor. “San Francisco’ya geldik çünkü bir şey arıyorduk,” diyor duvara bakarak. “Ama ne olduğunu bilmiyoruz. Hiçbirimiz hatırlayamıyoruz.”

Ofisin içine çöken karabulutları dağıtmaya çalışarak, “O halde o kadar önemli bir şey değildir,” diye karşılık veriyorum. Sonra köşede bir şeylerin hareket ettiğini görüyorum ve gölgelerin de bizimle olduğunu fark ediyorum. Sanırım bizi dinliyorlar.

Elinor yine boynunu ovuyor.

“Bunu neden yapıyorsun, Elinor?” diye soruyorum. “Ağrıyor mu? Bir bakmamı ister misin?”

“Alışkanlıktan,” diye karşılık veriyor. “Bunu yüzyıllardır yapıyorum. Şeyi kontrol etmek istiyorum...”

Elinor birden Mitchell'in masasındaki kâğıtları toplamaya girişiyor. Soru sorma vakti şimdilik dolmuş gibi görünüyor. Ben de başka bir şey düşünmeye başlıyorum. Kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Hâlâ sözde mülakat için giydiğim siyah şortum ve kırmızı tişörtüm üzerimde ve bir günden fazla aynı kıyafetleri giymekten nefret ederim. Patty Lloyd gibi günde beş kez kıyafetlerini değiştiren, kendini beğenmişin teki olmak istediğimden değil, çok terlediğimden. Sonuçta burası Cehennem... İçinde ateş, sülfür ve daha çok ateş var. Büyükanнемin şöyle bir lafı vardı: *Atlar yorulur, erkekler terler, kadınlar ışıldar.*

Bence bu tam bir saçmalık! Cehennem'de kimse ışıldamaz. Hepimiz *terleriz*. Cehennem'deki ve Yukarı'daki İleri Gelenler'in, meleklerin gökkuşağı osurmasına ama şeytanların teri ve acıyı hissederek salça gibi kanamasına karar verdiğine eminim.

“Elinor, gidip üstümü değiştirmem gerekiyor. İstersen birlikte gidebiliriz.”

“Üzerimdeki elbise benim tek kıyafetim,” diye karşılık veriyor Elinor uzun beyaz elbisesini işaret ederek, “ama eşlik etmemi istersen seninle gelebilirim.” Konuşurken gözleri daha da açılıyor ve biraz öne doğru eğiliyor. Vücut dilinden anlarım. En azından yaşarken anlardım ve genelde de kötü bir şey olma olasılığına dair ipuçları bulmaya çalışırdım. Ancak burada gördüğüm şey Elinor'un beklentileri ve

umudu. Bu da beni biraz düşündürüyor. Tüm bu saçmalık geride kaldığında, Elinor'un benimle takılmak, kıyafetlerini paylaşmak ya da ne bileyim, normal bir ölü arkadaş olmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Ne yazık ki yatakhaneye gitmek mümkün görünmüyor. Etrafta çok fazla şeytan var. Her bir koridoru ve boşluğu dolduruyorlar. İlk kez burada bu kadar çok kişinin olmasının değerini anlıyorum. Elinor ve ben muhasebe ofisinden yorgun argın ayrılıyoruz ve sonunda birinci kat boşalıyor. İçimizden kimse Oval Ofis'te olmak istemiyor. Asansörün yanında beklerken siyah takım elbiseli adamların, meşalelerin aydınlattığı koridorda etrafı kolaçan ettiklerini görüyoruz.

Alarm çalalı yirmi dört saat oldu.

Üvey babam Şeytan'ın Rüya Kapanını çalalı yirmi dört saat oldu.

Ve o, Cehennem'den kaçalı yirmi dört saat oldu.

Mitchell ve Alfarin'in birinci kattaki asansörden indiğini görünce rahatladığımı hissediyorum. Yanlarında sırt çantaları ile içi tıka basa dolu karton çantalar var. Mitchell üstüne V yakalı bir tişört giymiş ve altında da zeytin yeşili kargo pantolon var. Sesli söylenmeye başlıyor.

“Pantolonda sorun yok ama cepleri beni öldürüyor. İşte bu yüzden hep kot pantolon giyiyorum. Ceplerine çok fazla şey tikiyorum sonra da neyi nereye koyduğumu unutu-

yorum. Baksana.” Sağ dizindeki cebinden tarihi geçmiş bir atıştırmalık çıkarıyor. “Cebimde olduğunu fark etmemişim bile! Kim bilir ne zamandır burada.”

“İşte ben bu yüzden hiç cebi olmayan pantolonlar giyiyorum, dostum,” diye karşılık veriyor Alfarin. Dizlerine kadar olan bol şortunun üzerine soluk mavi bir tunik giymiş. “En azından bu şort erkeklik organlarımdan nefes almasını sağlıyor.”

O anda Elinor da ben de kahkahayı basıyoruz. “Siz ikiniz alışverişe mi çıktınız?” diye soruyor Elinor nefes nefese.

“Erkekler alışveriş yapmaz,” diye yanıtlıyor Alfarin alınamaz. “Biz dövüşürüz, bira içeriz ve kadınlarla eğleniriz.”

Elinor, Vikingli ona kocaman kahverengi bir çanta uzatırken, “Peki, sen bu listedekilerin kaçını gerçekleştirdin, Alfarin?” diye soruyor.

“Dövüşte çok iyiyimdir,” diye mırıldanıyor Alfarin. Yuvarlak yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve terlemeye başlıyor. Kendimi sırtımdan alıkoyamıyorum. Mitchell elindeki çantayı bana uzatırken utangaç bir şekilde gülümsüyor. Pembe gözleri yorgun görünüyor.

Çantayı açıyorum ve içinden beyaz bir tişört, bir çift kırmızı Converse ayakkabı ve görür görmez bana bol geleceğini anladığım pantolonları çıkarıyorum ama böyle olması umurumda değil çünkü en azından artık kokuşmuş kıyafetlerim olmayacak.

“Bunları nereden aldınız?” diye soruyorum.

“Sizin bu kalabalıkta yatakhane gidemeyeceğinizi

biliyorduk, biz de size birkaç parça eşya getirdik,” diye yanıtlıyor Mitchell. “Bedenleri tahmin etmekte pek iyi değildir ama yapabileceğimizin en iyisi de buydu.”

Elinor elindeki eski tabanları siyah kalemle boyanmış, krem rengi babetleri göstererek, “Primrose Weaver da kim?” diye soruyor.

“Şey,” diyor Alfarin.

“Yani...” diyor Mitchell.

“Bunları çaldınız mı?” diye soruyorum dikkatle.

“Sizi hırsızlar.”

“Biz şeytanız. Buna karşı koyamadık,” diyor Mitchell öfkeyle. “Ama bak, yeni sayılırlar, Elinor. Bir hastalık kapmazsın.”

Tam o esnada başka bir takım elbiseli adam yanımızdan geçiyor. Beni sorguya çekerken Septimus’un bir bardak su getirmesini istediği adam olduğunu fark ediyorum.

“Beni düşünmen çok hoş, Mitchell,” diyorum sessizce, “ama çalıntı eşyalar giymenin doğru olacağını sanmıyorum, hele ki Cehennem’deki herkes bir hırsızı bulmaya çalışırken.”

“Düşünemedim,” diyor Mitchell mahcup bir ifadeyle. “Özür dilerim, Medusa.”

“Sorun değil, cidden,” diye karşılık veriyorum. “Bize yeni kıyafetler getirmeyi düşündüğüne bile inanamıyorum.”

“Ben buyum işte, Bay Düşünceli.”

Yine saçlarımı karıştırıyor. Yine parmağımla alnına vuruyorum. Bana yine “bücür” diyor.

“Hiç dejavu hissine kapılır mısınız?” diye soruyorum.

“Sıklıkla,” diye yanıtlıyor Mitchell.

Polis şeytan, sırf şu anı mahvetmek için yine yanımızdan geçiyor.

Elinor ve tatlı tatlı gülümsüyor ve, “Size yardımcı olabilir miyiz?” diye soruyor.

“Efendi Septimus size kefil olmuş olabilir ama ben yine de izliyorum,” diye yanıtlıyor adam. Bu esnada eliyle beni işaret ediyor. Upuzun, kararmış tırnakları olan, küçük ve şişko bir eli var.

Mitchell ve Alfarin hemen adamın önüne geçiyor.

“Medusa’yı rahatsız etmeye devam edersen, Şeytan’ın kendisiyle bizzat görüşürüm,” diyor Mitchell. “Kıçını Oval Ofis’e sürüklerken ne kadar cesur olduğunu görürüz.”

CAB ajanı sesini çıkarmıyor ama burun deliklerini şişirmesinden de anlaşılacağı üzere, bu tartışmaya devam edebilmeyi çok istiyor. Alfarin baltasını devasa omzuna asıyor ve adam gölgelerin arasında kayboluyor.

Mitchell muhasebe ofisinin kapısını açarken, “İçeri girelim,” diyor. “Septimus yeni bilgilerle dönmüş olabilir.”

Fakat ofisin içine girince, bizden sonra içeri birinin girdiğini ve bu kişinin Septimus olmadığını anlıyoruz.

İlk bakışta bir bomba düşmüş gibi görünüyor. Şimdi ise nükleer bir silah patlamış gibi... Bir yığın kâğıt yerde yanıyor, masa devrilmiş ve sandalyeler birbirinden farklı köşelere fırlatılmış halde duruyor.

“Thor aşkına, burada ne olmuş böyle?” diye bağırıyor Alfarin.

Mitchell hiçbir şey söylemiyor. Kırık mobilyaların üstünden atlayarak kasaya doğru gidip, önünde diz çöküyor. Kasanın kapısı açık ve içindeki her raf bomboş duruyor.

“Eğer başımız belada değildiyse bile, artık öyle,” diye inliyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Dönüştürücü. Gitmiş.”

7. Melek Takımı

Alfarin, Elinor ile bana, “Ne zamandır dışardaydınız?” diye soruyor. Mitchell’in üzerinden uzanarak kalın parmaklarıyla boş rafı yokluyor. Orada toz dışında ne bulacağını sandığını bilmiyorum. Her şey, şimdi Mitchell’in oturduğu yere fırlatılmış halde duruyor.

“Çok uzun sürmedi,” diye yanıtlıyor Elinor. “M’in yatakhanesine gittik ama hemen döndük çünkü içeri bile giremedik.”

“Beni suçlayacaklar,” diyorum sessizce. “CAB bu yüzden beni tutuklayacak.”

“Sizi suçlamayacaklar, Bayan Pallister,” diyor güneyli aksanıyla bir ses. “Ve benim ofisimde kimse kimseyi tutuklamayacak.”

Septimus gölgelerin içinden ortaya çıkıyor. Hiçbirimiz onun ne zamandır sembollerle kaplı dolabın yanında durduğunu fark etmiyoruz.

“Neler oluyor, Septimus?” diye soruyor Mitchell. Hâlâ kasanın önünde oturuyor.

“Beni çok iyi dinlemenizi istiyorum,” diye yanıtıyor Septimus. “Dördünüzün de yardımına ihtiyacım var,” diye ekliyor ve bana bakıyor. “Ve çok fazla vaktimiz yok. CAB, Bay Richard’ın başına gelen talihsiz olaylardan sonra hâlâ toparlanamadı ve Kurtadamlar da kendi başına buyruk hareket ediyor. Efendi’yi sakinleştirmek için burada kalmam gerek ama bir planım var. Bu duvarlardan dışarı çıkmayacak bir plan.”

Septimus cebinden içindeki hantal şeyi saran mor bir ipek mendil çıkarınca, Mitchell, Elinor ve Alfarin nefeslerini tutuyorlar.

“Bunca zamandır sende miydi?” diye soruyor Elinor.

Mitchell, öncekinden daha da büyük bir endişeyle, “Neler oluyor, Septimus?” diye tekrar ediyor.

“Güvenilir bir kaynaktan edindiğim bir bilgiye göre, Yukarısı, Şeytan’ın Rüya Kapanının peşine düşmesi için bir Melek Takımı göndermiş,” diye karşılık veriyor Septimus. Sesinde belli belirsiz bir telaş var; o ağır konuşması uçup gitmiş. “Meleklerin neden bu işe karıştığını henüz bilmiyorum ama Rüya Kapanı buraya ait. Buraya geri *getirilmeli*. Kendisinin de bir an evvel öğreneceğine inandığım Bayan Pallister haricinde hepiniz Dönüştürücü’nün nasıl kullanılacağını biliyorsunuz.”

“Yok artık,” diyor Mitchell.

“Bu çok tehlikeli,” diyor Alfarin.

“Bu Şeytan'ın bir eşyası, Bay Septimus,” diyor Elinor. Daha aklım hükmetmeden dudaklarım hareket ediyor.

“Ben alırım.”

“Teşekkürler, Bayan Pallister. Sizin anlayacağınızı biliyordum.”

“Yok artık,” diyor Mitchell bir kez daha. “Medusa'yı Dönüştürücü'yle yollayamazsın. CAB ve Kurtadamlar anında onun peşine düşer.”

Ama ben Septimus'un benden ne istediğini biliyorum. CAB beni sorguya çağırdığından bu yana da bu isteği kaçınılmazdı. Ancak Septimus bunu kendi yöntemleriyle yapacak. O sadece bir savaşçı değil, aynı zamanda bir stratejist. Bir satranç oyuncusu. Ben de bir piyonum.

“Beni yem olarak kullanmak istiyorsun, değil mi?”

Septimus sorumun karşılığında onaylar gibi başını sallıyor. Şimdi Mitchell ve Elinor tam bir şok halindeler. Öyle ki Septimus'un bu sırada Dönüştürücü'yü bana verdiğini fark etmiyorlar.

Demek bundan bahsediyorlarmış. Bu gerçekten de bir zaman makinesi. İnanılmaz derecede güzel, altın bir saat. İki yüzü var. Bir tarafının üzerinde altından numaralar ile akrep ve yelkovan, tamamen koyu kırmızı diğer yüzünde ise semboller ve ibreler var. Saatin sol üstünde ve en altında da üçer tane siyah tuş bulunuyor.

Atan bir kalp gibi titriyor. Kenarından küçücük kıvılcıklar saçılıyor ama etrafındaki o incecik ateşi görsem de benim yanmıyor.

”Onu Septimus’a ver, Medusa,” diye emrediyor Mitchell. “O şey hiç güvenli değil.”

“Ne yapmamı istiyorsun, Septimus?” diye soruyorum Mitchell ve Elinor’un ricalarım duymamazlıktan gelerek. Yalnızca Alfarin sessiz kalıyor. İlk başta Dönüştürücü’ye baktığını düşünüyorum ama sonra bizim göremeyeceğimiz bir şeye baktığını anlıyorum.

“Ben Medusa’yla giderim,” diyor. “Baltam ve ben onu koruruz, Efendi Septimus.”

Muhasebe ofisini korkunç bir gümbürtü sesi kaplıyor: Mitchell cevaben duvara bir tekme atıyor.

“Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun, Alfarin,” diyor Elinor kollarını kavuşturarak.

Mitchell mağara gibi açık kasanın zeminine oturana kadar yere çöküyor. Yıkılmış gibi görünüyor.

“Üzgünüm, Mitchell ama Rüya Kapanı’m bulmanın yolu Adı Anılmayanlardan geçiyor,” diyor Septimus. Kanlı gözleri devamlı kapıyı yokluyor. “Hayata geri dönmek istiyor ve eminim ki şimdi gittiği yer de orasıdır. Cehennem’de, onun hayatını Bayan Pallister’dan daha iyi bilecek bir başkası daha yok.”

Boğazımda koca bir yumru hissediyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Nefesimi böylesine uzun tutabilmek bana tuhaf geliyor ama başımın dönmesi geçip de hissettiğim tek şey elimdeki Dönüştürücü’nün ritmik titremesi oluncaya değin bunu sürdürüyorum.

Yine onunla karşı karşıya geleceğim ve biliyorum ki

başka bir şansım yok. Rory Hunter özgür olduğu müddetçe ben olmayacağım. Onun bunca zaman Cehennem'de olabileceğinin nasıl da hiç aklıma gelmediğine inanamıyorum. Buraya gelmeyi hak eden biri varsa o da benim üvey babamdır ama madem serbest kaldı, onun dışarıda bir yerde olduğunu bilerek var olmaya devam edemem.

Yaşayan ya da ölü hiç kimse onun yanında güvende olamaz. Burada Rory gibiler için bir yer var; Kurtadamların yanı. Onların arasına dönmek zorunda.

“Ya Kurtadamlar bizi yine takip ederse, Septimus?” diye soruyor Mitchell. Yüzündeki öfkeyi okuyabiliyorum çünkü Septimus’a doğru baktığında gözlerini kısıyor ama benim tek duyduğum şey *biz* kelimesi oluyor. Bu onun da bizimle geleceği anlamına geliyor. Hepsi benimle geliyor. Kısa bir süreliğine de olsa bir başıma olmayacağım.

“Sizi tekrar takip edeceklerine eminim,” diye karşılık veriyor Septimus. “Ama onların tek bir amacı var: Bay Hunter’ı bulmak. Bense dördünüzün Rüya Kapanı’nı getirmesini istiyorum.”

“Ama Melek Takımı’nın da Rüya Kapanı’nın peşinde olduğunu söylemişsiniz, Efendi Septimus,” diyor Alfarin. Eliyle baltasına yaslanıyor ve baltanın yeri çizirken çıkardığı ses içimi gıcıkıyor.

“Aynen öyle.”

“Tehlikeliler mi?”

“Onlar melek, Alfarin,” diyor Elinor. “Tabii ki değiller.”

Fakat Septimus, Elinor’un teorisini doğrulamıyor. Dev-

rilmiş masanın yanına gidiyor ve yerde duran kahverengi dosyalardan birini kaldırıyor. Ofisin bu hale gelmesi hakkında neden tek bir kelime etmediğini merak ediyorum.

Sonradan anlıyorum. Septimus bir şey söylemiyor çünkü tüm bunları o yaptı. Bu da birinin zorla içeri girdiğini göstermek için yapılmış bir düzmece. Biri soracak olursa Dönüştürücü'nün çalındığını ve o sırada da bizim koridor-da ya da yatakhane de olduğumuzu söyleyecek. Böylelikle Septimus tek bir hareketle Şeytan Takımı'nın herhangi bir şekilde suçlanma ihtimalini ortadan kaldırmış oluyor.

Septimus dosyayı bana uzatarak, "Melek Takımı hakkındaki detaylara gelecek olursak, Bayan Pallister," diyor. "Yukarı'daki kaynaklara bakılacak olursa bu takım Er Owen Jones liderliğindeki dört kişiden oluşuyor. Zaman bulabildikçe onlar hakkında ufak çaplı bir araştırma yapmıştım. Hızlıca göz gezdir. Toplantımızın tatsız bir şekilde kesilmesine dakikalar kaldığını düşünüyorum."

Dosyayı açıyorum. İçinde yalnızca iki kâğıt ve üç fotoğraf var.

Er Owen Jones, on sekiz yaşında, 1916 yılında Somme Meydan Muharabesi'nde öldürüldü. Angela Jackson, on yedi yaşında, beş sene önce Yeni Zelanda'da kanserden öldü, Yazılanları sesli okuyorum. Johnny –soyadı gizli– 1676 yılında tüberkülozdan öldü. Jeanne d'Arc, 1431 yılında Rouen'de diri diri yakıldı.

Sonra üç küçük fotoğrafı elime alıyorum. Birinde kap-kara, gür saçlı genç bir adam var. Üzerine kahverengi bir as-

ker üniforması giymiş. Onunla ilgili bir şeyler bana tanıdık geliyor ama nereden olduğunu çıkaramıyorum. Fotoğrafı Elinor'a veriyorum.

“Bu Owen Jones olmalı,” diyorum. Elinor da onaylar gibi başını sallayıp Alfarin'e uzatıyor.

Bir sonraki fotoğraf kalp şeklinde yüzü olan, çok güzel bir kıza ait. Sarışın, uçları pembeye boyanmış sert saçları var.

“Angela mı?” diye soruyorum Septimus'a.

O da başıyla onaylıyor.

Üçüncü fotoğraftaki kız kameraya bakmış. Owen fotoğrafta üzgün, Angela arkadaş canlısı görünüyor ama bu melek Jeanne'in kızgın bir yüz ifadesi var. Aklıma ilk gelen şey ondan iyi bir şeytan olacağı oluyor. Koyu ten rengi ve uzun, dalgalı, omuzlarına kadar dökülen siyah saçları var.

Jeanne d'Arc 1431'de Rouen'de diri diri yakıldı, diye tekrar ediyorum. “Jeanne d'Arc. Yani Orleans Bakiresi* mi?”

“Ta kendisi,” diye karşılık veriyor Septimus.

“Yani gerçek bir melek,” diyor Mitchell.

Parmağımı dosyadaki kâğıdın üzerinde gezdirerek, “Neden diğer meleğin bir fotoğrafı yok?” diye soruyorum. “Johnny.”

Ama Septimus cevap vermiyor. Kanlı gözlerini şimdi Er Owen Jones'un fotoğrafına bakan Mitchell'dan Elinor'a kaydırıyor.

Mitchell öne doğru eğiliyor. Yüzünde bir şeye odakla-

* Yüzyıl Savaşları boyunca İngiltere'ye karşı ülkesi Fransa'ya memleketi Lorraine'deki cephelerden başlayarak manevi anlamda büyük destek olan ve sonradan ünü Fransa'nın dört bir yanına yayılmış bir Fransız Katolik azizesidir. (ç.n.)

nırkenki o ifade var. Sanki daha çok şey öğrenmek ister gibi küçük, parlak fotoğrafın arkasına bakıyor.

“Ne oldu, Mitchell?” diye soruyorum.

“Bana diğer fotoğrafları göster,” diye karşılık veriyor.

Elinor, Angela Jackson’ın fotoğrafını, ben de kızgın bakışlı Jeanne’inkini uzatıyoruz.

Mitchell, Jeanne’in fotoğrafını görünce nefesini tutuyor.

“Onu daha önce görmüştüm!” diye haykırıyor. “Yani Joan of Arc*”ı ve yanındaki bu adamı!” Fotoğrafı havada sallıyor.

Alfarin ve Elinor aynı anda, “Ne zaman?” diye soruyor.

“Mezarlıkta,” diyor Mitchell, ayağa fırlayarak. “Benim mezarlığımda. Washington’da gömülü olduğum yerde. Annem ve M.J.’i görmeden hemen önce bu iki meleği görmüştüm.”

“O zaman bize bir şey söylememiştin, Mitchell,” diyor Elinor.

“Biliyorum, ben... Her şey o kadar hızlı gelişti ki unuttuğum ama onları kesinlikle gördüm ve onlar da beni gördü. Hatta Jeanne, Owen’a seslendi. Acele etmesini söyledi.”

“Emin misin, dostum?” diye soruyor Alfarin.

“Kesinlikle. Etraflarında tuhaf bir ışık vardı. Hemen melek olduklarını anlamıştım. Neler oluyor, Septimus?”

Septimus, Mitchell’in sorusunu duymamazlıktan gelerek, “Yaşayanların dünyasına gitmeye hazır mısın, Mitchell?” diye soruyor. Onun hiç bu kadar hızlı konuştuğunu görmemiştim; kırmızı gözlerini ofisin kapısından ayırmıyor.

“Hayır!” diye inliyor Mitchell. “Bazı cevapları alma-

* İngilizce’de Jeanne d’Arc. (ç.n.)

dan olmaz. Neden biz?"

"Çünkü benim sizden istediğim şeyler dışında bu Dönüştürücü'yü kullanmayacağınıza olan güvenim tam," diye yanıtlıyor Septimus. "Neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

"Ölümlerimizi değiştirmeyeceğimizi biliyorsunuz," diyor Elinor yavaşça.

Mitchell bana doğru yürüyor ve Dönüştürücü'yü kavıyor. Titreşiminde bir hızlanma olduğunu hissediyorum. Sanki elimden sıyrılıp Mitchell'a gitmek istiyormuş gibi geliyor. Daha da sıkı tutuyorum.

"Medusa olmak zorunda mı?" diye soruyor Mitchell.

"Ona emanet ediyorum," diye karşılık veriyor Septimus. Kapiya doğru koşarcasına ilerliyor ve kulağını taşa yaslıyor. Sonra da cebindeki telefon üç kez çalıyor.

Septimus cevap vermeye yeltenmediğinden bunun bir alarm olduğunu anlıyorum.

"Hepiniz hazır mısınız?" diyor Septimus. "Daha hazırlıklı olmanızı isterdim ama ironik de olsa vaktimiz doldu."

Şeytan Takımı kafasını sallıyor. Elinor yine ensesini tutuyor ve Alfarin de parlak, gümüş baltasının keskin yüzüne tükürüp siliyor.

"Bayan Pallister. Dönüştürücü hakkında hızlandırılmış bir kursa başlamak üzeresiniz," diyor Septimus. "Hemen avcunun içine al, kırmızı yüzü yere baksın. Altın ibreleri tam olarak saat beşe getirmen gerek. sabah erken saate yolculuk yaparsanız daha iyi olacak. Sonra da sağ alttaki üç tuşa bas."

Septimus'un dediğini yapıyorum. Zaman makinesi

şimdi daha da büyük bir şiddetle titremeye başlıyor. Sanırım bu bir heyecan göstergesi. Dönüştürücü'den ıslık sesi yükseliyor. Annemin tam da bu sesi çıkaran bir çaydanlığı vardı ama o hiç durmazdı çünkü annem her seferinde bunu fark edemeyecek kadar sarhoş olurdu.

Mitchell belimi sarıyor, ben de ona yaslanıyorum ama kendimi tamamen bırakmıyorum; sadece bana bunu yapmasından hoşlandığımı anlatacak kadar. Elinor'un, Alfarin'den ona tutunmasını istediğini duyuyorum.

"Harika," diyor Septimus. "Şimdi Dönüştürücü'yü çevir. Saatin kırmızı yüzü ve siyah ibreler sizi gitmek istediğiniz o tarihe götürecektir. 18 Haziran 1967 tarihini işaretler."

Çok iyi bildiğim o tarih.

"Hangi ibre hangisini gösteriyor?"

"En kısa olanı ay, orta olan gün ve en uzununu da seneyi gösterir. Bunun için de tıpkı kasalarda olduğu gibi numaraları tek tek çevirmen gerekiyor," diyor Mitchell. "Göstermemi ister misin?"

Dönüştürücü'yü Mitchell'a vermeye yelteniyorum ama hayır anlamında başını sallıyor.

"Hayır, o artık senin. Ben sadece ayarlayacağım."

Böylece birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Mitchell ekmek ve çikolata gibi kokuyor. Tıpkı yılan gibi görünen numaraların etrafında gezdirdiği ibreyi izliyorum.

Hatta yılan gibi görünmüyorlar çünkü gerçekten yılanlar. Dönüştürücü'nün içinde süzülüyorlar.

Saatin çıkardığı ıslık sesi çoğalıyor ve kolumdan elekt-

rik akımı geçiyor. Göğsüme kadar ilerliyor. İçime bir sıcaklık hissi yayılıyor.

Kendimi canlı hissediyorum.

“CAB ajanlarına bana arkadan saldırdıklarını söyleyeceğim,” diyor Septimus. “Onları mümkün merteye sizden uzak tutmaya çalışacağım. Bu da onların kabiliyetsiz olması ve benim olmamamdan dolayı çok da zor olmayacak. Elinizdeki tüm şartları kullanarak Bay Hunter ve daha da önemlisi Rüya Kapanı'nın peşine düşeceksiniz. Sizinle sürekli iletişim halinde olacağım. Telefonun yanında mı, Mitchell?”

“Peki ya Adı Anılmayanlar, Medusa'nın canını yakmaya kalkarsa?” diye soruyor Mitchell.

“Bu ölüm, Mitchell. Hayat değil.” Septimus mühürlü bir mektubu bana uzatıyor.

“Burada tüm ihtiyaçlarınızı karşılamaya yetecek kadar para var ve daha da önemlisi Rüya Kapanı'yla ilgili bilgiler de burada. Onunla birlikte dönmelisiniz. Bunun ne kadar önemli olduğunu yeterince ifade edebildiğimi sanmıyorum. Birbirinize güvenin, hem de her zaman. Ne duyarsanız ya da ne görürseniz görün...”

Septimus bana doğru bir adım atıyor. Elleriyle titreyen ellerimi kavlıyor.

“Daha tanıştığımız ilk anda özel biri olduğunu biliyordum, Bayan Pallister,” diyor sessizce. “Bazı insanların erkenden hayata veda etmesi, yaşamın en acı yanıdır.”

Mitchell belimi daha da sıkı tutmaya başlıyor. Elinor da kolunu bana doluyor. Alfarin'in de ona sarıldığını hissed-

biliyorum çünkü birden üzerimizde, bizi öne doğru iten bir ağırlık hissetmeye başlıyoruz. Sanki bir çeşit okul gezisine çıkıyormuşuz gibi Alfarin ve Mitchell sırt çantalarını tutuyorlar. Bu olanların hiçbiri gerçekçi gelmiyor. Kendimi vücudumdan bağımsız hissediyorum. Her an bu rüyadan uyanmayı bekliyorum. Birazdan çılgılık atmaya başlayacağım ve yatakhanedeki kızların korkmuş yüzlerini göreceğim.

Septimus'un telefonu iki kez daha çalıyor. Arayan her kimse, gelişi yaklaşıyor.

"Gitmeden önce yapmanız gereken tek bir şey kaldı," diyor Septimus. "Yoksa ofise zorla girildiği ve benim saldırıya uğradığım yalanı inandırıcı olmayacaktır. Bu yüzden Prens Alfarin, lütfeder misin?"

"Efendi Septimus?"

"Baltan, Prens Alfarin. Bana onunla vurmalsın. Tabii elindeki keskin olmasındansa kör bir bıçak olmasını tercih ederdim."

Alfarin yanımızdan ayrılıp sırt çantasını yere koyduktan sonra, beyzbol oyuncularını gibi geriye doğru sallanmaya başlıyor ve korkunç bir sesle baltayı Septimus'un bacağına saplıyor. Mitchell küfrü basıyor. Cehennem'in en önemli hizmetkârı devrilmiş masanın üzerine doğru uçuyor ve yerdeki yığının üzerine düşüyor. Şimdi tek ses ceptelefonundan yükselen münzevi melodi oluyor.

Sonra da kapıdan birkaç yumruk sesi yükseliyor.

"Acele et, Medusa. Bizi buradan çıkar!" diye bağırıyor Mitchell. Sırt çantasını atıp, Alfarin'i tutmak için öne doğru

eğiliyor. “Dönüştürücü’nün üzerinde gideceğimiz yeri görmelisin.”

Zihnimde eski bir ev canlanıyor. Benim eski evim. Kırık pervazları, dökülmüş beyaz boyasıyla viran bir ev. Aklımdaki imge Dönüştürücü’ye yansıyor.

Mitchell ve Elinor, muhasebe ofisinin kapısı yere inerken, “Büyük tuşa bas, *hemen!*” diye haykırıyor.

Şiddetli bir rüzgârla alev beliriyor ve sonra varlığım kararıyor.

8. 18 HAZİRAN 1967

Bedenim sanki gözle görülmeyen devasa bir yılan tarafından boğuluyormuş gibi hissediyorum. Göremediğim bir şey tarafından boğuluyorum. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama sert rüzgâr uzun kirpiklerimi ters çeviriyor ve kirpiklerim pembe gözlerimin içine girmeye başlıyor.

Biz ne yaptık böyle? 1967 yılında uyuşturucunun kol gezdiği San Francisco’da bile tuhaflığımız, sıradışılığımız ve şeytanlığımızla göze çarpacağız.

Yani normal olmayan her özelliğimizle...

Şiddetli esen rüzgâr dinliyor ve dördümüz de sert zemine iniyoruz. Alfarin’in baltası elinden kayınca Mitchell’ın kafasındaki sarı saçlardan birkaç tutam koparıyor. Mitchell küfrediyor ve titriyor.

Hayır, aslında o titremiyor. Ben titriyorum.

Dönüştürücü hâlâ benim elimde. Üzerinde eski evimin görüntüsünün olduğu kırmızı yüzü şimdi normale dönmüş.

Etrafımızdaki şeyler yavaş yavaş beni içine alıyor.

Evimdeyim. İnanamıyorum. Evimdeyim. Sekiz sene boyunca içinde yaşadığım o ev tam da hatırladığım gibi: pis, eski ve boyası dökülmüş. Bahçedeki otlar, henüz güneşten kurumamış çimenlerin üstünü örtmüş. Cehennem'deki fırınlardan ya da mutfaktan gelen yanık kokusuna öyle alışkınım ki sanki burnum işlevini yitirmiş gibi geliyor çünkü burada hiçbir koku almıyorum.

Birden içim içime sığmıyor. İçeri koşup annemi bulmak istiyorum. Hiç ardıma bakmadan kaçıp gitmek istiyorum.

“En azından San Francisco'daki haziran ayı New York'un kasımından iyidir,” diyor Mitchell. “Bu defa kendimi çubukta buzlu şeker gibi hissetmiyorum.”

“İyi misin, M?” diye fısıldıyor Elinor. “Yüzünün rengi soldu,”

“Yarım asırdır ölüyüm, Elinor. Muhtemelen bir hayalet gibi görünüyorumdur.”

Ben bir hayalet miyim?

“Annem beni görebilecek mi?” diye soruyorum birden endişeyle. Annemin beni görmesini istiyor muyum? İstemiyorum. Bu şekilde değil. Pembe gözlerimle değil. Böyle olursa ömrümün kalan son anlarında benden korkar ve ben böyle olmasını istemiyorum. Yaşayan Melissa'nın sadece altı ayı kaldı.

Mitchell beni çekip ayağa kaldırıyor. “Annen bu halini, yani seni görebilecek. Bu yüzden bir plan yapman gerek, Medusa. Şu anda hâlâ hayattasın. Annen ve arkadaşlarının

yaşayan seni görmesine izin veremeyiz.” Sonra saçlarımı kulaklarımın arkasına almaya çalışıyor. İçimde yavaş yavaş kaybolmaya başlayan mide krampının bitmesi için bana yardımcı olmasını beklerken o, sıcacık parmaklarıyla durumu daha da zorlaştırıyor.

Dışarısı karanlık ama ufukta pembe bir ışık etrafa yayılıyor. Öyle güzel ki... Güneşin doğuşunu yeniden göreceğimi hiç düşünmemiştim. Dünyanın renklerin değerini hiç böylesine anlamamıştım. Güneş yükselmeye başladıkça değişen renkler gözümü acıtmaya başlıyor. Çünkü kırk yılımı gölgelerin içinde geçirdim. Dışarısı ılık çünkü hiç rüzgâr yok. Yalnızca bugünün sıcak olacağını haber veren, ağır bir hava var.

Fakat ben buna alışkınım.

Başımı eğip elimdeki Dönüştürücü'ye bir kez daha bakıyorum. Bugün 18 Haziran 1967. On beş saat içinde Rory ölecek. Ve bugün, benim Mitchell, Alfarin ve Elinor'u ilk kez gördüğüm gün.

Yaklaşık altı ay sonra öleceğim.

“Bir yolunu bulmalıyız, Medusa,” diyor Alfarin. “Burada çok göz önündeyiz. Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya kalacakmışız gibi geliyor.”

Park edilmiş arabaların bulunduğu sokağın karşısına, yıkık dökük parka bakıyorum. Paslı salıncaklar kıpırdamadan, orada öylece duruyor. Sanki bir resimmiş gibi, gerçek dışı görünüyor.

“O tarafta bir yer var... Pardon, yani vardı. Bazen gi-

dip oraya saklanırdım. Annem dışarıdayken ve ben de tek başıma...”

Ama bunu dile getirmek istemiyorum. Septimus beni neden buraya geri gönderdi ki? Burası evim değil. Hiçbir zaman olmadı. Ev insanın kendini güvende hissettiği yerdir.

Elinor elimi tutuyor ve dördümüz de incecik çimenlerin arasından, çalılıklara doğru koşuyoruz. Bir kez arkama dönüp bakıyorum. İlk katta kirli pencereler var. Perdeler kapalı. Şeytan Takımı’nı ilk kez o pencerelerden birinden bakarken görmüştüm. Onların beni kurtarmaya gelen melekler olduğunu düşünmüştüm.

Kırılmış dalların ve fırlatılıp atılmış araba lastiklerinin üstünden geçiyoruz. Ağaçların arasında çember şeklinde bir boşluk var. Hava iyice kararıyor. Burada birkaç kez yangın çıkmıştı; hatta biri de benim yüzümden. Alfarin ve Elinor oturup bir şey beklercesine bana bakıyorlar ama ben Septimus’un benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Rory’nin burada olup olmadığı bile bilmiyoruz.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Mitchell,” diye fısıldıyorum. “Septimus benden ne istiyor?”

“Düşünmeliyiz,” diye yanıtlıyor Mitchell. “Ve ben de bunu yemek yemeden yapamam.”

“Çantalarınıza yemek koydunuz mu?”

“Evet, ama onları ofiste bıraktık. Orayı o halde gördüğümde hiçbir şey düşünemedim ve Alfarin, Septimus’u yere serince birden endişelenip ne yapacağımı bilemedim.”

“Sana katılıyorum, dostum,” diyor Alfarin. “Güneş

ışıklarıyla birlikte iştahım da çoğalıyor. İlk durağımız kahvaltı olmalı.”

Elinor gözlerini bana çevirip gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum ama onda tuhaf bir şey var. Bu kör ışıktaki bile ondaki değişimi fark edebilirim.

“Gözlerin, Elinor,” diyorum nefesimi tutarak. “Gözlerin yeşil görünüyor.”

“Senin de gözlerin çikolata gibi, Medusa,” diyor Alfarin. “Üstelik bunun benim açlığımı dışa vurmamla bir ilgisi yok.”

Mitchell’a bakıyorum. Pembe gözler bir erkeğe çok yakışıyor ama mavi gözler tam anlamıyla muhteşem görünüyor. Alfarin’in de gözleri mavi ama şimdi baktıklarım açık renk, neredeyse gri. Mitchell’ın gözleriye Akdeniz gibi.

Kendine gel, Medusa.

“Gözlerin çok hoş, Medusa,” diyor Mitchell. Bana gülümsüyor ve içim aynı anda hem ısınıyor hem de üşüyor. Bu çok tuhaf ama güzel bir his...

“Artık bize yemek bulacak mısınız?” diyor Elinor hemen.

“Dileğin benim için emirdir, Valhalla* Prensesi.” Alfarin ayağa kalkıp sırtına vurunca Mitchell bir ağacın gövdesine çarpıp yere düşüyor.

“Özür dilerim, dostum. Senin atalarımın anneleri gibi bir kadın gücüne sahip olduğunu unutmuşum. Hadi, bu defa halkın arasına karışıp yemek arayalım.”

“Daha geleli on dakika oldu ve şimdiden hırsızlığa başlıyoruz,” diye söyleniyor Mitchell. “Babam ölümün beni bir hırsıza çevirdiğini görse kıcıma tekmeyi basardı.”

* İskandinav mitolojisinde savaşta ölenlerin gittiği kutsal yer. (ç.n.)

Mitchell sabahın erken saatlerinde karanlığa doğru yürürken hâlâ Alfarin'e söyleniyor. Elinor'la ben yalnız kalıyoruz. Evimi tekrar görmek için ağaçların arasından bakıyorum. Her şey çok sessiz ve bıraktığım gibi.

Bir şeyin dış görünüşünün içinde neler olup bittiğini böylesine saklayabilmesi ne tuhaf.

"Septimus'un sana verdiği zarfa baksana," diye öneriyor Elinor. "Yani eğer istersen."

Ellerim cebime gidiyor ama ceplerim bomboş. Yanımda olan tek şey Dönüştürücü. Ceplerimin içini boşaltıyorum ama elime kırıntıdan başka bir şey gelmiyor.

"Yanımda değil!" diye bağıryorum.

"Tişörtünün içine mi soktun?" diye soruyor Elinor. Ben üstümü ararken yüzünde bir korku ifadesi belirliyor.

Bu bir felaket. Septimus'un bana verdiği kahverengi zarf kaybolmuş. Ağaçların arasından, geldiğimiz yere doğru koşuyorum. Belki de gelirken düştü. Giriş kapısından atlıyorum ve içinde Rüya Kapam'yla ilgili bilgi olan zarfı bulmak için o loş ışıktaki toprağı ve yıpranmış çimenleri ellerimle yokluyorum.

Bulduğum tek şey sigara izmaritleri ve kırık cam parçaları oluyor. İçlerinden birinin sivri ucu işaretparmağıma batıyor ama çığlık atmıyorum. O evden kimsenin beni duymasına ya da görmesine izin veremem.

Elinor çimenlerin arasında yürüyor. Beyaz elbisesiyle tam bir hayalet gibi görünüyor. Uzun saçlarına güneş ışığı vuruyor ve kırmızı bir ışıltıyla parlıyor.

Kafamı salıyorum. “Burada değil.”

Düşünmem lazım. Giriş kapısından dışarı zıplayıp Elinor'un elinde tutarak onu tekrar ağaçların olduğu bölgeye götürüyorum.

Mitchell, Alfarin'e tutunmaya çalışırken zarfı ofiste düşürmüş olmalıyım. Dönüştürücü'yü nasıl kullanacağım la o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeyi düşünemiyordum. Şimdi ne yapacağımızı bilmiyoruz ve üstelik paramız da yok. Buraya çok önemli bir şeyi aramaya geldik ama onu bulduğumuzu nasıl anlayacağız?

Birden ağlama sesi duyuyorum. Bu bir çocuk sesi... Ama insanı çıldırtan o zırlamalardan biri değil. Sakin. Hüzünlü.

“Duyuyor musun?” diye soruyor Elinor etrafına bakınarak.

“Evet. Bir çocuk. Sabahın bu saatinde bir çocuğun dışarıda ne işi var?”

“Merhaba,” diye sesleniyor Elinor usulca. “Bizi duyuyor musun?”

Ağlama devam ediyor. “Sana yardımcı olmak istiyoruz,” diye sesleniyorum sesimi tüm mahallenin değil de yalnızca bu çocuğun duyabileceği kadar çıkarmaya çalışarak. Ne de olsa o evdeki tek ayyaş annem değil.

Sonra bir uluma sesi duyuyoruz. Upuzun ve boğuk bu ses içimi bir tuhaf yapıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bu uluma sesini daha önce duymuştum. Hem de Cehennem'deki hoparlörden.

“Aman tanrım!” diyor Elinor elimi sımsıkı tutarak.

“Olamaz. Şimdiden gelmişler. Saklanmamız lazım.”

Ama elimi çekiyorum.

“Kurtadamlar burada diye küçücük bir çocuğu sokakta bir başına bırakmama imkân yok,” diye karşılık veriyorum. Ses tonumu biraz daha yükseltmeye çalışıyorum. “Sana zarar vermeyeceğiz. Yardım edebiliriz. Seni annene götüreceğiz.”

Bir uluma sesi daha geliyor ancak bu seferki ses iki katı fazla. Bu sokakta birden fazla Kurtadam var, korkularım endişeye dönüşmeye başlıyor. Mitchell ve Alfarin nerede? Güvendeler mi?

Uzaktan bir çocuk silueti görüyorum. Küçük bir erkek çocuğu. Saçları öylesine sarı ki kar yağmış gibi görünüyor. Bir başına sokağın ortasında yürüyor. Küçücük ayakları çıplak ve üzerinde bileklerine kadar inen bir tişört var.

Elinor ve ben gayriihtiyari ona doğru koşuyoruz. Onu tehlikeden, sırf biz buradayız diye ortaya çıkan bu tehlikeden korumalıyız. Bizi görüyor ve kucağımıza gelmek için kollarını havaya kaldırıyor. Tombul yüzü tertemiz ama yaklaştıkça solgun yüzündeki gözyaşlarının izini görebiliyorum.

Kurtadamların uluma sesi kesiliyor. Midem düğümleniyor. Bir zamanlar kalbimin attığı yerde keskin bir acı belirliyor. Mitchell ve Alfarin nerede? Bunu duyamıyorlar mı?

Tam o esnada evden o çıkıyor.

Çocuğu unutuveriyorum. İçimdeki büsbütün korku ve dizginlenemeyen öfke beni yaptığım işten alıkoyuyor. Ona

bakmak istemiyorum ama başka bir yere bakmaya da çok korkuyorum.

Rory Hunter hiç de onu hatırladığım gibi görünmüyor. İkimiz de hayattayken uzun sarı saçları ve çenesine kadar inen favorileri vardı. Şimdiyse kel ve kafasının üstü mosmor izlerle dolu. Gri-mavi gözlerini hiç kırpmadan etrafı izliyor. Hemen sonra kaşlarının da olmadığını fark ediyorum.

Göğsü açık ve o da tıpkı küçük çocuk gibi yalınayak duruyor. Tüm vücudu boynundan kollarına kadar yara bereyle kaplı.

Birden bire ortaya iki kişi daha çıkıyor ve benim olduğum yere doğru geliyor. Rahatlama hissi az da olsa korkumu bastırıyor. Mitchell'in elinde tahta bir sopa var ve Alfarin de baltasını havaya kaldırmış. Güneş yavaş yavaş yükselirken, baltanın ağzı gümüşe çalan pembe rengiyle parlıyor.

“Ondan uzak dur, işimiz bittiğinde doğduğuna pişman olacaksın!” diye bağılıyor Mitchell.

Fakat Rory cevap vermiyor. Küçük çocuğun olduğu yere doğru ilerlerken şişkin gözleriyle bana bakıyor. Üç parmağı eksik eliyle ağlayan çocuğa ona doğru gelmesini işaret ediyor.

“Hayır!” diye bağıriyorum Rory'ye. “Ondan uzak dur!”

“Buraya geleceğini biliyordum,” diyor ama sesinde bir tuhaflık var. Bir zamanlar çok korktuğum o berbat sesi gibi değil. Daha derin ve ağır geliyor. Sanki konuşmayı yeniden öğreniyormuş gibi. Dişleri dökülmemiş ama kırılmış. Sanki hayvanların sivri dişleri gibi görünüyor. Fakat bu, sesinin neden böyle çıktığını açıklamaz, değil mi?

Sonra Elinor'un Adı Anılmayanlar hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Dilleri koparılıyor. Artık Cehennem'de gerçekten de konuşamıyorlar. Rory dilinin yerine bir şey koymuş olmalı.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"O çocuktan uzak dur. Onun canım yakmana müsaade etmeyeceğim!" diye bağıyorum.

"Senin canını yakmama karşı koyamazdın," diyor Rory. "Onu koruyabileceğini nereden çıkardın?" Sonra kahkaha atarak yere kan tükürüyor. Kan yere değince cızırdıyor.

Küçük çocuk kollarını Rory'ye doğru açıyor. Ona doğru koşmaya başlıyorum ama Mitchell ve Alfarin beni durduruyor. İkisi de öfkeyle başını sağa sola sallıyor çünkü gölgelerin içinden çıkan şey karşısında şaşkına dönüyorlar. Dokuz kişi beliriyor: Bunlar üstlerinde gri-beyaz kurt derisi olan adamlar. Perfidious'u daha görür görmez tanıyorum çünkü o diğer sekiz Kurtadam'dan daha uzun. Hepsinin de başının üstünde kurt kafaları var ama artık ulumuyorlar.

İnliyorlar. Perfidious hariç hepsi teslimiyet içinde başlarını öne eğmiş duruyor.

Rory küçük çocuğu kucağına alıyor. Çocuk başını Rory'nin çıplak, yaralı omzuna dayıyor ve dönüp bana bakıyor. Kollarını bir kez daha uzatıyor. Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hâlâ görebiliyorum ama artık berrak değiller. Gözyaşları sanki küçük birer kan damlası gibi görünüyor.

"İstediğim o şey sende, Melissa," diyor Rory. "Bende de senin istediğin bir şey var. Fakat şimdi bunu tartışma-

nın sırası değil.” Bana doğru dönmeden önce Kurtadamlara bakarak sinsice gülümsüyor. “Yeniden görüşeceğiz ama zamanda yolculuk yaparak öylece beni bulacağını sanma. Beni takip edebildiğinde, bil ki bana ulaşmanı istiyorumdur.”

Rory ve çocuk arkalarında kırmızı bir duman ve yerde cızırdayan bir çeşit sıvı bırakarak gözden kayboluyor.

“Koşun!” diye bağıriyorum.

Ama gidecek tek bir yer var.

“İçeri girin. Hemen!” Evin kapısını açarken bağıriyorum. Annem hiçbir zaman kapıları kilitlemez. Önceden bundan şikâyet ederdim ama şimdi buna minnettarım.

Dördümüz de kendimizi içeri atıyoruz ve ben de kapıları kilitliyorum. Onları fazla oyalayamayız. Daha çok zamana ihtiyacımız var.

“Ben arka kapıyı tutarım. Sen Dönüştürücü’de zamanı ayarla,” diyor Mitchell.

Ona arka kapının yerini nereden bildiğini sormuyorum.

“Çıkar bizi buradan, Medusa!” diye bağıriyor Alfarin.

Birinin merdivenlerden aşağıya indiğini duyuyorum. Alfarin ve Elinor’u solumuzda duran odanın içine itiyorum. Annemin hiç gelmeyen misafirlere ayırdığı, içinde yeni bir televizyon olan güzel odaya...

Dönüştürücü’yü cebimden çıkarıyorum. Hâlâ dışarıdaki korkunç uğultuyu ve komşuların pencerelerinden dışarı bağırırlarmı duyabiliyorum.

Derin bir nefes alarak kırmızı ibreyi tutup tarihi 15 Haziran 1966’ya ayarlıyorum. Saat aynı kalabilir çünkü artık vaktimiz yok.

Mitchell odaya geri dönüyor.

“Kurtar bizi buradan, Medusa.”

İçimde titreyen korkuya inat, kararlı bir sesle, “Birbirinize tutunun,” diyorum. “Bizi Muir’e götürüyorum.”

Dönüştürücü’nün koyu kırmızı yüzü döndükçe yine o tiz sesle ötmeye başlıyor. Etrafımdaki her şeyden bir anda sıyrılıyorum. Kurtadamlar, Rory, küçük çocuk ve hatta yukarıda duran annem bile zihnimden uzaklaşıyor. Geriye kalan tüm odağımı koyu yeşil renkteki eğreltiotlarının içinde yükselen devasa kızılâğaçlara yoğunlaştırmaya çalışıyorum.

Bir kez daha karanlığın içine giriyoruz. Rüzgâr bedenlerimizi sararken uzakta soluk sarı bir ışık beliriyor. Ayaklarınm üstüne düşen tek kişi Elinor oluyor. Mitchell denizyıldızı gibi kollarını ve bacaklarını açmış ve Alfarin de taze çimenlerin üzerinde yüzüstü düşmüş bir halde kendilerine geliyorlar.

Hızlı hızlı soluyorum ama kendimi çok canlı hissediyorum. Başardım. Sakin kalıp bizi Kurtadamlardan kurtardım.

Sonra o küçük çocuk aklıma geliyor ve midem bulanıyor. Kimdi o ve Rory ona ne yapmayı planlıyor? Benden ne istiyor? Benden almadığı hiçbir şeyim yok.

Mitchell bana doğru emekleyip, “İyi misin, Medusa?” diye soruyor sadece. Yine saçlarımı kulaklarımın arkasına alıyor. Tabii hemen önüme düşüyorlar. Mitchell’in da böyle olacağını bildiğini biliyorum ama yine de bunu denemesi hoşuma gidiyor.

“Septimus’un bana verdiği zarfı kaybettim, Mitchell. Nereye gittiğimizi bilmiyoruz.”

Çimenlerin üstüne sırtüstü uzanıyor. Burası, muhtemelen gelebilecek azıcık ışığı bu kocaman kızılağaçlar engellediği için, San Francisco’dan daha karanlık.

“Önemli değil.”

Oysa hepimiz önemli olduğuna biliyoruz.

“Harikaydın, M,” diyor Elinor. “Başını dik tuttun.”

Mitchell birden kahkahayı patlatıyor ve Alfarin’in ona manasızca baktığını görünce hemen özür diliyor.

“Kusura bakmayın,” diyor. “Olmadık yerde aklıma bir şey geldi. Elinor başını dik tuttuğunu söyleyince...”

Ama Elinor kıkırdıyor. “Önemli değil, Alfarin. Mitchell’in espri anlayışını seviyorum.”

“Baz şeyler komik değildir, dostum,” diyor Alfarin suratını asarak.

Neden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim yok ama birden kendimi Alfarin’in kanlı baltasını lavaboda yıkarken hayal ediyorum. Artık Şeytan Takımı’nın yeni üyesiyim. Daha o alete dokunmadım bile ama aklımdaki hayal neredeyse gerçek gibi duruyor.

“Demek o korkunç adam senin üvey babandı, Medusa?” diye soruyor Alfarin beni o ana geri çekerek.

“Evet ama değişmiş. Ona işkence etmişler.”

“Senin canını yakmasına izin vermeyeceğiz,” diyor Mitchell. “Ne şimdi ne de sonra.”

“Peki ya çocuk kimdi?” diye soruyor Elinor. “Onu tanıyor muydun?”

Hayır demek istiyorum çünkü onu tanımıyorum ama bir şey beni zorluyor. Belki bir hatıra ya da bir başka görüntü geliyor.

Hayır, kâbusum.

O çocuğu tanıyorum.

“Onu daha önce görmüştüm! Hani şu ofiste birlikte uyuduğumuz ilk gece bir kâbus görmüştüm. O iki melek de oradaydı. Her yerde kan vardı ve meleklerden biri, Owen, Jeanne’e bağıırıyordu ve o çocuğa yardımcı olamayacaklarını söylüyordu... Kahretsin!”

Birden ne yapmamız gerektiğinin farkına varıyorum. Ayağa kalkıyorum, kocaman ağaca doğru sendeliyorum ve onu çevreleyen eğreliotuna doğru kusmaya başlıyorum. Varlığım boyunca ilk kez nefes alamadığım için kendimi şanslı hissediyorum çünkü biliyorum ki hayatta olsaydım bunu yapamazdım. Cehennem’in gizini çözdüm ve çığlık atmak istiyorum.

Biz üzeri tüylerle ve boncuklarla kaplı bir çemberi aramıyoruz. Zaten nasıl oldu da Şeytan’ın dünyada yaşayanların geleneklerine bağlı kalacağını düşünecek kadar aptal ve kör olabildik ki?

İşte bizim Cehennem’e geri götürmemiz gereken şey o güzel, üzgün çocuk.

Çünkü o çocuk Şeytan’ın Rüya Kapanı.

9. Mezarlık Meselesi

“M, iyi misin?”

Bu soruyu Elinor soruyor ama yanıma ilk gelen Mitchell oluyor. Ben kasmaya devam ederken sırtımı ovuyor.

“İçinde duracağına dışına çıksın,” diyor gergin bir sesle. “En azından annem böyle söylerdi.”

“Medusa Ölüm Ozmozunu mu yaşıyor?” diye soruyor Alfarin. “Bunun yalnızca bir başına seyahat edenlere olduğunu sanırdım.”

“Kütüphanedeki kitapta öyle yazıyordu,” diye karşılık veriyor Elinor. “Bunun başka bir nedeni olmalı.”

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve hâlâ nefes almakta zorluk çeksem de dikeliyorum.

“Çocuk oydu,” diyorum nefesimi tutarak.

“Neydi?” diye soruyor Mitchell. “Onu tanıyor musun?”

Kafamı sallayıp Alfarin ve Elinor’a doğru dönüyorum. Mitchell şimdi elimi tutuyor ama keşke bıraksa çünkü az önce ağzımı o elimle silmiştim.

“Çocuk... Çocuk, Şeytan’ın Rüya Kapanı.”

“Ciddi olamazsın,” diye fısıldıyor Elinor.

“Şeytan’ın kendisi bile bu kadar kötü olamaz,” diyor Alfarin.

Güneş biraz daha yükseldi, uçuk altın rengi ışınlar önümüzde dikilen ağaçların arasından sızıyor.

“O Şeytan, Alfarin,” diyor Mitchell karamsar bir halde. “Sana duyduklarımın yarısını söylesem...”

Mitchell bir ağacın gövdesine yaslanıp gözlerini kapatıyor. Sanki tüm vücudu güneş ışığını emiyor ama etrafında belli belirsiz bir karabulut var.

“Ama o zaman o sevimli çocuk bir silah demektir!” diye bağıyor Elinor. “Septimus ofiste öyle söylemişti.” Narin, solgun eliyle ağzını kapatıyor ve gözlerinde yaşlar birikiyor. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

Alfarin ciddiyetle, “Onun Rüya Kapanı olması da Kurtadamların verdiği tepkiyi açıklar,” diyor. “Ona saldırabilirlerdi, buna eminim ama adam çocuğu kucağına alınca korkuyla inleyip geri çekildiler. Çocuk Kurtadamların bile korktuğu bir silah.”

“Peki o zaman bunu nasıl başaracağız?” diye soruyor Mitchell. “Çantalarımızı ofiste bıraktık, yanımızda ne eşyamız ne de paramız var. Septimus’u arayıp yardım istememiz de mümkün değil çünkü telefonlarımız çantalarımızda kaldı. En son Cehennem’den ayrıldığımızda buna hazırlıklıydım ama şimdi Septimus bizi buraya Kurtadamların bile korktuğu o silahı geri götürmemiz için gönderdi.”

“Neden San Francisco’ya dönmüyoruz? Beş dakika öncesine gidip Rüya Kapanı’nı alabiliriz,” diye öneriyorum. “Yani daha Rory ortadan kaybolmaya fırsat bulamadan.”

“Yapamayız,” diyor Elinor. “Oraya yaptığımız ziyaret artık zamanda değiştirilemez bir hale geldi. Dönüştürücü kullanırken yaptığımız hiçbir şeyi telafi edemeyiz.”

“Cehennem’e dönmeliyiz,” diyor Mitchell. “Başka şansımız yok. Bunu başaramayız.”

“O sadece küçük bir çocuk, Mitchell,” diyorum sessizce. “Ve ben onu Rory Hunter’ın eline bırakmayacağım.”

Mitchell ve Alfarin karşı çıkmaya çalışıyorlar ama ben elimi havaya kaldırarak onları susturuyorum. Düşünmem lazım. Bir yolu olmalı. Septimus bize inanmasaydı bizi buraya asla yollamazdı, burası kesin. Muhasebe ofisinde geçen konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum. Başka ne söylemişti?

Kafamı kaldırıp üstümüze gölge yapan yaprakların arasından çivit mavisi gökyüzüne bakıyorum. Hâlâ tüm güzelliğiyle ışıldayan birkaç yıldız görebiliyorum.

Yukarısı var. Yani yukarıda bir yerde...

Gruba dönüyorum. “Septimus bize Melek Takımı’nın da Rüya Kapanı’nı aradığını söylemişti. Neden onları bulup ne bildiklerini sormuyoruz? Bir elin nesi var iki elin sesi var. Bizde olmayan bir bakış açısı ya da bilgiye sahip olabilirler.”

“Bu güzel bir fikir, M, ama onları nasıl bulacağız?” diye soruyor Elinor. “Nerede olduklarını bilineden Dönüştürücü’yü kullanamayız ve her yerde olabilirler.”

“Melekler, şeytanlarla uğraşmak istemeyecektir,” diyor Alfarin. “Bize güvenecekleri yere kuyumuzu kazmaya çalışacaklardır. Doğrusu kanatlı varlıkların bunu denediğini görmek isterim.”

“Sen ne düşünüyorsun, Mitchell?” diye soruyorum. Hâlâ güneşleniyor. Ruhen burada değilmiş gibi görünüyor. Bir de kanadı olsa onlardan biri olabilirmiş.

“Bence Septimus seni lider olarak seçerken bildiği bir şey vardı, Medusa,” diye karşılık veriyor Mitchell yavaşça. Yere bakıyor. “Septimus’un işleri neden bu kadar zor hale getirdiğini anlamıyorum, hele ki konu böylesine mühimken. Ancak ona güveniyorum ve tabii sana da. Melekleri aramak istiyorsan ben seninleyim.”

Bu söyledikleri karşısında minnettar oluyorum. “Teşekkür ederim.” Ama sözcükler boğazımda kalıyor, konuşamıyorum. Neden insanların bana inanması için ille ölmem gerekti? Bu hiç adil değil. Diğerlerine dönüyorum. “Benimle misiniz? Şimdi gitseniz dahi sizi suçlamayacağım.”

“Şeytan Takımı ayrılmaz,” diyor Elinor. “Her zaman ve sonsuza dek.”

Alfarin, baltasını omzuna dayayarak, “O zaman biraz melek avına çıkalım!” diye bağırıyor. Birkaç kuş ürküp, gökyüzüne doğru uçmaya başlıyor.

“Biz melekleri arıyoruz, avlamıyoruz, Alfarin,” diye söyleniyor Elinor. “Hem aklında bulunsun, muhtemelen çok hassas ve çabuk korkan varlıklardır.”

“Jeanne, onu mezarlıkta gördüğümde hiç de öyle has-

sas görünmüyordu,” diye mırıldanıyor Mitchell. “Eğer bakışlar öldürebilseydi, o gün yeniden ölmüş olurdum.”

Mezarlık.

“Mitchell, sen bir dâhisin!” diye bağıyorum. “İşte onları orada bulacağız. Ya da en azından ikisini... Mezarlığa gittiğin o günün tarihini hatırlıyor musun?”

“Evet,” diyor Mitchell başını sallayarak. “Sanırım.”

“Ama aynı anda orada olamayız. Kendimizle karşılaşamayız.”

“Bu bir paradoks olur,” diye gürlüyor Alfarin. Gururla göğsüne vuruyor. “Hatırlıyorum.”

Halinden öyle memnun görünüyor ki Mitchell ve ben kendimizi gülmekten alıkoyamıyoruz. Şimdi omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Septimus’u ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratacağım için çok korkmuştum ama artık bir planım var. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama en azından bu bir başlangıç. Ayrıca o küçük çocuğu Rory’nin elinden kurtarmak için bir insanın yapabileceği her şeyi yapacağımı bilmek beni rahatlatıyor.

Bir şeytan olabilirim ama her zaman önce insanım.

Dönüştürücü’yü cebimden çıkarıyorum. Sert ve ağır olmasına rağmen, elime hafif geliyor. Kırmızı ibreyi oynatırken, narin altın zinciri parmaklarımın arasından kayıyor. Beyaz yüzü bana bakıyor ve Dönüştürücü elimde titremeye başlıyor. Kullanılacağım hissetmiş olmalı.

“Nereye gömülmüştün?” diye soruyorum.

“Washington, DC. Glenwood Mezarlığı,” diye yanıtlıyor Mitchell.

“Peki, en son oraya gittiğinde saat kaçtı?” diye soruyorum.

“Öğleden sonra üçtü,” diye yanıtlıyor Mitchell hemen.

“O zaman en az yarım saat öncesine gitmeliyiz,” diyorum, akrep ve yelkovanı oynatırken. En altındaki üç butona da basarak, saati iki buçuğa ayarlıyorum.

“Tarih 20 Kasım 2012,” diyor Mitchell.

“Emin misin?”

Alfarin ve Elinor yavaş yavaş yanımıza sokulurken, “Kesinlikle,” diye karşılık veriyor. El ele tutuşuyorlar.

Tarihi de ayarlayıp elimi Mitchell’a uzatıyorum. Dönüştürücü’yü avcumun içinde görülecek şekilde bırakarak parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Şimdi sıra onda. Onun gittiği yeri ben imgeleyemem, bunu yalnızca Mitchell yapabilir.

Dönüştürücü’nün kırmızı yüzünde krem rengi bir heykel beliriyor. Bu trompet çalan bir melek heykeli... Başparmağım Dönüştürücü’nün üstünde duran büyük düğmeye dokunuyor ve Mitchell parmağıyla benimkinin üstüne bastırarak bağılıyor. “Şimdi!”

Dördümüz de yine bambaşka bir zamanda kendimizi buluyoruz ama bu sefer oraya ayaklarımızın üstünde varıyoruz.

“Bu konuda iyiye gidiyoruz,” diyorum etrafa bakarak. Havanın sıcaklığının azaldığını hemen fark ediyorum. Şimdi de gündüz ve hatta güneş ışınlarının birden çoğalması gözlerimi yaşartıyor.

“Daha iyi olacak, M,” diyor Elinor kollarını ovarak. “Geçen seferki gibi değil. Sanırım vücutlarımız bu dünyadaki soğukluğa alışmaya başlıyor.”

Mitchell ve Alfarin, üzerinde üç isim kazılı olan uzun bir mezar taşının arkasına çöküyorlar. Üzerini otlar kapladığı için yatan kişinin ismi görünmüyor.

“M, eğil,” diye fısıldıyor Elinor ve beni çocukların olduğu yere doğru çekiyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum hâlâ titreyerek. “Üçünüz de yarım saate kadar buraya gelmemiş olacaksınız.”

“Kaçmamız gereken tek şey biz değiliz,” diyor Mitchell sessizce. “Annem burada.”

Nefesimi tutuyorum. “Ne? Ama sen bundan hiç...”

“Mitchell saçma sapan bir şey yapmaya kalkmayacak. Öyle değil mi, Mitchell?” diyor Elinor onu cesaretlendirerek. “Ölümünü kabul etti.”

Mitchell onaylar gibi başını sallıyor ama mezarın üstünde solmuş çiçekleri koparmaya başlıyor. Ellерinde ufalandıkça, avcunun içinden gri küllerin döküldüğünü görüyorum.

“O da ne?”

“Bir çiçek ama hangisi olduğunu sorma,” diye karşılık veriyor.

“Çiçeği değil, gri tozu diyorum.”

“Bizden geliyor,” diye yanıtlıyor Elinor. “Ölü olduğumuz için yaşayanların dünyasına bir çeşit zehir taşıyoruz. Kaldığımız o oteli nasıl da kirletmiştik, değil mi?”

Ses tonundan anladığım kadarıyla Elinor, Mitchell’ı

sakinleştirmeye çalışıyor ama böyle yaparak kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Ölü olduğumu hiç aklımdan atamıyorum ama Cehennem’de olsam da kendimi hiçbir zaman bir canavar gibi hissetmemiştim. Şimdiye kadar zehirli olduğumu da bilmiyordum ve bunu bilmek beni sinirlendiriyor. İleri Gelenler bizi öyle buyurmuş: hiç sonu gelmeyen zehirli varlıklar.

“Ne yapmalıyız, Medusa?” diye soruyor Alfarin. “Bir meleği kanatlarından yere çakmak suretiyle kendimi ve baltamı feda etmeye hazırım. İşte o zaman onlarla anlaşabilirsiniz. Ben önce tüylerini yolalım derim. Kulakları çınlasın, büyük teyzem Dagmar tavuk temizlerken öyle yapardı.”

Mitchell gülme krizine girerken Elinor, “Alfarin!” diye bağırıyor. “Jeanne d’Arc’tan bahsediyoruz. Onu korkutmamalısn. Hele tüylerini hiç yolmamalısn.”

Rüyamda gördüğüm kanatsız varlıkları düşünüp konuşmaya başlıyorum.

“Yolmanın doğru cevap olduğunu sanmıyorum ama yine de teşekkürler, Alfarin,” diyorum kolunun üstüne vurarak. Sonra hemen elimi çekiyorum. Tanrım, o kıyafetin altındaki kaslar da ne?

Mitchell’in göğüs kaslarını şişirdiğini gözümün ucuyla görebiliyorum. Pek beceremese de bence çok sevimli görünüyor. Mitchell’in benim gibi çılgın saçlı ve sıska bacaklı biriyle birlikte olacağından değil tabii. Hem zaten Patty Lloyd’la çoktan işi pişirmişlerdir.

Her neyse, şimdi bunların hiçbir önemi yok.

sakinleştirmeye çalışıyor ama böyle yaparak kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Ölü olduğumu hiç aklımdan atamıyorum ama Cehennem’de olsam da kendimi hiçbir zaman bir canavar gibi hissetmemiştim. Şimdiye kadar zehirli olduğumu da bilmiyordum ve bunu bilmek beni sinirlendiriyor. İleri Gelenler bizi öyle buyurmuş: hiç sonu gelmeyen zehirli varlıklar.

“Ne yapmalıyız, Medusa?” diye soruyor Alfarin. “Bir meleği kanatlarından yere çakmak suretiyle kendimi ve baltamı feda etmeye hazırım. İşte o zaman onlarla anlaşabilirsiniz. Ben önce tüylerini yolalım derim. Kulakları çınlasın, büyük teyzem Dagmar tavuk temizlerken öyle yapardı.”

Mitchell gülme krizine girerken Elinor, “Alfarin!” diye bağılıyor. “Jeanne d’Arc’tan bahsediyoruz. Onu korkutmamalısn. Hele tüylerini hiç yolmamalısn.”

Rüyamda gördüğüm kanatsız varlıkları düşünüp konuşmaya başlıyorum.

“Yolmanın doğru cevap olduğunu sanmıyorum ama yine de teşekkürler, Alfarin,” diyorum kolunun üstüne vurarak. Sonra hemen elimi çekiyorum. Tanrım, o kıyafetin altındaki kaslar da ne?

Mitchell’in göğüs kaslarını şişirdiğini gözümün ucuyla görebiliyorum. Pek beceremese de bence çok sevimli görünüyor. Mitchell’m benim gibi çılgın saçlı ve sıska bacaklı biriyle birlikte olacağından değil tabii. Hem zaten Patty Lloyd’la çoktan işi pişirmişlerdir.

Her neyse, şimdi bunların hiçbir önemi yok.

“Melekleri en son gördüğünüz yer burası mı?” diye soruyorum ona.

“Askeri burada görmüştüm. Üzerinde üniforması vardı. Oradaki beyaz haç işaretini görüyor musun?” Mitchell böyle söyleyerek elli metre ilerdeki bir başka heykeli işaret ediyor. “Jeanne’i de orada görmüştüm. Onun da üzerinde turuncu bir elbise ve pembe bir yelek vardı. Onu gözden kaçırma ihtimalin yok. Şimdiye dek gördüğüm en çekici hatun.”

Birden göğsümde ve midemde bir yanma hissi duyuyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Belli ki hiç onun tipi değilim.

“Hatırladığın bu mu? Çekici hatun yani?”

“Hayır,” diyor Mitchell. “Birçok şeyi hatırlıyorum, sadece öyle olduğunu söyledim.”

Hemen ayağa kalkıyorum. Öyle ki başım dönüyor ve gözlerim kararıyor.

“Tipik erkek işte,” diye söylenerek yürümeye başlıyorum. Kendime gelene kadar birkaç adım atmış oluyorum. Bu durum beni korkutuyor.

Neden bu kadar kıskanıyorum ki? Mitchell’ı daha doğru dürüst tanımıyorum bile. Son birkaç gündür çok fazla vakit geçiriyoruz ama bu böylesine yapışkan biri olmamı gerektirmez çünkü hiç de öyle biri değilimdir. Patty ve arkadaşlarıyla onlara uyum sağlamak adına öyle olmaya çalışmışım ama bu üzerime oturmamıştı. Yalnız kalmak anlamına gelse de kendime olan saygımın çok daha önemli olduğunu düşünmüştüm. Peki şimdi ne oluyor?

Mezar taşının arkasından Mitchell'ın Alfarin'e durmadan bir şeyler fısıldadığını duyuyorum.

“Ne dedim şimdi? Medusa'nın çekici olmadığı söylemedim ki.”

“Tabii ki, dostum.”

“Çünkü *çekici*.”

“Anlıyorum, dostum.”

“Medusa bana kızdı, değil mi?”

“Şu anda başın belada, dostum.”

“Yeter ama çocuklar!” diyor Elinor. “Çene çalmayı kesin. Oturup izlemeye devam edin. M ile ben haç işaretinin oraya gideceğiz. Kızın turuncu bir elbisesi olduğunu söyledin, değil mi Mitchell?”

“Evet ve hiç de çekici değil,” diye karşılık veriyor Mitchell ses tonunu abartılı bir şekilde yükselterek.

Sırtım ona dönük olduğu için gülümsediğimi göremiyor. Neyse ki Mitchell da bu konularda en az benim kadar kötü.

Elinor koluma giriyor.

“Burada bekleyelim. Umarım Alfarin onların kanatlarını koparmadan önce biz onlara rastlarız. Tabii kanatları varsa...”

Ayaklarımın altındaki çimenler yumuşacık... Havada mor bulut kümeleri birleşiyor ve sanki Yukarı'yı örten kocaman morluklar gibi görünüyorlar.

“Daha önce hiçbir melek görmüş müydün, Elinor?”

Hayır anlamında başını sallıyor. “Yalnızca şeytanları gördüm ama halimden memnunum, en azından şimdilik.”

Elinor arkasına dönüp Alfarin'e bakınca ben de omzu-

mun üstünden arkama bakıyorum. Çocuklar hiç de etrafı izlemiyor. Alfarin'in baltasıyla bir şeyler yapıyorlar.

“Alfarin!” diye bağılıyor Elinor. “Baltanı mezar taşlarıyla bilemeyi keser misin? Bu çok saygısızca. Burada yatan kişiyle Cehennem'de aynı yatakhaneyi paylaşıyor olabilirsin.”

Mitchell, Elinor'u susturmak için eliyle işaret ediyor. Alfarin hemen özür diliyor ve Mitchell da öfkeyle kendini geriye atıyor. Bu yeni, tuhaf hissi anlamlandırmaya çalışıyorum. Belki hâlâ dışarıdan bakıyor olabilirim ama yine de şu anda birbirini çok önemseyen insanların bulunduğu grubun bir parçasıyım. Karmaşık hissediyor olabilirim ama artık bu *benim* karmaşam. Böylesi daha iyi... Rory Hunter'ın korkusu ve o çocuğun kaderiyle baş etmeye başlamadan önce bu hisse daha çok ihtiyaç duyacağımı biliyorum. Mezar taşlarının üzerinden göz gezdiriyorum. Üvey babam beni bulabileceğini söylemişti. Acaba burada beni izliyor mudur?

Elinor ve ben beyaz haç işaretine bakıyoruz. Bir mezarı işaret ediyor. Ben daha ismini okumadan ölenin kaç yaşındayken hayata veda ettiğine bakıyorum. Neden bilmem ama bu birden bana daha önemli geliyor. Bu kişi seksen sekiz yaşında ölmüş. Ölmek için güzel bir yaş. Benim gibi daha on altı yaşındayken, dünyaya neredeyse yeni gelmiş biri olarak ölmemiş. Yalnızca birkaç kişini hatırlayacağı bir gölge gibi...

“Kaç yaşındasın, Elinor?” diye soruyorum.

“On dokuz,” diye yanıtlıyor. “Doğum günümde öldüm.”

“Üzgünüm, sormamalıydım.”

“Çok daha kötü olabilirdi,” diye yanıtlıyor sessizce

elini ensesine götürerek. “Ölümüm hızlı oldu ve bu yüzden hep müteşekkir olacağım.”

O soruyu sormuyorum ama bazen sormamak çok büyük çaba gerektiriyor.

Haç işaretinin arkasına gizleniyoruz. İsme hiç bakmıyorum. Ölüden geriye kalanların üzerine otururken de kendimi hiç saygısızca bir harekette bulunuyor gibi hissetmiyorum. Bunu umursamazlar. Şimdi ya Cehennem’de ya da Yukarı’dalardır.

Beni nereye gömdüklerini merak ediyorum. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim.

Bu mezarlık beni ürkütüyor. Kaldırıp kilitlemek istediğim birçok düşüncemi su yüzüne çıkarıyor.

“Tanrım!” diye bağılıyor Elinor birden. Mitchell ve Alfarin’e işaret etmeye çalışıyor.

Tam kafamı çevirdiğimde Alfarin’in Mitchell’in üzerine atladığını görüyorum. Bu canını yakmış olmalı.

Bulundukları yolun sonunda bir kadın duruyor. Üzerinde parlak kırmızı bir ceket ve ayağında da dizlerine kadar gelen siyah botlar var. Çok şık ama üzgün görünüyor. Mezarlıklara bakmıyor, ayaklarını izliyor. Ellerinde bir buket taze, beyaz ve sarı renkte çiçek bulunuyor.

Saçlarının rengi, yüzünün şekli ve burnu tanıdık geliyor.

“Mitchell’in annesi mi?”

Elinor onaylarcasına başını sallıyor. “Zavallı Mitchell,” diye fısıldıyor. “En son buraya geldiğimizde yıkılmıştı. Annesi onun mezarına gidiyor olmalı. En son onu çıkarken gör-

müştük. İnsanın ailesini görmesi çok zor olmalı ve şimdi hayatta olmalarına rağmen onlarla konuşamıyorsun bile.”

Annem benim mezarımı ziyaret ediyor mudur? Ben düşükten sonra cesedimi bulmuşlar mıdır? Aslında ölmek istemediğimi biliyor mudur? Yalnızca parmaklarımın kaydığını...

“Buradan hiç hoşlanmadım,” diyorum. “Umarım şu melekler elini çabuk tutar.”

Birden gözüm bir yerden gelen ışık huzmesine takılıyor. Sanki biri el feneri yakmış gibi ama uzaktan geliyor.

Yeniden yanıp sönüyor ve iki kişi görüyorum. Bu mesafeden bile biri kız biri erkek olmasına rağmen onların Owen ve Jeanne olmadığını anlayabilirim.

Kızın üzerinde dar beyaz pantolon ve pembe bir tişört var. Saçları sarı ve uçları da turkuvaz renginde. Adam uzun boylu ve zayıf, saçları kızıl.

Ve etrafları tamamen hareyle kaplanmış.

“Elinor!” diye bağıyorum beyaz elbisesinin kollarını çekiştirerek. “Şuraya bak. Sanırım burada daha fazla melek var.”

Elinor hemen yanımda ayağa kalkıyor. Ve kalkar kalmaz da çocuk onu görüyor.

Ve bize doğru koşmaya başlıyor.

10. Johnny

Bize doğru hızla hareket ederken uzun yüzünde tam bir konsantrasyon hali var. Elinor'un elini tutuyorum. Mitchell ve Alfarin'e seslenmek istiyorum ama annesi bu kadar yakınıımızdayken onların dikkatini çekmek için kendimizi riske atamam.

“Onlar melek,” diyorum hissettiğimin aksi bir güvenle. “Bize zarar vermeyeceklerdir ve bunu denerlerse de Cehennem'deki mutfaklarda çalıştığım için bir tavuğun nasıl yolunacağını çok iyi biliyorum.”

Kızıl saçlı melek bize doğru koşuyor. Bana zarif ama güçlü ceylanları hatırlatıyor. Birden sırtından kanatlarının çıkmasını bekliyorum çünkü efsaneler haricinde bildiğim hiçbir şey yok.

Melek kimsenin beklemediği bir şeyi yaparak aklımdan geçenlerin uçup gitmesine neden oluyor.

“Elinor,” diye bağılıyor. “Elinor!”

Elinor, “Aman Tanrım,” diyerek yere düşüyor.

Melek, Elinor’un yanına geliyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve onu kucaklıyor. Üzerinde kot pantolon ve beyaz bir tişört var. Onu geriye ittiğimde ıslak, uzun çimenlerin üzerine düşüyor. Arkadaşımı korumak uğruna onun o temiz kıyafetlerini kana bulamaya hazırım. Yolunmayabilir ama yumruklarım her zaman hazır.

“Canını seviyorsan ondan uzak dur,” diye gürlüyorum arkamızdan bir kükreme sesi gelirken.

Alfarin, Elinor’un yere düştüğünü görüyor.

Ceylan şimdi bacaklarının arasında tuttuğu baltasıyla yolun karşısından hızla gelen bir gergedan tarafından ezilmek üzere. Alfarin’in yüzündeki korkusuz ifade meleğin küfretmesi için yeterli oluyor.

“Ayvayı yedik.”

Sonra hiç beklenmedik bir anda gözleri kör eden, altın rengi bir ışık ortaya çıkıyor ve Alfarin’i gri, kare şeklindeki mezar taşına doğru büyük bir gümbürtüyle itiyor.

“Ona dokunma, şeytan.”

Bunu söyleyen Jeanne. Onu hemen fotoğrafından tanıyorum. Sırtına kadar inen dalgalı, siyah saçları ve koyu ten rengi var. Tam da Mitchell’in tarif ettiği gibi giyinmiş: Dizlerinin hemen altına inen turuncu bir yazlık elbise ve etrafında gümüş biyeleri olan uçuk pembe bir yelek. Ve üstelik Mitchell’in haklı olduğu tek konu da bu değil çünkü Jeanne hayatımda gördüğüm en etkileyici kız. Pürüzsüz cildi pırıl

pırıl parlıyor ve gözlerinin rengi sütlü çikolata, şekli de badem gibi.

Ve sanki şu anda en çok istediği şey Alfarin'in kışına buradan Beyaz Saray'a kadar tekme atmamış gibi görünüyor.

Mitchell hemen koşup yerde yatan Alfarin'in ayağa kalmasına yardımcı oluyor. O da şaşkına dönmüş gibi görünüyor. Bunun annesini tekrar görmesiyle mi yoksa Alfarin'in bir kız tarafından dövülmesiyle mi ilgili olduğunu kestiremiyorum.

Dik saçlı melek de hemen olay mahalline geliyor. Sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hoplayıp zıplıyor. Gördüğüm en büyük gülümseme kalp şeklindeki yüzüne yayılıyor. Gözleri de saçlarının ucu gibi turkuvaz renginde. Fotoğrafta pembeydiler ama böylesi daha çok yakışmış. Mükemmel bir cilde sahip olmak muhtemelen Yukarı'ya girmek için bir çeşit ön koşul falan olmalı çünkü bu meleğin cildi de pürüzsüz görünüyor.

“Ondan uzak dur, Johnny,” diyor melek Avustralya aksanıyla konuşarak. “Ona deli gibi koşarak zavallı şeyi korkuttun.”

Elinor'un yüzüne vuruyorum ama kızıl saçlı melek hâlâ ona uzanmaya çalışıyor. Alfarin yeniden kükrüyor ama şimdi Mitchell'la ikisinin önünde dikilen Jeanne'le kapışmak konusunda pek de hevesli görünmüyor.

Elinor sayıklamaya başlıyor. Gözlerini kırpmaya başlıyor ve hemen ardından eli ensesine gidiyor.

“Çekil yolumdan, yaratık!” diye bağılıyor Alfarin.

“Valkyrie’nin* kızlarına el kaldırmam ama prensesime ulaşmama engel olursan senin için bu kuralı bozabilirim.”

“Denemeni görmek isterim,” diye söyleniyor Jeanne, Alfarin’in blöfüne karşılık vererek. Tam bir Fransız aksanıyla konuşuyor.

“Bir kadına el kaldıramam,” diye fısıldıyor Alfarin Mitchell’a. “Bunu sen yapmalısın, dostum.”

“Ben de yapamam,” diye karşılık veriyor Mitchell. “Hele ki az önce seni yere sarmış birine... Hem o Joan d’Arc, bir azize.”

“Beni yere sermedi. Islak çimende ayağım kaydı.”

“Seni benzetti, Alfarin.”

Angela adındaki melek Elinor’un başına eğiliyor ve uzun, kızıl saçlarını okşuyor. Gözleri yıldız gibi parlıyor. Bu büyüleyici bir şey.

“Gerçekten de dediğin kadar güzelmiş, Johnny,” diyor usulca. “Hepinizin buraya geleceğinizi biliyorduk. Ne zamandır bu anı bekliyoruz. Elbette Jeanne gitmek istedi ama Owen burada kalmamız gerektiğini söyledi.”

Sonra bana doğru eğilip sarılıyor.

Bir melek bana sarılıyor. Ancak nedense kendimi buzlarla sarmalanmış gibi hissediyorum.

“Vay be, alev alevsin!” diyor. “Yani çok güzel görünsen de o anlamda söylemedim. Tenin sıcacık. Bu arada ben Angela, Angela Jackson. Kanser sağ olsun beş senedir ölüyüm.

* İskandinav mitolojisinde Odin’in yardımcısı olan ve ata binen savaşçı bakire. (ç.n.)

Beş yaşından beri kanser olsam da on yedimde öldüm. Berbattı. Ne yazık ki bu bir aile yadigârı. Annem ve ninem de böyle ölmüştü.”

“M-Medusa,” diyorum kekeleyerek.

“Owen nerede?” diye çıkışıyor Jeanne. “Şeytan sahasına girdiğimizi öğrenmeli.”

“Jeanne!” diye bağılıyor Angela. “Biraz kibar ol.” Johnny adındaki melek hâlâ Elinor’a bakıyor.

“Bir dakika,” diyorum ve birkaç dakika içinde olup biteni anlamlandırmaya çalışarak başımı sağa sola sallıyorum. “Az önce Elinor’un bahsi geçtiği kadar güzel olduğunu söyledin.” Elimle Johnny’yi işaret ediyorum. “Ama o Elinor’u tanımıyor ki. Hiç tanışmadılar. Elinor bir şeytan ve yüz seneyi aşkındır ölü. Hem neden bizi bekliyordunuz? Sizi bulmaya biz buraya geldik. Neler oluyor?”

“Sakın bir şey söyleme, Angela,” diyor Jeanne hemen. “Kimseye güvenmememiz söylendi, özellikle de şeytanlara.”

Angela bakışlarını bana çeviriyor ve hâlâ Elinor’un saçlarını okşuyor. Parmaklarından yayılan enerji, Elinor’un kalın kızıl saç tellerinin dans edermiş gibi görünmesine neden oluyor.

“Elinor,” diye fısıldıyor Johnny. “Uyan, Elinor.”

Elinor yeniden başını sallıyor. Bu defa yemyeşil gözlerini açıyor ve hiç kırpmıyor. Angela’nın yüzüne hayretle bakıyor ve Elinor’un nemli gözlerine yansıyan parlak yıldızları görebiliyorum.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Elinor,” diyor Angela.

“Seni korkuttuğumuz için üzgünüm. Bir şeyin yok, değil mi? Çok zarif ama etkileyici bir şekilde düştün ama kardeşin bunca zaman sonra seni gördüğü için çok heyecanlıydı.”

“*Kardeşi mi?*”

Aynı anda çıkan sesimizin ahengi mezarlığı dolduruyor.

“John, gerçekten de bu sen misin?”

“Merhaba, kardeşim. Uzun zaman oldu.”

Elinor ayağa kalkıyor ve kendini meleğin kollarına atıyor. Mitchell, Alfarin ve ben ağzımız açık birbirimize bakıyoruz. Alfarin’in azıdişlerini görebiliyorum ama görmemeyi tercih ederdim çünkü çok da güzel bir görüntü değil. Septimus dördüncü meleğin Elinor’un kardeşi olduğundan hiç bahsetmiş miydi? Bahsetmediğine eminim. Şimdi düşününce Johnny’nin soyadının Septimus’un bize gösterdiği Melek Takımı hakkındaki dosyada yazmadığını anımsıyorum. Septimus Elinor buna karşı çıkar diye söylememiş olmalı.

Önce Mitchell şimdi de Elinor. Ailemizden kaç kişiye daha rastlayacağız acaba? Olayların böyle gelişmesi karşısında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Ben evin tek çocuğuyum bu yüzden kardeşler arasındaki bağı anlayabildiğimi sanmıyorum ama şimdi zıplayarak kahkahalar atan Johnny ve Elinor’un bu görüntüsü karşısında neredeyse ağlamak istiyorum. Birbirlerini gördükleri için öyle mutlular ki... Kıskanmıyorum ama acaba beni gördüğüne böyle sevinebilecek biri var mıdır diye merak ediyorum.

Mitchell’in yüzündeki ifade de kıskançlık değil. Bundan da beter... Kalbi kırılmış gibi görünüyor. Ben aile ko-

nusunda kötü bir örnek olsam da birbirimizden pek farklı sayılmayız. Jeanne hâlâ yerinde duruyor ve sanki her an beni gırtlaklayacakmış gibi görünüyor.

“Bana dokunacak olursan neden Cehennem’de olduğumu anlarsın,” diye gürlüyorum. Bir adım geriye gidiyor.

Mitchell başını omzuma yaslıyor, ben de ona sarıhyorum.

“Annemi görmek öncekinden daha kolay olur sanmıştım ama daha bile kötüydü. Bu hiç adil değil, Medusa.”

Sırtına vurarak, “Biliyorum,” diye fısıldıyorum. Sıcacık elleri omurgamın üzerinde dolaşıyor. Nefes alamıyorum ama zaten nefes almıyorum. Bu yüzden bir önemi yok.

“Hlif ve Dobin’in oğlu Alfarin,” diyor Alfarin. Dizinin üstüne çöküyor ve elini göğsüne koyuyor. “Prensesimin soyuyla tanışmak benim için bir onurdur. Bugünden itibaren, John, baltam emrine amadedir ve kaburgaları kırmak...”

“Alfarin,” diye sesleniyor Elinor; sesi hâlâ titriyor. “Teşekkür ederiz ama John senin baltana ihtiyaç duymayacak.”

“Ciddi misin?” diye karşılık veriyor John heyecanla. “Sen bir Viking misin? Yani Valhalla’dan mı geldin? Bu çok... nasıl derler, Angela?”

“Acayip havalı,” diye karşılık veriyor turkuvaz renkli saçları olan melek kıkırdayarak.

“Acayip havalı,” diye tekrarlıyor Johnny.

Alfarin hemen atılıp Johnny’yi kucaklıyor.

“Artık kardeşiz. Hemen kanlı yemin için derimizi çizelim.”

“Aman ne kadar da dokunaklı,” diyor Jeanne bu du-

rumdan hiç etkilenmediğini göstererek, “ama Owen’ı bulmalı ve onun kararını beklemeliyiz. Sonuçta bu görevin sorumlusu o.”

“Ve sen de bu duruma çıldırıyorsun,” diye söyleniyor Angela.

“Ne dedin sen?” diye çıkışıyor Jeanne.

“Harika bir fikir olduğunu söyledim, Jeanne,” diyor Angela neşeyle. “Hadi, hepimiz gidip anıtların orada bekleyelim. Owen işinin uzun sürmeyeceğini söyledi.”

“Sürdü bile,” diye karşılık veriyor Jeanne gözlerini Mitchell ve bana dikerek. “Daha fazla dikkat çekmeden gidelim. Kamufle olmamız lazım. Beceremiyorsunuz.”

“Adeta bir neşe pınarı, değil mi?” diyor Mitchell kendini geri çekerek. “Ona karşı savaşmış olan İngilizlere acımaya başladım. Orleans bakiresi yerine Orleans diktatörü demek daha yerinde olurmuş.”

“Az önce sana çıkıştığım için üzgünüm, Johnny,” diyorum elimi uzatarak. “Elinor’a zarar vereceğini sandım.”

Elinor şimdi iki eliyle de kardeşinin beline sarılıyor. Çocuk Mitchell kadar uzun değil, hoş pek az kişi onun kadar uzun ama Alfarin’den birkaç santim uzun görünüyor. Yüzünün büyük bir kısmını çiller kaplıyor ve yeşil gözleri tıpkı Angela’ninkiler gibi parlıyor.

“İkinizi de korkuttuğum için üzgünüm. Elinor’un beni ne zamandır görmediğini unutmuşum,” diye karşılık veriyor Johnny hafifçe elimi sıkarak. “Beni tanıyamazdı ama onun önünde durarak çok cesur davrandın. Elinor’un Aşağı’da

böyle arkadaşları olduğunu bilmek güzel.” Sesini alçaltıyor. “Alfarin kan yemini konusunda ciddi değildi, değil mi?”

“Tabii ki değildi. Gerçekten kibar bir insandır. Kocaman bir kedi gibi,” diye yanıtlıyor Elinor.

“Hiç baltası olan kedi görmedim,” diye söyleniyor Mitchell ama sanırım onu bir tek ben duyuyorum.

“Kötü Kedi Şerafettin demek daha doğru olur,” diye fısıldıyorum.

“Osuruk Makinesi,” diyor Mitchell kıs kıs gülererek.

“Katil Kedicik.” Mitchell ve ben şimdi kahkaha atmak için kendimizi zor tutuyoruz.

“Kaç yaşındasın, John? Ne zaman öldün?” diye soruyor Elinor.

“On beş,” diye yanıtlıyor kardeşi. “Tüberkülozdan öldüm. Keşke biraz şanslı olsaydım.”

“Peki William ve Alice? Onlar da seninle Yukarı’da mı?”

“Evet öyleler. William otuz dört yaşında at tepmesi sonucunda ölmüş, Alice ise yaşlı bir kadın. Kırk dört yaşına kadar yaşamış.”

“Anıtlara, *hemen!*” diye komut veriyor Jeanne. “Bu oyunları ve küçük aile toplantınızı saklandığımız zamana bırakın.”

Artık iyice sinirimi bozmaya başlamasına rağmen onu beş anıtmezara kadar takip ediyorum. Bu anıtların hepsi oldukça eski, gri taşlardan yapılmış. İçlerinden iki tanesinin arasına giriyoruz, tabii Alfarin ancak sığıyor. Mitchell hariç herkes aynı yere saklanıyor.

“Ne yapıyorsun sen?” diye soruyor Jeanne.

“Bir şey görmeye çalışıyorum,” diye yanıt veriyor Mitchell. Trompet çalan beyaz melek heykelciğinin arkasına bakıyor.

“Annen mi?” diye soruyor Alfarin.

Mitchell hayır anlamında başım sallıyor. “Benim, yani biziz. Sanırım şu yokuşu çıkacağız.”

“Ne yapacaksınız?” diyor Angela.

“Daha önce bugün burada bulunmuştuk,” diye fısıldıyor Elinor. “Mitchell, Alfarin ve ben... Bu zamanda ve anda buraya gelmiştik.”

“Çifte paradoks yani,” diyor Angela heyecanla. “Ne kadar heyecan verici! Ben de görmek istiyorum.”

Beyaz kot pantolonuyla herkesin yanından sıyrılıyor; pantolonu o kadar dar ki hareket edebildiğine şaşıyorum. Mitchell’in hemen yanına gidiyor. Onun koluna girdiğinde bir kıskançlık hissi daha yaşamaya başlıyorum. Angela’nın dokunarak anlaşılan tiplerden olduğu belli. Böyle insanları yaşadığım dönemden biliyorum. Sevmek ve sevilmekten gelen bir tavır bu... Ben de deniyorum ama sürekli kaçan biri olarak böylesi davranmak çok zor. Mitchell ve Elinor’a şefkatle dokunabilmek benim için üstün çaba gerektiriyor ama Angela için öyle değil.

“Ben bu kadar dar yerde hareket edemem,” diyor Alfarin. Böyle yaparak kendini saklandığımız yerden dışarı atıp Angela ve Mitchell’in yanına gidiyor. Daha sonra Elinor ve Johnny de yanlarına gidiyorlar ve çok geçmeden hepimiz ayakta dikilir konumda bekliyoruz. Tabii Jeanne paradoksu görmek hakkında öfkeyle mırıldanıyor.

Uzakta, melek heykelinin yanında küçücük bir ışık topu belirliyor. Yerden birkaç metre yüksekte salınıyor. İlk başta beyaz gibi görünse de sonra rengi maviye dönüyor. Küçük ama kuvvetli görünüyor. Arkaya doğru yatırılmış siyah saçları var. Yuvarlak, gümüş bir şey elinde parlıyor. Melek, gözlerini melek heykelciğinden ayırmadan elindeki şeyi göğüs cebine koyuyor.

İşte bu Owen.

Bu sırada Alfarin ve Elinor'un diğer versiyonlarını görüyoruz. Kafalarını haritaya gömmüş bir halde Owen'ın yanından geçiyorlar. Etraflarını altın rengi bir enerji sarıyor.

Birkaç metre ötelerinde de ayaklarını yere sürten bir Mitchell var. Birkaç dakika önce teselli etmeye çalıştığım-daki o hali gibi mutsuz ve kalbi kırık. Belli ki bu mezarlık onun ruhuna da iyi gelmiyor.

“Burada kalın ve sakın kendinizi ifşa etmeyin,” diyor Jeanne. Biraz ileri yürümeye başlıyor. “Owen,” diye bağıyor aksanlı konuşmasıyla.

Asker onun olduğu tarafa bakıyor ama hemen ardından aslında Jeanne'in dikkatinin başka bir yerde olduğunu görüyor. Görüleceğiz diye ortalığı ayağa kaldırmasına rağmen, kendini ele veren Jeanne oluyor. Owen onun baktığı yeri gözleriyle takip ediyor ve şimdi ikisine birden bakan, etrafı ışıkla çevrili diğer Mitchell'ı görüyor. Demek ki o gece Mitchell, Alfarin ve Elinor'u evimin dışında gördüğümde yamılmıyormuşum. O zaman da tıpkı şimdi Owen, Jeanne ve diğer Mitchell'ın olduğu gibi parlıyorlardı.

Owen diğerk Mitchell’a başıyla selam veriyor ve o da karşılık veriyor. Paradoks Mitchell kafasını çevirip tekrar bu yana bakıyor ama Owen ve Jeanne birden altın rengi bir ışık huzmesine dönüşüyorlar. Saniyeler içinde diğerk Mitchell’ın göremeyeceğı yerde, yanımızda beliriyorlar.

Kimse tek kelime etmiyor. İhtiyacımız olmadığı halde hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlıyoruz.

“Uyardığın için teşekkürler, Jeanne,” diyor Owen İngiliz aksanıyla. Sonra her birimize dönüp, sanki ölçüp biçermiş gibi tek tek bakıyor. “Demek Şeytan Takımı sizsiniz. Şu anda bazılarınızın bir paradoks içinde olduğundan haberiniz var, değil mi?” Onun da gözleri yıldız gibi parlıyor ama aynı zamanda bitkin görünüyor ve gözünün altında da morluğa benzeyen koyu gölgeler var.

“Biliyoruz,” diye yanıtlıyor Mitchell.

“Enteresan,” diyor Owen sessizce. “İkisi de aynı işliyor.”

Mitchell’in yüz ifadesine bakılacak olursa Owen’in son söylediğinden onun da bir şey anlamadığı anlaşıyor.

“Bu kardeşim, Elinor,” diyor Johnny. “Burada olacağını söylemiştin, dediğin gibi de oldu. Fakat onu biraz korkuttum çünkü beni en son gördüğünde küçücük bir çocuk olduğumu unutmuşum. Ayrıca seni de hatırlıyorum, Mitchell. Ev yanarken sen de oradaydın.” Ancak Johnny bana bakıp kafasını kaşıyor. Sanki hafızasında derinlere gömdüğü bir anıyı hatırlamaya çalışmak ister gibi görünüyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Sen de tanıdık geliyorsun ama nereden olduğunu çıka-

ramıyorum. Sanki seni yaşarken gördüğüm bir kâbusumdan hatırlıyor gibiyim.”

Rüya değil ama kâbus. Aferin sana, Medusa. Demek ki beynimin içinde dönüp duran korkunç düşüncelerimi Yeral-tı'na aktarabilmeyi başarmışım.

Owen, Elinor'la tokalaştıktan sonra geri kalan herkesi başıyla selamlıyor. Jeanne kollarını bağlamış, Angela gü-lümsüyor ve saçının turkuvaz ucunu parmağına doluyor. Johnny şimdi Elinor'un yanından uzaklaşıyor çünkü Elinor az önce eline tükürüp çocuğun havaya dikilen saçlarını ya-tıştırmaya çalıştı.

“Bu grubun lideri kim?” diye soruyor Jeanne. İstem-sizce gerçekten de öyleymiş gibi görünen Alfarin'e bakıyor. Bir kere zaten elinde silah olan tek kişi o.

“Bana Melissa'nın idarede olduğu söylendi,” diyor Owen yavaşça.

Owen benim gerçek adımlı nereden biliyor? Mitchell da aynı şeyi düşünmüş olsa gerek ki, “Hakkımızda çok şey bi-liyor gibi görünüyorsun, Owen,” diyor.

“Hazırlıklı geldim, Mitchell. Bunu yapmadığım tek bir an vardı ve o da hayatıma mal oldu. Şeytan'ın Rüya Kapa-nını bulmak için görevlendirildiniz, değil mi?” diye soruyor bana Owen.

Başım la onaylıyorum. “Adı Anılmayanlardan biri aldı.”

“Bunun bir Adı Anılmayan'la ilgisi olduğunu hesaba katarak, Kurtadamlarla da karşı karşıya kaldığımızı söyler-sem yanlışmış olmam o halde?”

Onaylamak için cevap vermeye yeltensem de meleklerin sesleri sesimi bastırıyor.

“Bu konuda bir bilgimiz yoktu, Owen,” diyor Jeanne. “Bunu neden bizden sakladınız?”

“Çünkü bizim Kurtadamlarla işimiz yok,” diye yanıtlıyor Owen. “Bizim işimiz Rüya Kapanı’nı bulmak. Hepsi bu.”

“Neden bizi beklediniz?” diye soruyorum. “Burada olacağımızı nereden biliyordunuz?”

“Ölüyken zamandan bol bir şey yoktur,” diye yanıt veriyor Owen üstü örtülü.

Mitchell gözlerini devirerek bana bakıyor.

“Demek Rüya Kapanı sizin için de değerli,” diyor Alfarin. “Bu da Yukarı’nın bir silaha ihtiyaç duyduğu anlamına mı geliyor?” Gözleri kısılıyor ve o sırada baltasını sıkıca kavradığını görebiliyorum.

Owen hayır anlamında başını sallıyor. Alnında ve ağzının etrafında kırıksıklıklar var. Bu asker, sanki yüzyıllardır uyumamış gibi bitap düşmüş görünüyor. “Benim sonsuzluğa yetecek kadar çok silahım oldu, Alfarin,” diye yanıtlıyor. “Ve biz buraya Rüya Kapanı’m çalmaya gelmedik.”

“Bir silah olduğunu düşündüğünüz için değilse, neden onu bu kadar çok istiyorsunuz?” diye soruyor Elinor. Owen anıtlardan birine yaslanıyor ve ondan gelen bir güç tarafından çekildiğimi hissediyorum. Bu neredeyse manyetik bir etki.

“Biz Rüya Kapanı’nı kullanmak istemiyoruz, Elinor. Onu saklamak istiyoruz.”

11. Bir Olmak

“Saklamak mı istiyorsunuz?” diye soruyorum merakla. “Ama bu bizim işimiz. Sizinle bir ilgisi yok ki.”

“Şeytan müsveddeleriyle uğraşmanın bir hata olacağını biliyordum,” diyor Jeanne. “Keşke hiç anlatmasaydın, Owen.”

“Sen kime müsvedde diyorsun?” diye çıkışıyor Mitchell. “Melek olmanız bizden daha iyi olduğunuz anlamına gelmez.”

“Yeter ama artık, Jeanne,” diyor Angela, Mitchell ve Fransız meleğin arasına girerek. “En azından kibar olmayı dener misin? Rüya Kapanı’na zarar verecek halleri yok.”

“Tabii ki zarar vermeyeceğiz,” diye yanıtlıyorum. “Bir saat önce ona yaklaştık.” İşaret ve başparmağımı birbirine yaklaştırıyorum. “Birkaç saniyemiz daha olsaydı Elinor’la onu alacaktık. *Onu* o adamla bırakmak en son istediğimiz şey.”

Owen ve Jeanne, “Rüya Kapanı’nı gördünüz mü?” diye haykırdıklarında kızın sesi daha tiz çıkıyor ve daha çok şaşırması benziyor. Owen, Melek Takımı’nın lideri olsa da eski komutan Jeanne’in durumu böyle algılamadığı her saniye daha da belirginleşiyor.

Elinor’a bakıyorum ve şimdi göz rengi değişmiş olsa da bakışlarını yakalayabildiğim için mutlu oluyorum. Kimsenin anlayamayacağı gibi hafifçe başını salladığında ne demek istediğini hemen anlıyorum. İçlerinden biri kardeşi olsa da bu meleklerin yanında daha dikkatli olmalıyız.

“Çocuğu nerede gördün, şeytan?” diye soruyor Jeanne.

Onu duymamış gibi yapıyorum. Ne yaşarken ne de öldükten sonra hiç kaba bir insan olmamıştım ama konu Jeanne olunca bu umurumda bile olmuyor. Belki bir azize olabilir ama Cehennem’de ondan daha kibar şeytanlar var. Bu sorguya çekmeleriyle CAB ajanlarına bile taş çıkartır.

“Böyle bir başlangıç yaşadığımız için üzgünüm,” diyor Owen ve Jeanne’in görüş alanını kapatmaya yetecek kadar önüne geçiyor. “Lütfen, bizi affedin. Bu konuda birlik olacağımıza eminim. Bu yüzden seni bekliyordum, Melissa.”

Uzun zamandır Medusa ismini kullansam da Owen’ı düzeltmiyorum. Belki de yeniden dünyada olmak bana Melissa yanımlı hatırlatıyordur.

“Birlikte çalışabiliriz,” diyor Elinor içten bir şekilde. “Şeytan olabiliriz ama iyi insanlarız.”

Angela kahkaha atmaya başlıyor ve sesi sanki zil sesine benziyor.

“Çok tatlısın, Elinor,” diyor. “Johnny, Büyük Londra Yangını’nda onun hayatını kurtardığını söylemişti.”

“Ben de yardım ettim,” diye mırıldanıyor Mitchell. Alfarin’in onu susturmak için tekme atmak istediğini görebiliyorum.

Pekâlâ. Belli ki Şeytan Takımı’ndan hiç kimse ölümünü durdurmadı. O halde buraya en son geldiklerinde *ne yaptılar*? Yeni arkadaşlarımla ne zaman bir adım atsam, Dönüştürücü’yle yaptıkları zaman yolculukları konusu açıldıkça iki adım geri gidiyoruz gibi geliyor.

Cebime tuhaf bir sıcaklık hissi yayılınca eğilip şortuma bakıyorum. Dönüştürücü sanki onu düşündüğümü anlıyor. Adeta sabırsızlanıyor. Başımı tekrar kaldırdığımda Owen’ın da huzursuzlanmaya başladığını görüyorum. Elleri göğsünün cebine gidip geliyor.

Birden Owen’ın melek heykelinin önünde ortaya çıkmadan önce elinde duran ışık huzmesini hatırlıyorum. İlk başta beyaz, sonra mavi bir renk almıştı ve ardından da Owen ortaya çıkmıştı. Elinde de yuvarlak, gümüş bir şey vardı ve onu şimdi elini götürdüğü cebine yerleştirmişti.

İkisi de aynı işliyor, diyerek Şeytan Takımı’nın kafasını karıştırmıştı.

“Sizde Dönüştürücü var mı?” diye soruyu patlatıyorum. Meleğin yüzünde bir başka zaman makinesi olduğunu onaylamaya yetecek bir şaşkınlık belirliyor. Buraya böyle geldiler. Tabii ya. Çok basit.

“Dönüştürücü hakkında ne biliyorsunuz?” diye soruyor Jeanne.

Onu yeniden duymazlıktan geliyorum.

Owen'ın yorgun ve kan kırmızısı gözlerine bakıyorum.
“Göster bana.”

Owen cebinden gümüş rengi bir saat çıkarıyor. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapmaya gerek bile duymuyor. Bende duran Dönüştürücü şimdi alev alev yanmaya başlıyor. Onu elime alıp kırmızı yüzü dışarı bakacak şekilde tutuyorum. Parlak altın sarısı ibre küçük küçük kıvılcımlarla aydınlanıyor. Owen'ın Dönüştürücü'sü de aynı şekilde tepki veriyor ama küçük kıvılcımlarla kaplı kırmızılık yerine, üzerinde bu kasım akşamında sönükleşmeye başlayan küçük pırlantaların olduğu safir renginde bir yüzü var.

“Kenarındakiler yıldız mı?” diye soruyor Elinor yaklaşarak.

“Evet,” diye yanıtlıyor Owen. “Melissa, Dönüştürücü kullandığımızı nereden anladın?”

“Çünkü tıpkı bizim gibi zamanda yolculuk yapmanız gerekiyordu ve Dönüştürücü kullanmak da bunun en bilindik yöntemi.”

Owen ve ben istemsizce yaklaşıyoruz. Dönüştürücülerin gücüyle birbirimize çekiliyoruz.

Ellerimiz birbirinden birkaç santim ötede duruyor. İki Dönüştürücü de avcumuzun üstünde küçük hareketlerle saat yönünde dönmeye başlıyor. Kıvılcımlar gıdıklıyor ama hiç canımı yakmıyor. Saatler büyülenmiş gibi hareket ediyor. Elimi çekmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Sonra parmak uçlarımız buluşuyor.

Dönüştürücümün kırmızı yüzü iki mıknatısın birbirini çekmesi gibi hızla diğerinin mavi yüzüyle buluşuyor. Ellerimiz de birbirine değiyor; Owen'ın teni Angela'ninkinin aksine sıcacık.

Hemen o anda diğerleri yaygarayı koparıyor.

“Nereye gittiler?” diye bağılıyor Mitchell. “Medusa'ya ne yaptı?”

“*Owen ona bir şey yapmaz!*” diye bağılıyor Jeanne. “O bir savaşçı değil, barışsever. O yılan saçlı şeytan kadın onu götürdü.”

Alfarin baltasını yine saat rakkası gibi sallamaya başlıyor. Bu hareketiyle Johnny'yi sıyrıyor ama Elinor bunu görmüyor. O sırada Angela'yla nereye gittiğimizi tartışıyor.

“Bizi göremiyorlar!” diye haykırıyor Owen. “Görünmez olduk.”

“Bunun olacağını biliyor muydun?” diye soruyor Owen alçak sesle. Ellerimiz hâlâ birleşik ve kıvılcımlarla yıldızlar bir araya gelince kollarıma kadar çıkan bir ağrı hissi duyuyorum.

“Hayır. Dönüştürücü efsanesini biliyordum ama yalnızca bir yerde okumuştum. Bugüne kadar hiç görmemiştim.”

Ve sanki kâbus gördükten sonra bir anda anımsamak gibi anlık bir düşünce beynime nüfus ediyor. Bir gölge gibi... Ağzıma gözyaşı ve çilek tadı geliyor.

Owen altdudağını ısıyor. Üstdudağı o kadar ince ki görmek neredeyse imkânsız. Büyükannem hiçbir zaman ince dudaklı erkeklere güvenmemem gerektiğini söylerdi.

Tabii bu saçmalıktan başka bir şey değilmiş. Rory Hunter'ın dudakları köfte gibiydi.

“Bana güvenebilir misin, Melissa?” diye soruyor Owen aklımı okur gibi.

“Bu değişir,” diyorum tedbirli davranarak. “Sana güvenmemi sağlamak için ne söyleyebilirsin?”

Owen gülümsüyor ama mutlu görünmüyor.

“Sana şunu söyleyebilirim ki Kurtadamların bu kovalamacanın içinde olacağından daha Cennet'ten ayrılmadan önce haberim vardı. Onlara bunu söylemedim çünkü onları korkutmak istemedim, en azından Angela ve Johnny'ye bunu yapamazdım. Buraya gelmelerine bile karşı çıkmıştım. Jeanne ve ben pek çok ölünün tecrübe etmediği kadar çok ölüm gördük. Mesela ben, benden yaşça küçük erkeklerin makineli tüfeklerle paramparça olduklarına şahit oldum. Ne kadar erken ölseler o kadar kârdı. Savaşta ölmek her zaman kolay olmaz. Ölüm Kurtadamların ilgi alanına giriyor. Bundan keyif alıyorlar. Jeanne ve benim gördüklerimi görseler bayram ederlerdi. Bu yüzden bu iki masum insanın buraya gelmesine karşı çıktım ama kurallar karşısında boynum kıldan inceydi.”

“Kurtadamlar hakkında başka ne biliyorsun, Owen?” diye soruyorum. “Eğer diğerlerini koruyacaksam, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim. Onların Adı Anılmayanlarla bir ilgileri yok. Benim yüzümden buradalar ve ben onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Acı ve ölümü sevmeleri dışında ben de onlar hakkında

pek az şey biliyorum. Toplamda dokuz kişi olduklarını duymuştum; her biri Cehennem'in bir katı için ya da öyle tahmin ediyorum. Bunun doğru olduğundan emin değilim. Cennet'in başında duran varlık, tahmin ettiğin gibi biri değil.”

Buraya bilgi edinmeye ve yardım almaya gelmiştim ve sonunda bunu başarıyorum ama bu şekilde görünmez kalmak istemiyorum. Diğerlerinin bağırışları nedense boğuklaşmaya başlıyor. Hâlâ onları görebiliyoruz ama sanki sö-nüp gidecekmişim gibi hissediyorum.

“Owen, dönelim,” diyorum.

“Bekle. Bir şey daha var,” diyor Owen çabucak. “Kendinle ilgili bilmen gereken bir şey var, Melissa. Görevinle ilgili sandığından daha çok bilgiye sahibim ve seni uyarmak istiyorum çünkü kullanılıyorsun. Rüya Kapanı'nı çalan kişi senin üvey baban ve onu tuzığa düşürmek için seni yem olarak kullanıyorlar. Seni buraya gönderenler, 1916'da kullanıldığım şekilde seni de kullanmaya çalışıyorlar.”

“Bunu biliyorum, Owen. Lütfen, dönelim artık.”

“Biliyor musun? Rüya Kapanı'nı Cehennem'e geri getirmek için neyi feda ettiklerini gerçekten anlamıyor musun? Septimus, zamanında yaşanan en kanlı savaşları yönetip kayıplar vermiş Romalı bir generaldi.”

“Septimus Romalı bir generaldi ama Cehennem'de herkes ona bayılır. İyi bir adamdır.”

“Ben de aynı şeyi kendi generallerim için düşünmüştüm. Kurşunlar beni delip geçmeden hemen öncesine kadar buna inanıyordum. Gelip bana yardım edeceklerini düşündüm ama gelmediler. Hiçbimize yardım etmediler.”

“Septimus farklı. Artık gidelim.”

“Hepsi aynı, Melissa, ama Septimus sana bir hediye vermiş. Sende Dönüştürücü var. Bunu kullan. Kaç buradan. Diğerlerini bırak ve çok geç olmadan git.”

Owen yalvaran gözlerini fal taşı gibi açıyor. Gözlerinin etrafı çimdiklenmiş ve morarmış gibi görünüyor. Diğer meleklerin aksine Owen gerçek bir ölü gibi görünüyor.

“Sence diğerlerini terk etmeli miyim?”

“Evet. Onları korumak istediğini sen söyledin. Onları bırakarak bunu yapmış olacaksın.”

“Yapamam.”

“Mitchell yüzünden, değil mi? Ona bakışlarının Alfa-rin’e ve Elinor’a olandan farklı olduğunu görebiliyorum.”

“Beni tanımıyorsun, Owen. Daha yeni tanıştık. Ve Yukarı’nın sana nasıl bir bilgi verdiğini ya da Jeanne, Angela ve Johnny’den ne sakladığını da bilmiyorum...”

Fakat Owen sinirlenmeye başlıyor. Bunun kokusunu alabiliyorum. Bu odun, çamur, yağmur ve kan karışımı bir koku...

“Beni dinle. İsmim Melissa Olivia Pallister. 2 Kasım 1967’de, on altı yaşında Golden Gate Köprüsü’nden düşerek can verdin. İleri Gelenler senin intihar ettiğini düşündü ama sen bununla ilgili yazılan bilgiyi doğrulamadın. Bu küstahlığın sayesinde de Cehennem’e düştün. Fakat bir başka ölümün daha var, Melissa. 1967 yılının haziran ayında gerçekleşmişti. 2 Kasım tarihinin hemen üstünde, listede yazıyordu. Ve sonra üstü çizildi.”

“Neden bahsediyorsun? Kayıtlarımı nasıl gördün?”

“Hepiniz Septimus’a güveniyorsunuz. Aptallık ediyorsunuz. Sen iki kez öldün, Melissa. Septimus sana bundan bahsetmedi mi?”

“Bir insan iki kere ölemez. Şimdi bırak beni.”

“Başına bir şey geldi. Hem yaşamın, hem de ölümünde... Paralel evrendeki varlığın yok edildi. Sanırım tehlikedesin.”

Neredeyse kolumu yerinden çıkaracak kadar kuvvetle asılarak elimi Owen’ın elinden çekiyorum. Mitchell, Alfarin ve Elinor hemen bana doğru koşuyor ama Mitchell son anda geri adım atıp Owen’ı ceketinden yakalıyor.

“Bunu bir daha yaparsan yemin ederim ki seni de yanımda Cehennem’e götürürüm,” diye kükrüyor.

“Bir kazaydı,” diye karşılık veriyor Owen. “Parmağım yanlışlıkla düğmesine basmış olmalı.”

Owen’ın içindeki ateş sönüyor. Tüm bunları ben mi hayal ettim? Diğerlerine arsızca yalan söylüyor ve ben de ağzımdan tek kelime çıkmamasına rağmen kendimi suç ortağı gibi hissediyorum. Başım dönüyor. İki ölüm hakkında söylediği o saçmalık da neydi? Halüsinasyon görmüş olmalıyım. Muhtemelen Dönüştürücü’nün gücü bana ağır geldi.

“Buradan ayrılmalıyız,” diyor Jeanne. “İki grup da ayrılmalı.”

“Şimdi olmaz, Jeanne,” diyor Johnny. “Lütfen. Elinor’a daha yeni kavuştum.”

“Efendi Septimus bize bir görev verdi,” diyor Alfarin. “Adı Anılmayan’ın yerini tespit edip Rüya Kapanı’nı geri

almalıyız. Asıl amacımız bu. Ancak yakın zamanda yiyecek bulamazsak dostum Mitchell'ı yemek zorunda kalacağım ve gördüğünüz üzere kendisi etsiz bir kemik yığını. Bunu yaparsam boğazımda kalır. Önce yemek sonra düşman... Birlikte ya da ayrı olmak midem için bir şeyi değiştirmiyor."

"Aslında tadım güzeldir diye düşünüyorum," diye karşılık veriyor Mitchell. Bana bakıp tekrar başını çeviriyor.

"Siz yemek yiyebiliyor musunuz?" diye soruyor Angela. "Bu hiç adil değil. Cennet'te söylenenlere inanmamak lazımmış. Tanrım nasıl da kıskandım. Şu anda son bir pizza yemek için yeniden ölebilirim."

"En azından Yukarı kalabalık bir yer değil," diyor Elinor. "Cehennem'de iğne atsan yere düşmez."

"Ama sizin uyuma şansınız var," diyor Johnny. "Neredeyse üç yüz senedir uyumadım. Yorgunluktan ve açlıktan ölüyorum."

Nasıl yani? Yukarı'da yemek yemek ve uyumak yok mu? Owen'ın neden bu kadar yorgun görüldüğü ve saçmaladığı şimdi anlaşıldı. Yukarı'nın biz şeytanlara lanse edildiği kadar güzel bir yer olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Melissa?" diye soruyor Owen sakın bir şekilde. Hâlâ sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. "Birlikte kalarak güçlerimizi birleştirelim mi yoksa ayrılalım mı?"

"Şeytan Takımı toplansın," diyorum ve başımla birkaç metre ötedeki anıtı işaret ediyorum. Owen'ın şu sakinliği ne

kadar da sinir bozucu, başımı ağrıtıyor. Adam az önce saçmalayarak kafamı allak bullak etti ama benim tek isteğim Rüya Kapanı'nı Rory'nin elinden kurtarmak. Sonra Kurtadamlar onu istedikleri yere götürsünler ve ben de varlığımı sürdürmeye deva edeyim.

Dönüştürücü'yü yeniden cebime koyuyorum ama artık bir enerji çekimi hissetmiyorum. Tıpkı Owen gibi, şimdilik sakinliğini koruyor.

Şeytan Takımı'nın dört üyesi de anıtın karşısında bir çember oluşturuyor. Hepimiz de birbirimizden farklı görünüyoruz fakat mükemmel bir uyum içindeyiz. Alfarin elini Mitchell'in omzuna koyuyor ve Mitchell da kolunu belime doluyor. Teni sıcacık ve ben bunu o buz gibi melek bana dokunmadan önce böylesine hissetmemiştim. Elinor şeytan tırnağını koparıırken Alfarin'e yaslanıyor. Gerçekten de çok gergin görünüyor ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum. Bunun nedeni Kurtadamlar, Adı Anılmayanlar ya da deli Fransız melek falan değil.

Tek nedeni onu kardeşinden ayıracağımızı düşünüyor olması.

Elinor bana gülümsüyor. Bu acı gülümsemesi neredeyse ona acıمامı sağlıyor. O anda meleklerle birlikte hareket etmemiz gerektiğine karar veriyorum. En azından şimdilik... Buraya gelerek Mitchell'a yaptığımız şeyi Elinor'a da yapamam.

“Ben Jeanne'e güvenmiyorum,” diyor Alfarin. “Bize yardım edeceğine, baltamla sırtımdan vuracak biri.”

“Ben de Owen denilen adama güvenmiyorum,” diye söyleniyor Mitchell.

“Sen ne düşünüyorsun, M?” diye soruyor Elinor.

Meleklerle şöyle bir bakıyorum. “Bence bize yardım edecek bilgi ve kaynağa sahipler ama onların yanında dikkatli olmamız gerektiği konusunda hemfikiriz,” diye yanıt vererek, saçlarımı beyhude bir çabayla kulaklarımın arkasına almaya çalışıyorum. “Ama hazır dünyaya gelmişken Elinor ve Johnny’yi birbirinden ayıracak eğilim. Bir arada kalacağız ama çok dikkatli olacağız, tamam mı? Özellikle de Owen ve Jeanne yanımızdayken.”

“Teşekkürler, M.” Elinor bana sarılıyor ve meleklerle bakıp gülümsüyor. Johnny de kardeşinin gülümsemesine karşılık veriyor. Çemberden çıkıp meleklerin yanına doğru yürümeye başlıyoruz.

Yaklaştıkça Owen’ın ceketinin cebinden katlanmış kâğıt parçaları çıkardığını görüyorum. Kâğıtlar kahverengi, deri bir iple sarılmış. Bize eliyle işaret ediyor.

Jeanne yüzünü limon yemiş gibi ekşitiyor ama en azından Angela ve Johnny şimdilik bir arada kaldığımız için mutlu görünüyorlar.

“Paranız var mı?” diye soruyor Owen.

“Hiçbir şeyimiz yok,” diye yanıtlıyorum.

“O zaman bunu alın,” diyor Owen ve katlanmış kâğıtların arasından ince bir deste para çıkarıyor. Mitchell ve Angela mutluluktan havaya uçuyor.

“Yemek!” diye bağılıyor Mitchell.

“Alışveriş,” diyor Angela.

“Bu zamana ait bir para,” diyor Owen. “Angela ve Mitchell ölmeden önce kullandıkları paraya çok benziyor.”

“Bu melekler hakkındaki fikrimi değiştirdim,” diye mırıldanıyor Alfarin. “Onlarla takılacaksak krallara layık ziyafet çekmeliyiz.”

“Burada kalıp yemek bulalım mı?” diye soruyor Johnny kasvetle. “Bir şey yiyeceğimden değil tabii.”

“Hayır,” diyor Mitchell hemen. “Annem ve kardeşim burada. Beni görmemeleri gerekiyor.”

“Aklıma bir fikir geldi,” diyor Angela. “Bahar mevsiminde New York’a gidelim. Central Park’a gider çimenlerde uzanırız. Kimse bizi fark etmez.”

“Herkes baltası olan bir yaratığı görecektir,” diye söyleniyor Jeanne.

“Ve senin de konuştuğunu görürlerse mutlaka dikkat çekeriz çünkü herkes bir arı kümesi tarafından saldırıya uğrayacağını falan zanneder,” diye çıkışıyorum, tanıştığımız andan beri canımızı sıkmaktan başka bir işe yaramayan azizeden bıkmış halde.

“New York?” diyor Alfarin hevesle. “Hani şu muhteşem piliçlerin kızarmış tavukları sunduğu yer, değil mi?”

“Alfarin, kadınlar hakkında böyle konuşamazsın!” diye bağırıyor Elinor. “Kusura bakmayın ama New York’ta ona güven olmaz. Yoksa her yerini çimdiklemek zorunda kalacağım.”

Bu didişme devam ederken birden kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Anıtların etrafında gölgeler dolaşıyor.

Hırlayan köpekler gibi görünüyorlar ama diğerleri yemek konusunu tartışmakla öylesine meşguller ki bunu fark etmiyorlar bile.

Oysa ben fark ediyorum çünkü işler sarpa sarınca bunu hemen anlarım.

Takip ediliyorduk.

Ve izimiz bulundu.

12. Gölgelelden Kaçmak

Benden sonra gölgeleri fark eden ilk kişi Alfarin oluyor; baltasını hemen saat dokuz yönünde kaldırıyor. Birden hızla sol tarafıma geçen gümüş rengi bir parıltı görüyorum. Öyle parlak ki rengi beyaza çalıyor. Jeanne fildişi renginde sapı olan küçük bir bıçak çıkarıyor.

“Sırf melek olduğum için silahımın olmayacağını mı sandınız?” diyor şimdi ona tuhaf gözlerle bakan Mitchell’a dönerek. “Bu dünyanın acımasızlığını unutmuş değilim.”

“Bu gölgeler nereden geliyor?” diye soruyor Angela, onları gürünce içinde beliren korku sesine yansıyor.

Gölgeler beyaz taşların arasında dönmeye başladıkça hepimiz birkaç adım geriye gidiyoruz. İçlerinden biri başını geriye atıp ulumaya başlıyor. Simsiyah ağzını açıyor ve gölgenin içinden bir adam figürü belirginleşiyor.

Kaçmaya başlıyoruz.

Ayağımda hâlâ spor ayakkabılar olduğu için Elinor ve

Angela'nın aksine bunu daha kolay yapabiliyorum. İkisinin de ayakları babetlerinin içinde kayıyor ve sallanarak koşmaya çalışıyorlar.

“Bizi bırakın!” diye bağılıyor Elinor.

“Alfarin, Elinor’u taşır mısın?” diye bağııyorum.

“Benim için bir onurdur,” diye gürlüyor Alfarin. O böyle söylerken, görünmez bir güç üzerime çöküyor ve dizlerim bükülüyor. Başım korkunç bir ağrıya çatlayacak kadar acıyor. Bu esnada Alfarin’in Elinor’u sırtına aldığı ve Şeytan Takımı’nın çığlıklarla dolu bir mağaradan kaçmaya çalıştığı, buğulu ve silik bir anı gözümde canlanıyor.

“Medusa, koşmalısın.” Güçlü eller kollarımı kavıyor, Mitchell ve Owen tarafından yeniden ayağa kaldırılıyorum.

“Ne taraftan?” diye bağılıyor Johnny.

“Bırak beni, Alfarin,” diyor Elinor. “Ayakkabılarım olmadan daha hızlı koşabilirim.”

Kafamı çevirince, anıtların duvarlarında beliren dokuz Kurtadam figürü görüyorum. Gerçekten burada bizimle birlikte mi yoksa altımıza kaçırarak kadar korkmamızı sağlamak için bir çeşit yansıma mı ayarlamışlar? İkincisiyse işe yarıyor. Alfarin, Elinor’u yere bırakıp terlemiş bir halde yanıma geliyor. Kalın, kalas gibi bacaklarını her an savaşa başlamaya hazır gibi bükmüş, bekliyor.

“Sen diğerleriyle git, Medusa,” diyor. “Ben onları oyalıyorum.”

Diğerlerinin hep birlikte koştuğunu görüyorum. Hepimizin saklanacak bir yeri olsaydı, Dönüştürücü’yle herkesi

buradan kaçırırdım. Bu büyük mezarlıkta, mezar taşları ve anıtlar haricinde başka bir yer daha olmalı. Fakat bir ofis ya da ziyaretçiler için ayarlanmış bir yer varsa bile eminim ki oradan fazlasıyla uzağız.

Aksi mümkünse bile Alfarin'i burada bir başına bırakmam.

“Birlikte kalmalıyız, Alfarin.”

Sonra birden sanki tepemizde bir ışık yanmış gibi, gölgeler ortadan kayboluyor. Üzerinde kurt postu olan dokuz adam figürü de gidiyor.

Etrafta tuhaf bir koku belirliyor.

“Yandık, mahvolduk!” diye bağıriyorum kendi etrafımda dönerek. “Kurtadamlar burada. Gerçekten de buradaydılar. Şimdi neredeler? Diğerleri nerede?”

Alfarin ve ben yapayalnızız.

“Elinor!” diye bağıriyor.

“Mitchell!” diye bağıriyorum.

Sesimiz ağır ağır çıkıyor. Başımı eğip bakınca yerde duran çimenlerin yavaş yavaş solmaya başladığını görüyorum.

“Alfarin, bak,” diye bağıriyorum onu kolundan tutarak. “Biz üstüne bastıkça çimenler soluyor. Diğerlerini ayak izlerinden takip edebiliriz.”

Çimenlerin üzerinde sendelerken, aklıma gelen müthiş plan bize doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Ayak izlerinin iki farklı yöne ayrıldığını görebiliyorum. Demek ki diğerleri de birbirinden ayrılmış.

“Hangisi Şeytan Takımı ve hangisi meleklerle ait?”

Alfarin dizlerinin üstüne düşerek kocaman ellerini çimenlerin üzerinde gezdirmeye başlıyor.

“Bunlar Mitchell’in ayak izleri,” diyor. “Ayakları kocamandır. Yanındakiler de narin, bir prensese ait ayaklar. Bu taraftan, Medusa.”

Yan yana dizilmiş haç işaretleri ve taş yazıtların arasından hızla ilerlemeye başlıyoruz. Birden sarı saçlı birinin bize baktığını görüyorum. Kafasını öne doğru çıkarıp bize işaret etmeye çalışıyor. Uzaktan bakınca albino bir kirpi gibi görünüyor.

“İşte orada!” diye bağırıp, homurdanarak koşan Alfarin’e işaret ediyorum. Hem arkamıza bakıp hem de öne doğru koşmaya çalışırken boynumdaki ve omzumdaki kasların gerildiğini hissediyorum. Bu gölgelerin süslü mezar taşlarının arasında kaybolup kaybolmadığını ya da çok daha büyük bir kötülüğün peşimizde olup olmadığını bilmiyorum.

O kötü koku dalgalar halinde etrafımızı sarıyor.

“Mitchell!” diye bağırıyorum. “Bekle!”

Mitchell hemen o anda koşmayı bırakıp arkasına bakıyor. Mezar taşlarının arasındaki boşlukta yalnızca ikisini görünce mideme bir yumru iniyor.

Mitchell, Angela’yla birlikte. Ve yanlarında başka kimse yok.

Alfarin’le ikimiz, “Elinor nerede?” diye bağırıyoruz. Mitchell, “Sizinle olduğunu sanıyordum!” diye bağırırken eli ayağı boşalıyor.

“Kardeşinin yanında olmalı,” diyor Angela. “Onlar ters istikamete gitti.”

“Neden onun yanında gitmedin?” diyor Alfarin köpürerek.

“Çünkü Johnny annemin olduğu yöne doğru koşuyordu, Alfarin!” diye bağılıyor Mitchell. “Anneme görünmeden Kurtadamlardan kaçmaya çalışırken ne yapacağımı şaşırdım.”

“Özür dilerim, dostum.”

“Hayır, suç bende, her şeyi mahvettim.” Mitchell kısa saçlarını çekiştiriyor.

Angela, Mitchell'in elinden tutarak, “Diğerlerini bulalım,” diyor. “Onları bulabiliriz.”

Dördümüz de geldiğimiz yöne doğru koşarken Mitchell onun elini bırakmıyor. Parmaklarının birbirine geçtiğini görünce boğazım düğümleniyor.

“Bu koku da ne?” diyor Angela. “Nereden geliyor böyle?”

“Cehennem'in derinliklerinden,” diye yanıtlıyor Alfarin.

“Owen orada!” diye bağılıyor Mitchell. “Owen, bekle.”

“Dikkatli ol, dostum,” diyor Alfarin. “Annen seni duymasın.”

“Burada değil, Mitchell,” diyor Angela. “Medusa'yla diğer taraflara da bakalım, tamam mı?”

Gözlerimi onların birbirine kenetlenmiş ellerinden ayırıyorum ve midemdeki hissiyat göğsüme doğru ilerliyor.

“Kırmızı ceket giyyordu,” diye fısıldıyorum. “Annesi bu tarafa geliyor.”

Ama gördüğümüz şey kırmızı bir ceket değil, kızıl saçlar. Kısa, parlak, kızıl saçlar.

Bu gelen Johnny ve Elinor onun yanında değil. Owen’la birlikte yürüyorlar.

“Belki de Jeanne’le birlikte dir,” diyor Angela umutla.

Mitchell, Johnny bize doğru koşarken, “Tabii ya, ne de olsa o cadı bir şeytana sahip çıkmak isteyecektir,” diye karşılık veriyor. “Elinor yanınızda değil mi?” diye bağırıyor.

“Ne tarafa gitti?” diye soruyor Alfarin. Mitchell ve Owen hemen Alfarin’i durdurmak için ona doğru hamle yapıyorlar ama Alfarin ikisini de bertaraf edip Johnny’yi yakasından kavrayarak havaya kaldırıyor.

Birden gözleri kör eden bir ışık belirliyor. Alfarin kendini yerde buluyor ve onu böyle yere seren o ışık da elindeki baltayı Alfarin’in boğazına dayıyor.

“*Kavga etmeyi kesin!*” diye bağırıyor Angela. “*Elinor’u bulmak zorundayız!*”

Elinor’u bulmak için böylesine çırpınıyor olduğunu görmek içimdeki o kıskançlığı ortadan kaldırmaya yetiyor. şu anda arkadaşımın nerede olduğunu bulmaktan daha önemli hiçbir şey yok. Fakat diğerleri bunu önemsemeden birbirleriyle kavga etmeye devam ediyor. Mitchell’ın annesinin bizi duyması bir kenara, neredeyse ölüleri yattıkları yerden kaldıracak kadar çok bağırıyorlar. Birden tüm bu gürültü patırtının arasında bir fısıltı duyuyorum.

Ve onu görüyorum. Gövdesi pul pul dökülen, kalın bir ağacın hemen yanında duruyor. Öylesine hareketsiz ki havada süzölüyor gibi görünüyor.

Perfidious bir adım atarak, arkasından çıkıyor. Üzerin-

Şeytan'ın Rüya Kapanı

de bir polis üniforması var ama onun kim olduğunu anlıyorum çünkü yüzüne göre çok büyük bir ağzı var. Gülümsüyor ve simsiyah dişleri ortaya çıkıyor.

Ve bizim aksimize gözlerinin rengi hep aynı.

“Bizimle geleceksin, çocuk,” diyor derin ve tok bir sesle hırlayarak. Elinor’a doğru eğilip onu kokluyor ve uzun parmaklarını saçlarında gezdiriyor. “Ya bizimle gelirsın ya da arkadaşının kurtlar tarafından bir lokmada yendiğine şahit olursun.”

13. Sessiz ıgık

Elinor’a bakakalıyorum. Gözleri açık ama ne olup bittiğini anladığından emin değilim. Umarım anlamıyordur. Ona doğru bir adım atmaya kalkıyorum fakat ayaklarım yere yapışmış gibi, hareket edemiyorum. Perfidious’tan gelen koku dayanılacak gibi değil. Bu çürümüş yemek, bozuk süt ve ter karışımı bir koku. Etrafı, Elinor’un hareketsiz bedenini de saran ve drten incecik bir dumanla kaplı. Onu böyle görmenin verdiği suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyorum. Elinor, Alfarin’in yanında olmak istediği için buraya kadar geldi ve Alfarin de benim yüzümden burada.

“Lütfen, ona zarar verme,” diye yalvarıyorum. Kelimeler boğazımda dğmlenirken sesim çatlıyor. “Ne istersen yaparım, yeter ki ona zarar verme.”

Arkama bakıyorum. Alfarin’i, Perfidious’a baltasıyla saldırmak gibi yapması olası aptalca bir harekete karşı uyar-mak istiyorum.

“Yavaşça beni takip et,” diye inliyor Perfidious. Ağzından çıkan her bir kelimeyi sanki konuşmayı yeni öğrenen biri gibi uzatıyor. O anda ilk kez Kurtadamların insan olmadığı fikri beliriyor ve bu onları gözümde daha da tehlikeli kılıyor.

Teslimiyet içinde ellerimi havaya kaldırıyorum.

“Ne istersen yapacağım. Elinor’a zarar verme yeter.”

Korkudan bacaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyorum, sanki ayaklarımda spor ayakkabılar yerine palyaçoların giydiği büyük ayakkabılardan var.

O sırada Mitchell önüme geçiyor.

“Beni al,” diyor. “Medusa’yı değil, beni götür.”

O anda farklı yönlerden hücum eden bir sürü kurt önümüze atlıyor. Çığlık atmadan duramıyorum ve bunu yapan tek kişi de ben değilim. İçlerinden iki tanesi Elinor’a doğru atlayarak iki yanını da kapatıyorlar. Kolları tutulunca, Elinor vahşetle çığlık atmaya başlıyor. Hayvan kıyafeti giyen adamlara dönüşüyorlar. Perfidious’un etrafını saran karabulut uzanıp onları da kaplıyor. Yoğun sis dağıldığında, onların da üzerinde polis kıyafetleri olduğunu görüyorum. Biri bu durumu görecektse, bir çocuk çetesinin mezarları yağmaladığını falan zanneder. Kimse de bize yardım etmez. Kurtadamlar da bizi alıp götürebilmenin keyfini sürer.

Jeanne de yanımıza geliyor ve Owen’ın yanında duruyor. Owen onun kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da cevaben hayır anlamında kafasını sallıyor.

Güçlkle, “Mitchell, yapma!” derken, kollarından tutup onu geriye doğru itiyorum.

Beni elimden tutuyor ve boğazından hıçkırır gibi bir ses yükseliyor. Parmaklarıyla elimi sıkıca kavlıyor ama gitmeme izin vermeli.

“Kızı parçalara ayırırız,” diye inliyor Perfidious’un solunda duran Kurtadam. “Sakın bizi denemeyin.”

“Melissa, Dönüştürücü’yü kullan!” diye bağılıyor Owen. Ama ben onu duymazlıktan geliyorum. Ne yani şimdi Dönüştürücü’yü kullanabileceğimi mi zannediyor? Yarattığım hiçbir problemde kaçmam ve şimdi de kesinlikle bunu yapmayacağım. Hele ki etrafımda arkadaşlık kavramına en yakın olan kız tehlikedeyken... Bir ayağımı yavaşça diğerrinin önüne koyuyorum. Ellerimi Mitchell’inkilerden ayırıyorum ama bunu yapan benim. Hâlâ Elinor’dan on metre uzaktayım. İncecik kolları Kurtadamlar tarafından çekiştiriliyor ve içlerinden biri simsiyah diliyle dudaklarını yalıyor.

Korkumuzla besleniyorlar.

Owen yeniden, az öncekinden çok daha büyük bir şiddetle, “Melissa,” diye sesleniyor. “Dönüştürücü’yü bana doğru at.”

Perfidious inlemeye başlıyor ve çıkardığı sesle dalgalanan titreşim ciğerlerime işliyor.

Arkamı dönüp ona bakarak, “Kapa çeneni, Owen,” diye bağıriyorum ama asker elleriyle garip işaretler yapıyor.

Güven bana, diyor ağzını oynatarak. Sonra göğsüne vuruyor ve işaretparmağıyla bir daire çiziyor.

Ne demek istediğini anlıyorum ya da öyle olduğunu sanıyorum.

Parmaklarımla cebimi yokluyorum.

“Ne yapıyorsun, Medusa?” diye fısıldıyor Mitchell endişeyle. “Yanında götür. Yanında götür.”

Ancak Kurtadamlara doğru birkaç adım atarken, elimdeki Dönüştürücü’yü Owen’a doğru fırlatıyorum. O meleğe hiç güvenmiyorum ama bunu Elinor için yapıyorum çünkü başka şansım yok.

“Bırakın onu,” diyorum.

“*Medusa!*” diye bağılıyor Mitchell. “*Hayır!*”

Kurtadamların hepsi polis kılığında ve şimdi dokuz tanesi Elinor’un etrafını çevreliyor. Teni, yanaklarını ve boyununu saran mor ve yeşil lekelerle doluyor. Ona ne yapıyorlar? Sanki yavaş yavaş çürüyormuş gibi görünüyor. Kusmak istiyorum ama korkunun verdiği acı ruhumdaki her bir atomu durduruyor.

“Meleğe ne verdin?” diye inliyor Perfidious. Siyah dişlerini ortaya çıkarıyor.

“Bir Dönüştürücü. Zaman makinesi,” diye yanıtlıyorum. “Cehennem’e dönmeleri için buna ihtiyaçları var. Bu da demek oluyor ki artık silahsızım. Üzerimde hiçbir şey yok.”

“Buradan ayrılmayacaksın,” diyor Perfidious. “Karşı koymaya kalktığın an saldırırız. Anladın mı?”

Başımı sallıyorum. Ağzım öyle kuru ki dilim damağıma yapışıyor. Kurtadamlar kollarını bırakınca Elinor yere düşüveriyor. Kız hareketsiz kalıyor. Onu kaldırmak için eğiliyorum ama dokuz Kurtadam da beni kollarımdan kaldırınca, yer ayağımın altından kayıyor. Sonra yeniden yere attıklarında, bileklerim acıyla bükülüyor.

Bana yaklaştıkları an kulaklarım patlayacakmış gibi oluyor. Ağır bir yanma hissi göğsüme yayılıyor. Nefes almak istesem de sanki etrafımdaki tüm hava vakumlanmış gibi bunu başaramıyorum.

Kurtadamların etrafındaki boşlukta hava olmasa da çığlıklarla dolu. Görünmeyen ellerin bana dokunduğunu hissedebiliyorum. Çığlık atmak istesem de yapamıyorum. Mitchell, Alfarin ve Elinor'a doğru koşmak istiyorum ama bunu da yapamıyorum. Kurtadamlarla uzaklaşmaktan başka şansım yok. Beni arkadaşlarımdan ayırıyorlar.

Owen'a güvenmiştim. O bir saniyelik anda, ruhunun güzel olduğunu kanıtlaması için ona bir şans vermiştim.

Umarım beni haklı çıkarır.

İhtiyacım olmadığını bilsem de ölü olduğum kırk sene boyunca nefes almaya devam ettim. Bu doğduğunuz andan beri sizin parçanız olan bir refleks. Şimdi, öldüğümünden bu yana ilk kez nefes alamıyorum ve bu beni mahvediyor. Göğsümü ve boğazımı tırmıklıyorum. İçimdeki ağır yanma hissi ağzımı açık tutmama neden oluyor. Görünmez parmakların ağzımın içinde dolandığı hissiyatına kapılınca öğürüyorum.

Önümüzde, yakınıni kaybetmiş bir kadın yürüyor ama Mitchell'in annesi değil çünkü on yedi yaşında bir çocuğu varmış gibi görünmüyor. Üzerinde kısa, siyah bir ceket var ve saçları da ceketinin renginde. Birden durup bize doğru bakıyor ama yüzünde şaşkınlık değil, korku var. Kurtadamların

üzerinde polis üniforması olmasına karşın kadın onlara bir başka bakıyor. Gözlerinden dolayı. Gözlerinin içi simsiyah...

Kadının onların ne olduğunu anlaması mümkün değil fakat sanki içinden bir ses ona hızla ters istikamete doğru koşması gerektiğini söylüyor. Ona doğru gelen gruptan hızla uzaklaşıyor.

“Buraya gel,” diye inliyor Perfidious. “İratol, bizi kollamaya devam et. Meleklerin ya da şeytanların bizi takip etmesini istemeyiz.”

Yanımdaki Kurtadam hemen kafasını geriye atıyor. Omzunu oynatmadan, kafasını neredeyse yüz seksen derece çevirip arkasına bakıyor. Resmen kendi korku filmimde oynuyorum ve ölümümde ilk kez, bir öte yaşamın olmasından pişmanlık duyuyorum.

“Takip etmiyorlar,” diye karşılık veriyor, Perfidious’unkinden daha tiz bir sesle. Kulaklarım acıyla çınlıyor.

Perfidious bana bakarak pis pis sırtlıyor. Ağzındaki salyalar dişlerini ince bir tül gibi kaplıyor. Midem kalkıyor.

Perfidious yanındakileri ağaçların olduğu küçük bir alana doğru götürüyor. Ağaç dalları ayaklarımın altında eziyor ama yere bakınca Kurtadamların dünyaya ne yaptığını görebiliyorum. Bizim bıraktığımız ayak izlerinden çok daha berbat izler bırakıyorlar. Bastıkları yer çöküyor ve etrafı kokuşmuş, siyah bir duman kaplıyor.

“Kızı bırakın,” diye emrediyor Perfidious.

Kurtadamlar dağılırken etrafımdaki o duman ortadan kalkıyor. Ciğerlerimdeki yanma hissi kaybolunca öksürme-

ye başlıyorum. Şimdi ağzımın içinde görünmeyen parmakları değil de havayı hissedebiliyorum. Ancak onlardan daha az korkmuyorum. Dokuz Kurtadam da dişlerini açmış bana bakıyor. Bazıları kokluyor.

“Ne istiyorsunuz?” diye soruyorum Perfidious’a. “Septimus size Cehennem’de olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi.”

“Septimus’tan onu tanıyormuşsun gibi bahsetme, çocuk,” diye inliyor bir başka Kurtadam. Saçıma dokunmak için eğilince kaçıyorum. Tabii gidecek hiçbir yerim yok. Bunu yapınca diğer bir canavara yaklaştım oluyorum.

“Bırak onu, Cupidore,” diye tıslıyor Perfidious. “Bu bize göre değil. Henüz.”

Septimus burada neler döndüğünü biliyor mu? Bana yardıma gelir mi? Diğerleri ondan yardım istemeye gittiye o da buraya gelecektir. Ben kötü biri değilim. Üvey babam gibi değilim.

“Rüya Kapanı ellerindeyken bize ait olanı geri alamayız,” diye inliyor Perfidious. Yine bana doğru pis pis bakıyor. “Adı Anılmayan’ın aklını okuyabiliyoruz, çocuk ve onun tek isteği sensin. Sen de kendini ona kurban edeceksin. O sırada biz devreye gireceğiz.”

“Peki, ya beni istemediğini anlarsa?”

“Böyle olmayacak. O seni istiyor. Ve onun Rüya Kapanı’ndan vazgeçmesine bir tek sen sebep olabilirsin.”

“Ya bunu yapmak istemezsem?”

“İsteyeceksin.”

“Ya yapamazsam?”

“Çok fazla soru soruyorsun. Dur sana yardımcı olayım, çocuk. Bunu bizim istediğimiz gibi yapamazsan arkadaşlarını alırız ve onların ruhlarıyla ziyafet çekerken bizi izlemek zorunda kalırsın. Hem de buna kendini feda etmek isteyenle başlarız,” diye karşılık veriyor Perfidious. “Sonra da tam da artık daha fazla acıya katlanamayacağını düşündüğünde, aynısını sana yaparız.”

“Ve sen de Bayan Pallister’a dokunacak olursan, benim gazabımdan kaçmalısın, Perfidious.”

Arkamı dönüyorum. Septimus az önce bana dokunmaya çalışan, adı Cupidore olan Kurtadam’dan birkaç metre ötede duruyor.

“Senin gücün bize yetmez, Septimus,” diye tıslıyor Perfidious. Böyle söylerken ağzından tükürükler saçılıyor. Ağzından çıkan salya Kurtadamlardan birinin delik deşik yüzüne çarpıp, kırmızı izler bırakınca hırlama sesi geliyor.

Septimus, “Sen de benim herhangi bir şeytan olmadığımı biliyorsun,” diye karşılık verirken çembere doğru yaklaşıp yanıma geliyor. İçimdeki bu rahatlamayla ona sarılmak istiyorum. Geldi. Beni terk etmedi.

Sonra Cehennem’den ayrılmadan hemen önceki o an aklıma geliyor. Septimus, onun ofisindeyken, Kurtadamların bizi takip ettiğinden çok emindi. Bunu mu kastetmişti? Zamanda bu anı mı bekliyordu?

“Ne olduğumu biliyorsun, Perfidious,” diyor Septimus ağır ağır. “Neler yapabileceğimi de...”

Böylesine derin sesli bir adam nasıl böyle sakin olabilir? Adam sanki hava durumunu sunuyormuş gibi sakin görünüyor.

“Sen bir hainsin,” diye karşılık veriyor Perfidious.

“Herkes kendinden bilir,” diyor Septimus.

Perfidious kahkaha atıyor. Çıkan o iğrenç ses, kesik bir öksürük gibi geliyor.

Sonra ağzını kocaman açıyor. Kahverengi dudaklarındaki çatlaklar iyice belirginleşiyor ve adeta hareket eden kırmızı etini ortaya çıkarıyor.

“Buraya kızı yem olarak gönderen sendin, Septimus,” diyor bir diğer Kurtadam. “Bizi merhametli görünen, ikiyüzlü sözlerinle kandırmazsın.”

“Bayan Pallister bundan haberdardı, Frausneet,” diyor Septimus. “Ama bu, onu kurban edeceğim anlamına gelmez. Onun ruhu üzerinde hiçbir yaptırımınız olamaz. O ve arkadaşları benim korumam altında kalacaklar. Ayrıca Perfidious, Kurtadamlara hiçbir şey yapamayacağımı söylerken, Fabulara'nın varlığını hatırlatmama gerek var mı?”

Şeytana ve ona hükmedebilen ve Kurtadamları da kontrolü altında tutan Fabulara mı yani? Etrafımdaki canavarlar daha adını duyar duymaz irkiliyor. Kurtadamları saran siyah sis kalınlaşarak sanki yangından çıkan duman gibi etraflarında dönmeye başlıyor. Görünüşleri hemen polis kılığından eski hallerine dönüyor. Bu karmaşanın karşısında gözlerim buğulanıyor, midem bulanıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Septimus beni kolumdan tutarak onların yanından uzaklaştırıyor. Dizlerim öyle titriyor ki ayakta kalabilmek için ona iyice tutunmam gerekiyor.

“Burada kalın,” diye fısıldıyor Septimus, “ikinci bir emre kadar.”

“Bizimle oynama, Septimus,” diye inliyor adı Frausneet olan Kurtadam. “Baumwither’in başına gelenleri hatırlatırız.”

“Efendi bu durumdan hiç hoşnut kalmadı,” diye yanıtıyor Septimus. “Şimdi beni iyi dinle. Baumwither’in aksine, ben de tıpkı Şeytan gibi sizin alanınıza saygı duyacağım ama tekrar ediyorum: Bana ve kararlarım dokunacak olursanız Fabulara’ya hesap vermek zorunda kalacaksınız. Üstelik buraya geldiğimden haberi var.”

“Ne istiyorsun, Septimus?” diyor Perfidious tükürükler saçarak. Artık kimse polis kılığında değil. Her biri, yavaş yavaş eski hallerine dönüyor. Ve her birinin tüyleri öfkeyle havaya kalkıyor.

“Rüya Kapanı’nın elinden alınmasıyla Şeytan gücünün bir kısmını kaybetti, özellikle de Cehennem’den çıkabilme yetisini,” diyor Septimus. “Bu da Adı Anılmayan’ın Cehennem’den nasıl kaçtığını açıklar. Gerçi sizin buraya nasıl gelebildiğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim.”

O sırada birkaç tane Kurtadam, Septimus’a doğru hareket ediyor. Yerinde duranlardan çıkan ses sanki aslan sürüsünden geliyor. Çığlık atarak yerimde zıplıyorum ama Septimus hiç kıpırdamıyor.

“Diğer Adı Anılmayanları Cehennem’de başıboş bıra-

kamazsın, Perfidious,” diyor Septimus makul bir şekilde. “Hem tek bir kişinin peşine düşerken dünyayı birbirine katmanız çok...”

Ama Septimus'un konuşmasının geri kalanını duyamıyorum çünkü arkamdan bir fısıltı geliyor.

“Tam arkadayız.”

Arkadan biri sıcacık parmaklarıyla bir tutam saçımı kulağımın arkasına alıyor.

Tekrar dönünce, Perfidious'un Kurtadamların ikisini elinin tersiyle geriye ittiğini görüyorum. Onlar da bağırarak arkasına geçiyorlar.

“İki mi diyorsun? Peki, neden senden emir alayım ki?” diye gürlüyor Perfidious.

“Bu bir emir değil. Yalnızca öneri,” diye karşılık veriyor Septimus. “Ne diyorsun?”

Ne kaçırdım ben? Ne ikisi? Mitchell da kulağıma fısıldamak için tam zamanını buldu. Umarım Elinor ve Alfarin de onunladır. Yanımda duran Şeytan Takımı'nın görünmez varlığı bile bana güç veriyor. Owen'ın o sırada bana bir mesaj vermeye çalıştığını anladığım için Dönüştürücü'yü ona vermiştim. Demek ki zaman makinalarının bir araya geldiğinde yaptığı şeyi, yani yan yana geldiklerinde onu tutanların görünmez olduğu etkisini Mitchell'a anlatmış. Owen ve ben bunun birden fazla insanla yapılabileceğini görmüş olduk. Şu anda melek ve şeytanların yedisi de yanımda olabilir.

“Düşüneceğiz,” diyor Perfidious.

“Biz de bekleyeceğiz,” diye karşılık veriyor Septimus hafifçe başını oynatarak.

Donna Hosle

“Şimdi müsaadenizle, yapmam gerek bir şey daha var.”

Septimus dönüp arkamdaki boşluğa göz kırpmıyor.

“*Şimdi!*” diye bağırıyor.

Etrafımda alevler yükselirken, buz gibi eller bedenimi sarıyor.

Yeniden zamanda seyahat ediyoruz.

14. Septimus'un Uyarısı

“Ay, çekil üstümden, Johnny.”

“Üstünde değilim, Angela.”

“Hayır, o benim üstümde. Tanrım, Medusa kadar kemikliymişsin, Johnny.”

“Kardeşimi rahat bırak, Mitchell. Sadece biraz yemek yemesi lazım.”

“Bacaklarımı ezen Vikinglinin aksine...”

“Kapa çeneni, Jeanne!” diye bağılıyor herkes.

Şimdi karanlıktayız. Seslerinden anladığım kadarıyla Mitchell, Alfarin, Elinor ve Melek Takımı da benim yanımda. Hava tenime hafifçe dokunuyor. Tatlı bir kokusu var. Bu da demek oluyor ki Kurtadamlar yanımızda değil.

Bir kibrit yanıyor. Küçük bir alev Owen'ın yüzünü aydınlatıyor.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Sesinizi yükseltmeyin,” diye uyarıyor bizi. “Büyükanem bizi duyarsa başımız belaya girer.”

“Bizi İngiltere’de yaşadığın zamana mı götürdün?” diye soruyorum.

Owen başıyla onaylıyor. “1916 yılı, savaşa gittiğim sene. Septimus bana herkesi güvende olabileceği bir yere götürmemi söyledi ama benim aklıma bir yer gelmedi, ben de sizi buraya getirdim. Burası büyükannemin arka bahçesindeki kömürlük.”

“Kömürlük mü?” diye bağıyor Angela. “Pantolonunun rengi beyaz, Owen.”

Kibrit sönünce bir kez daha karanlıkta kalıyoruz.

“İyi misin, Medusa?” diye soruyor Elinor. “Beni Kurtadamlardan kurtarmak için neler yaptığını anlattılar. Çok cesursun.”

“Sen de benim için aynısını yapardın,” diye karşılık veriyorum ama bundan emin olamıyorum. Kimsenin böyle bir şeyi yapacağından emin olamam. Gözlerinde hiçbir suçlama göremiyorum ama böyle hissediyor olmalı, değil mi? Tüm bu kargaşa için beni suçlamalılar.

Kendimi Kurtadamlara sundum çünkü olması gereken şey de buydu. Elinor’u korumak, karşı koyamadığım bir dürtüydü. Daha doğrusu karşı koymak istemediğim. Bana yakışan başka bir şeytanı korumak olurdu. Bu bana kendimi güçlü hissettirdi. Hepsi için aynı şeyi yapardım.

Mitchell da bunu benim için yapmak istedi. Benim yerime onlarla gitmek istediğini hatırladıkça içimi bir sıcaklık kaplıyor. Gerçekten de bunu benim için *yaptı*. Ya da Kurtadamlar izin verse yapacaktı.

Mitchell'in nerede olduğunu göremiyorum. Dönüştürücü'yü Owen'a verdiğim için bana kızgın olmadığını görmem lazım.

Bu arada...

“Owen, Dönüştürücü'yü geri alabilir miyim?”

Küçük bir ışık kömürlükte sıkışmış olan melekleri ve şeytanları, turuncu parıltısıyla aydınlatıyor. Owen kibriti başparmağı ile işaretparmağının arasında, havada tutuyor. Bir şey arıyor olmalı.

“Owen,” diyorum telaşla. “Dönüştürücü. Geri istiyorum.”

Mitchell kömürlerin üzerinden tırmanarak Owen'ın bulunduğu boşluğa elini daldırıyor. Eliyle yoklayarak birkaç santim ötesinde duran Dönüştürücüleri buluyor. İki saat arasındaki küçük kıvılcım ve yıldızlar, sığınağımızı Owen'ın elindeki geçici çözümden daha iyi aydınlatıyor.

Mitchell kırmızı Dönüştürücü'yü bana doğru atıyor. Yakaladığım anda tüm vücuduma bir ürperti yayılıyor. Sanki kalp atışı gibi hissettiriyor ama bu hissin gelmesiyle gitmesi bir oluyor.

“Kurtadamlar sana zarar vermedi, değil mi?” diye soruyor Mitchell. Angela'nın ayaklarının üzerinden atlayarak yanıma geliyor.

“Bunu yapmakla tehdit ettiler ama sonra Septimus geldi,” diye yanıtlıyorum. “Buna inanamadım. Nereden biliyordu? Beni kurban etmelerine az kalmıştı.”

Mitchell utanarak bana bakıyor ve kargo pantolonundaki ceplerinden birinden siyah ceptelefonunu çıkarıyor.

“Bunca zamandır yanımdaymış. Ben de sizin gibi onu ofiste bıraktığımı sanmıştım ama Kurtadamlar seni kaçırdığında hemen elim cebime gitti, refleks gibiydi. Sonra da çıkmadan önce pantolonumu değiştirdiğimi...”

“Ve onu da ceplerinden birine koyduğunu hatırladın,” diyorum gülümseyerek. Kendimi kızamayacak rahatlamış hissediyorum. Fakat Jeanne öyle değil.

“Mitchell bize ihanet etti,” diyor, “Owen da buna müsaade etti. Cennet’teki herkes şimdi bizim şeytanlarla bir olduğumuzu düşünecek.”

“Kimse bunu bilmeyecek, Jeanne,” diyor Owen yorgun bir şekilde, “çünkü Cennet’teki hiç kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyor.”

“Dönüştürücü’yü istemek iyi ki aklına geldi, Owen. Görünmez olmayı aklımdan geçirmemiştım,” diyorum.

“Ve tabii o küçük bilgiyi de bizimle paylaşmadın,” diyor Mitchell. Sesindeki dargınlığı sezebiliyorum. Onlara söylemeyi planladığımdan haberi yok.

Sanırım iyi sır tutabiliyorum. Yalan söylemeyi sevmem ama bir bilgiyi sakladığımda da bu aynı kapıya çıkmıyor mu?

“Seni takip edebiliriz diye düşünmüştüm ama Mitchell, Septimus’u aradı. Asıl teşekkürü hak eden o,” diyor Owen nezaketen.

“Septimus demişken,” diyor Elinor, “onu dışarıda bekleyelim mi? Buraya geldiğinde içeride daha da çok sıkışacağız.”

“Septimus geri gelecek mi?” diye soruyorum.

“Ondan işaret beklememizi ve seni de alıp Dönüştürücülerle kaçmamızı söylemişti,” diyor Mitchell. “Sonra da bizi bulacağını söyledi. Nasıl olacağını sormadım. Tek isteğim seni oradan çıkarmaktı. Hepinize söylüyorum, ben Washington’a bir daha dönmem. O yer öldüğümünden bu yana başıma bela açmaktan başka bir işe yaramadı.”

Dışarıdan bir kedi çığlığı yükseliyor. Kapının önünden bir düşme sesi duyuluyor ve biri ayağıyla tahtaya vuruyor. Elinor ve Angela bağırmaya başlıyor. Jeanne ayağa kalkarak tuğla duvarın hemen yanında duran küçük küreği yanına alıyor. Bu sırada Alfarin de Elinor ve Johnny’yi sıkıştırarak ayağa kalkıyor. Mitchell da ayağa kalkmaya çalışıyor ama benimle duvar arasındaki boşluğa sıkışıyor. Kömürlerin hepsi bu boşluğa yığılmış ve insanın hareket etmesini zorlaştırıyor.

Biri tahta kapıya üç kere vuruyor.

“Bu Septimus olmalı,” diyor Mitchell. “Kurtadamların kapıyı çalmadıklarında karar kılmıştık, değil mi?”

Sanki o konuşmayı hatırlar gibi gülüyorum ama aslında öyle bir şey hatırlamıyorum. Sadece Mitchell’la espri anlayışımız birbirine çok benziyor.

“Kapının sürgüsü nerede, Owen?” diye soruyor Johnny.

“Geri çekil, Johnny,” diyor Alfarin. “Biz hallederiz. Baltam böyle basit bir işçilik karşısında zorlanmayacaktır.”

Ancak Alfarin daha bir şey yapamadan, kapı açılıyor. Etrafı incecik kırmızı sisle kaplı olan Septimus’u görüyoruz.

“Daha önce baltanın tadına bakmıştım. Prens Alfarin,” diyor kalın sesiyle. “O anı tekrar yaşamamayı tercih ederim.”

“Efendi Septimus,” diyor Alfarin. Bir dizinin üstüne çöküyor ve böylece Jeanne’i öne doğru iterek Septimus’un kollarına atıyor.

Septimus, “Memnun oldum, Bayan d’Arc,” diyerek başıyla resmi bir şekilde selam veriyor. “Daha önce tanışma fırsatımız olmamıştı. Uzun zamandır hayranınızım.”

“Komutan Septimus,” diye karşılık veriyor Jeanne ve o da başıyla selamlayarak hepimizi şaşırtıyor. Tabii onunki daha kısa sürüyor. Omzunu hafifçe eğiyor, sonra yeniden eski haline dönüyor. “Namınızı çok duydum.”

“Er Jones, Bayan Jackson ve tabii ki Bay Powell. Sizlerle tanıştığımıza da memnun oldum,” diyor Septimus üçüne de başıyla selam vererek.

“Er Jones, Washington’da aklınıza gelen şey için teşekkür ederim. Tabii Mitchell’a da. Kurtadamların sizi takip ettiğini tahmin etmiştim. Hızlı hareket etmeniz bana da Bayan Pallister’a da zaman kazandırdı.”

Septimus bana ve Mitchell’a bakıyor. “Telaşımı mazur görün ama iki stajyerimle de özel olarak konuşmalıyım. Haberiniz olsun, Asker, evden tıkırtılar geliyordu. Büyükaneniz hâlâ ayakta olabilir. Minnie Jones’la Cehennem’de tanışmıştım ve yaşamda da ölümden olduğu gibi korkunç olduğunu düşünüyorum. Biz dışarıda bir yerde konuşurken burada sessizce beklemenizi tavsiye ederim. Mitchell ve Medusa’yı en kısa zamanda yanınıza göndereceğim.”

Mitchell ve ben hareket etmeye çalışıyoruz ama hâlâ aynı yerde sıkışmış haldeyiz. Septimus sol kolunu uzatarak,

tek bir hareketle bizi olduğumuz yerden çıkarıyor. Kapıyı arkamızdan kapatırken Jeanne'in söylendiğini duyuyoruz.

“Bu kız tam bir baş belası,” diyor Mitchell. Yüzüme üfleyip burnumu ve yanaklarımı siliyor. “Kömür izi,” diye mırıldanıyor kirli ellerini cebine sokarak.

“Bayan d’Arc hayattayken korkusuz bir savaşçıydı,” diye karşılık veriyor Septimus yavaşça. “Öldükten sonraki varlığında da bazı badireler atlattığını tahmin ediyorum. Bunun dışında iyi bir dost olabileceğine inanıyorum. Bence köprüleri yakmayın. Yukarı’dan ne zaman yardım geleceğini bilemezsiniz.”

“Yukarı’dan yardım gelmesinden bahsetmişken,” diyor Mitchell, “sen nasıl zamanda seyahat edebiliyorsun, Septimus? En son Yukarı’nın Dönüştürücüsü sendeydi ama bu defa meleklerin elinde.”

Şeytan'ın bir numaralı hizmetkârı kahkahayı basıyor. “Cehennem’de, Mitchell, *kimi* tanıdığın *ne* bildiğinden çok daha değerlidir,” diyor gizemli bir şekilde.

Mitchell kulağıma eğilerek alaycı bir şekilde, “Ben cevabımı aldım,” diyor. Kıkırdayarak ona susması için dirsek atıyorum.

Septimus bizi tuğladan yapılmış bir duvarın içindeki büyük bir tahta kapıdan geçiriyor. Arkama dönüp bakıyorum. Evlerin hepsi birbirine yakın bir şekilde dizilmiş. Sola dönüp taş bir patikadan yürümeye başlıyoruz.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük ay gökyüzünü ve bizi gümüş rengi bir gölgeyle aydınlatıyor.

Septimus bizi küçük bir arka bahçeye götüren bir başka kapıyı açıyor.

“Burada yaşayanlar evde değil,” diye fısıldıyor. “Burada güvende olacağız. Bayan Pallister, Mitchell, eminim ki aklınızda bir sürü soru vardır ama her zamanki gibi zamanımız kısıtlı. Konuşmayı kısa tutmak adına benim söyleyeceklerimi dinlemeniz gerekiyor.”

Mitchell ve ben konuşmadan başımızı sallıyoruz.

“Güzel. Öncelikle Prens Alfarin’in baltasından sonra, sizin o zarfı ve çantalarınızı ofiste unuttuğunuzu fark edince yaşadığım üzüntüyü tahmin ediyorsunuzdur. Bu görev için yeteri kadar hazırlıklı olmadığınız konusundaki tüm sorumluluğu alarak özür diliyorum.”

Böyle söyleyerek elini omuzlarımıza koyuyor.

“Bir sonuca ulaşmak için elinizde pek az bilgi olduğunı biliyorum ama şimdiye dek Rüya Kapanı’na yaklaşabildiniz mi, merak ediyorum.”

“Sanırım,” diye karşılık veriyorum. “Rüya Kapanı... bir... küçük bir çocuk mu?”

“Korkarım ki öyle,” diye cevap veriyor Septimus üzüntüyle. “Neden böyle olduğunu anlamanızı ya da bunu kabul etmenizi beklemiyorum. Ancak önemli olan bu değil. O halde Bay Hunter’la en azından bir kere karşılaştığınızı varsayıyorum.”

“Evimin önündeydi, yani eski evimin. Fakat sonra küçük çocuğu alıp uzaklaştı.”

Septimus birkaç dakika boyunca, düşünceli bir şekilde

parmaklarını çenesinin üzerinde gezdiriyor. “Beni iyi dinleyin,” diyor. “Melek Takımı’yla bir araya gelerek doğru bir karar aldınız ve bilmelisiniz ki dördüncü üyenin Bayan Powell’ın kardeşi olduğundan haberim vardı. Bunu size Cehennem’de söylemedim çünkü önce görevin kendisine odaklanmalıydınız ve ben de Elinor’un duygularının sizi aksi yola götüreceğinden endişe duydum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum.

Septimus konuşacakmış gibi iç çekiyor ama bir şey söylemiyor. Omuzlarını yukarı kaldırıyor ve bir anlığına kanlı gözleriyle Mitchell’a bakıyor.

“Sevginin gücünü hafife almayın, Bayan Pallister. İyi ya da kötü, hepimizin gözünü kör edebilir. Bayan Powell öldü çünkü kardeşlerinin canını kurtarmayı seçti. Melek Takımı hakkındaki bilgileri ofiste unuttuğunuz için önceliğiniz Rüya Kapanı’nın peşine düşmek oldu. Bayan Powell kardeşinden haberdar olsaydı, katılın ya da katılmayın, sizi başka bir yöne çekebilirdi ama sizin önceliğiniz Rüya Kapanı’dır. Cehennem’e geri dönmek zorunda.”

“Rüya Kapanı diye bahsetmekten vazgeç, Septimus,” diyor Mitchell bundan rahatsız olarak. “Rüya Kapanı dediğimiz şey küçük bir çocuk ve bu olanların hepsi mide bulandırıcı.”

“Katılıyorum,” diyorum. “Melekler onu alıp saklamak istediklerini ve bu yüzden burada olduklarını söylüyorlar ama ben onlara inanmakta zorlanıyorum. Yani Alfarin’e katılıyorum. Hele ki Owen ve o psikopat Jeanne söz konu-

suysa... Ama o küçük çocuğu Cehennem'e geri getiremem, Septimus. Bunu yapamam."

Septimus öksürür gibi boğuk bir ses çıkarıyor. Alnında biriken ter damlaları, ay ışığında küçük kristaller gibi parlıyor.

"Başka seçeneğiniz yok, Bayan Pallister."

"Elbette var."

"Elbette var, bunu kabul etmeyebilir," diyor Mitchell. "Yaşam ve ölüm bir seçimdir, Septimus. Bunu bana sen öğretmiştin."

Bu benim ilk sınavım mı? Yani hiç düşünmeden verilen emirlere itaat edip etmeyeceğim mi sorgulanıyor? Ben öyle bir şeytan değilim. Beklenen buysa, yalakanın biri olmadığım için Septimus'u hayal kırıklığına uğratacağım demektir.

"Eğer küçük çocuğu geri getirmezsem, işimi kaybedeceğim, değil mi?"

"Bunun sonuçları daha ağır olacak," diye yanıtlıyor Septimus, "Anlıyorum ki ikinize karşı da daha açık konuşmam gerekiyor. Bana olan sadakatinizin bu engeli aşacağını düşünmüştüm ama kalpleriniz benimki gibi paslanmamış. Hepinizden faydalandım, bunun için çok üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum sesim titreyerek.

"Rüya Kapanı ait olduğu yerde olmalı, Bayan Pallister. O olmadan Şeytan'ın rüyaları birleşerek bitmek bilmeyen bir kâbusa dönüşür. Aklından geçenler yeterince tehlikeli ama Rüya Kapanı olmazsa bilinçaltındaki bu kâbusların ölümler ve insanlar üzerinde yaratacağı etki karşı konulamayacak kadar korkunç olacaktır."

“Peki, neden küçük bir çocuk?” Onu rüyamda görmüştüm, Septimus. Kan ağlıyordu. Bu bir işkence.”

“Adı Anılmayan’la olan bağlantınız yüzünde rüyalarınızda Rüya Kapam’ını görüyorsunuz. Yaşarken Adı Anılmayan’la içine düştüğünüz Cehennem yüzünden bu bağlantıya ihtiyacımız var. Rüya Kapanı bir çocuk olmalıydı çünkü çocuklar yaşayanların hainliğinden etkilenmez,” diye yanıtıyor Septimus. “Rüya Kapanı *bu yüzden* bir çocuk, *buna rağmen* değil.”

“O halde bu Rüya Kapanı’m getirmezsek başka bir çocuk bulacaksınız,” diye feryat ediyorum korkuyla.

“Bu hep böyle oldu, böyle de devam edecek,” diyor Septimus. Sesi gittikçe yankılanarak çıkmaya başlıyor. “Her sene dünyadaki beş yaş altı çocuklardan bir liste yapılır. İçlerinden biri Şeytan için seçilir. Onlar... İçlerinde barındırdıkları ve süzdükleri bu bilgilerden dolayı çok yaşamazlar.”

“Bu korkunç ve iğrenç bir şey. Yapmamam, yapmayacağım.” Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kendimi çaresiz hissediyorum. Bu doğru olamaz.

Bu doğru değil, diyorum kendi kendime. Tabii ki değil çünkü Şeytan’dan, Cehennem’den, efsanelerden ve canavarlardan bahsediyoruz. Ve her gün çocukların acı çektiği bir cehennemde yaşadıysak, bu öte yaşamda da böyle olmalı. Bunun farkına vardığımda kendimi güçsüz hissediyorum ve güçsüz hissettiğimde de sinirleniyorum.

Zaten şu hayatta ne adil ki?

“Kusacağım,” diye inliyor Mitchell. “Ben de bunun bir parçası olamam, Septimus. Bize bundan bahsetmeliydin.”

Septimus, ona karşı koyuşumuzu dikkate almayarak, “Kurtadamlardan yalnızca ikisi Şeytan ve Melek Takımı’nı takip edecek,” diyor. “Diğerlerini Cehennem’e dönmeye ikna ettim. Kulağa saçma gelebilir ama daha yolun başındayken onlarla Washington’daki mezarlıkta karşılaşmış olmanız iyi oldu. Kurtadamlar korkudan beslenir. Onlarla Cehennem’de karşılaşmanız çok daha tehlikeli olabilirdi. Son günlerde Cehennem’deki korku onlar için tam bir ziyafet olacaktı ve böylece kontrollerini kaybedeceklerdi. Neyse ki Bay Baumwither onların tek kurbanı oldu.”

“Vay anasını, gittikçe daha da güzel bir hal alıyor!” diye bağılıyor Mitchell. “Neden biz, Septimus? Biz sadece stajyeriz. Medusa daha çalışmaya başlamadı bile...”

“Benim elimde olmayan sebeplerden dolayı bu olayın içine çekildiniz, Mitchell,” diye lafını bölüyor Septimus. “Keşke ikinizi de bu durumdan kurtarabilseydim ama yapamam. Bu yüzden kimse işin içinde olduğumu anlamadan, olayların akışını etkilemeye çalışıyorum. Bayan Pallister, Bay Hunter’la olan bağlantısı yüzünden burada ve sen de...”

Bay Septimus birden susuyor. Yine o boğuk öksürük sesini çıkarıyor ve ben de onun ağzından çıkacak kelimelerden korkmaya başlıyorum.

“Ben de? Belli ki ben de Medusa ve Şeytan Takımı yüzünden buradayım,” diyor Mitchell.

“Mitchell,” diyor Septimus sakince, “Rüya Kapanı Cehennem’e dönmezse, bu durum sizi tahmin ettiğinizden çok daha fazla kişiyi etkileyecek.”

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. Sanırım Mitchell, Septimus'un ona ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyor ama ben zaten biliyorum. Ben ölümün korkunç yanını pek çoğundan iyi bilirim çünkü yaşarken de korkularım vardı. Ve sapkın insanların aklından geçen sapık düşünceleri çok yakından tanıyorum. Ama Mitchell... zavallı Mitchell..."

"Bunu yapmalarına izin veremezsin, Septimus!" diye ağlamaya başlıyorum.

Septimus'un da sessizce gözyaşı döktüğünü görüyorum ve bu beni Rory Hunter'dan ve batta Kurtadamlardan bile daha çok korkutuyor. Korkuyorum çünkü Septimus Cehennem'de Şeytan'dan sonraki en güçlü varlık ve hiçbir şey ya da hiç kimse ona zarar veremez.

Bu hariç.

"Mitchell," diyor Septimus. "İleri Gelenler bu Rüya Kapanı'nın yakalanamaması halinde Şeytan için yeni bir liste yapılmasını öngördüler. Fakat onlara Şeytan Takımı'nın bunu başaracağını söyleyerek, fikirlerinden vazgeçirdim."

Mitchell'in elinden tutuyorum. Onun kulaklarını tıkamak istiyorum. Septimus'un az sonra söyleyeceği şeyi duymasına katlanamam.

"Anlamıyorum..." diyor tedirgin bir halde.

"Mitchell, kardeşinin ismi listenin en başında yer alıyor," diyor Septimus. "Rüya Kapanı zamanında bulunamazsa, M.J. onun yerine geçecek."

15. Öfke Patlaması

Bir alev topu Septimus'u vuruyor. Oysa bu bir alev topu değil, Mitchell'in ta kendisi.

Birbirlerine toslayarak, kuvvetle karşılıklı duran duvarlara çarpıyorlar. Tuğlalar yerinden oynayarak düşüyor ve ikisini de kir toz içinde bırakıyor. Enkazın altına girmelerinden hemen sonra, büyük bir patlamayla etrafındaki yıkıntılar her yana saçılıyor. Eğilip ellerimle başımı koruyorum ama bu yeterli olmuyor. Ağzımı tuzlu ve çirkin bir tat dolduruyor. O sırada kendi ölü kanımın tadını aldığımı anlıyorum.

Arka bahçe alev alıyor. Vücudumun üzerinde güçlü, kaslı kollar hissediyorum ve yukarı doğru çekiliyorum. Başlangıçta bunun Alfarin olduğunu sanıyorum ama sonradan bunu yapan kişinin üzerinde bir takım elbise olduğunu anlıyorum çünkü beni kendine doğru çektiğinde alt alta sıralanmış düğmeler sırtıma batıyor. Gözlerime damlayan kanı elimle sildiğimde Septimus'un Mitchell'ı da omzuna aldığını görüyorum.

Mitchell ölü gibi görünüyor.

Mitchell ölü.

“Ne oldu?” diye inliyorum.

“Stajyerim çok insani bir karşılık verdi,” diye yanıtlıyor Septimus. “İçindeki öfkeyi yalnızca dört sene tutabildiği için minnettar olmalıyım. Biraz daha dursaydı, kontrol edemediği öfkesi tüm bu sokağı patlatabilirdi.”

Septimus bizi yeniden taş yolun olduğu patıkaya sokuyor. Vücudunun bir sağa bir sola sallandığını görüyorum.

“Yürüyebilirim, Septimus,” diyorum. “Beni yere bırak.”

“Mitchell cevabımdan payına düşen yarayı aldı, Bayan Pallister,” diyor Septimus, “ama sizi de kırdıysam özür dilerim. Ancak onu hemen sakinleştirmekten başka seçeneğim yoktu, yoksa her yeri ateşe verebilirdi. Şimdi söyleyin lütfen, Dönüştürücü hâlâ sizde mi?”

Septimus beni yeniden taş yolun üzerine bırakıyor. Dizlerim titreyince, düşmeden beni tutuyor. Başım dönüyor ve görüntüler bulanıklaşıyor. Dışarısı hâlâ karanlık ama arka bahçedeki patlama etraftaki komşuların çoğunu uyandırdı. Buradan kaçmamız lazım. Hemen.

“Diğerleri ne olacak?” diye soruyorum Dönüştürücü’yü cebimden çıkararak.

“Anlıyorsun, değil mi?” diyor Septimus. “Rüya Kapanı, Cehennem’e dönmezse neler olabileceğini görüyor musun?”

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarımdaki tuzun tadı, zehirli kanıma karışıyor. Bir şekilde bu bana doğru geliyor. Kırk sene boyunca aptal gibi Cehennem’e düşmek için fazla iyi bir insan olduğumu düşünmüştüm. Kötü biri olmadığımı...

Ama öyleyim. Çünkü Mitchell'ın küçük kardeşini kurtarmak ve Şeytan'ın sapkın rüyalarını filtrelemek için o küçük çocuğu Cehennem'e geri götürmek zorundayım.

“Mitchell'ı geçmişinize götürün, Bayan Pallister. Rory Hunter için önem arz eden bir yere. Onu bulduğunuzda Rüya Kapanı'nı da bulacaksınız.”

“Peki ya diğerleri?” diye tekrar ediyorum. “Alfarin ve Elinor olmadan bunu yapamam.”

“Yapmak zorunda değilsin, Medusa,” diyor derin bir ses arkamdan. “Biz de geliyoruz.”

Alfarin, Elinor ve dört melek bize doğru koşuyorlar. Üstleri başları is içinde kalmış.

“Burada ne oldu?” diye soruyor Jeanne. “Bir şey duyduk...”

Sonra da şimdi boş eve doğru yayılan alevleri görüyor. Çığlık atarak geriye doğru düşüyor.

Komşu evlerdeki insanlar olan biteni görmeye geliyor. Yaşlı, kambur bir adam bağırmaya başlıyor. Hemen ardından, ondan daha yaşlı bir adam da ona katılıyor ama yangından dolayı bağırmıyorlar. Bu gençlerin kral ve ülke adına başka topraklarda savaşmak yerine neden yolun ortasında dikildiklerini bilmek istiyorlar.

“Geçmişinizde bir yere, Bayan Pallister,” diye tekrar ediyor Septimus. Mitchell'ı yere bırakıyor ve Elinor ile ben çığlığı basıyoruz. Mitchell'ın yüzü kapkara olmuş.

Arkamdan kuma sesi duyuyorum. Jeanne'den geliyor. Parmaklarımla Dönüştürücü'nün kırmızı ibresini oy-

natmaya çalışırken, “Az önce Kurtadamlardan ikisinin bizimle olacağını söylemiştin,” diyorum. Sakinleşmem lazım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve Kurtadamların da bizimle olacağı fikri hiç yardımcı olmuyor. Bu kimsenin kaçamayacağı bir kâbus... Hem Mitchell neden kıpırdamıyor? Septimus ona ne yaptı?

“Kurtadamlar sizi bulacak,” diyor Septimus. “Unutma, onlar sadece Adı Anılmayan’ın peşinde ve sen de onu bulmak için Cehennem’in tek şansısın. Şimdi acele et.”

“Mitchell,” diyor Angela eğilerek. “Tenine ne oldu böyle?” Yüzüne vurmaya başlayınca ben de onunkine vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onun yerine öfkeyle alnıma vuruyorum. Odaklan, Medusa, diyorum kendime. Rory’yi bulmak zorundasın. Düşün. Rory geçmişte nereye giderdi?

Zamanı saat ona sabitliyorum. Akşam vakti olmalı. Komşulardan gelen sesler tehditkâr bir hale dönüşmeye başlarken kırmızı yüzü çeviriyorum. Elllerinde süpürgeler olan birkaç kadın koşarak bize doğru geliyor. Diğerleri de bir kova su bulmak için çırpınıyor. Komşularının evleri için yardıma koşanlarla, gelip kışımıza tekme vurmaya isteyenler olarak ikiye ayrılıyorlar.

Sonunda Mitchell tepki veriyor; inleyerek doğrulmaya çalışıyor. Üzerinde yattığı yoldaki taşlar, yanmış ve yapışkan bir boyayla kaplı. Alfarin, Mitchell’ı kolundan çekerek ayağa kaldırıyor. Jeanne hâlâ kusuyor ve Owen da Johnny’yi şimdi komşuların bize doğru fırlatmaya başladığı taşlardan korumaya çalışırken komşular geri çekiliyor. Korkuyorlar.

Bizde bir problem olduğunu anlıyorlar.

Rory Hunter benim hiçbir zaman özel bir insan olamayacağımı söylerdi. Bende bir problem olduğunu söyleyerek, benimle alay ederdi. Hep de bu sözleri kullanırdı: *Sende bir problem var*. Korkunç insanların ağzından çıkan cümleleri duydukça, bu anı aklıma geliyor. Bizim evlerimizden, hayatlarından ve çocuklarından uzak durmamızı istiyorlar.

Bende bir problem vardı. Kimse beni istemezdi... o hariç. Bana ilk o zaman dokunmuştu. Yüzüme bir tokat attı. On altı yaşına gelene kadar bekledi; o gün benim doğum günümüdü. O acı bir saniye sürdü ama anısı kırk sene aklımda kaldı. Nasırlı ellerini ve sigara kokulu parmaklarını dün gibi hatırlarım. Çok daha kötü olabilirdi ama üvey babam beni ilk kez o zaman korkutmuştu.

İşte şimdi orada olacak: o zayıf, sapık herifin kendini güçlü hissettiği o ilk anda. Bunu izlemek isteyecek. Belki de izledi bile. Rory, benim ona gelmemi beklerken bunu defalarca izliyor olabilir.

O zaman onu durduramamıştım ama şimdi bunu dene-yebilirim.

“Gelecekseniz tutunun!” diye bağıriyorum diğerlerine; Şeytan Takımı'na söylemek yersiz olsa da. Tarihi 28 Şubat 1967'ye ayarlarken başımı eğip Dönüştürücü'ye bakıyorum. Saatin kırmızı yüzünde kıpkırmızı kıvılcımlar dönme-ye başlıyor. Küçük alev parçaları uzanıp tenimi sarıyor. Yağmur yağdığını hissediyorum ve içim ürperiyor. Soğuktan değil, korkudan. Şimdi Rory'nin beni yeniden bulacağı Stinson Plajı'na gidiyoruz.

Elinor elimi kavlıyor; Alfarin ve Mitchell'i de onun yanında görebiliyorum. Melek Takımı'nın buz gibi ellerini belimde hissedebiliyorum, hepsi tişörtüme tutunuyor. Septimus bana bağırarak bir şey söylüyor ama etrafımızda dönüp duran zamanın sesinden, söyledikleri duyulmuyor.

Zamanda ileri gidiyoruz. Arkamda Jeanne'i hissedebiliyorum, kıyafetlerimizi yalayan alevler karşısında korkudan titriyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve hep birlikte hızla gidiyoruz. Tek hissedebildiğim korku içindeki bedeniyle bana sokulması oluyor. Onu yatıştırmak istesem de zaman beni durduruyor.

Yumuşacık kumların üzerine iniyoruz. Yağmur atıştırıyor. Gökyüzünde ay yok ama denizin üstündeki gümüş rengi parlaklık birbirimizi görebileceğimiz kadar etrafı aydınlatıyor.

“Kanıyorsun, Medusa,” diyor Johnny. “Kafan kanıyor.” Tişörtüne tükürüp, onunla başımı siliyor.

“İğrençsin, Johnny,” diyor Angela.

“Neden burası?” diye fısıldıyor Jeanne. “Burası neresi?”

Dönüp baktığımda hâlâ beni belimden tuttuğunu görüyorum. Hemen bırakıyor.

“Burası Stinson Kumsalı. San Francisco'nun hemen dışındayız. Rory Hunter'ın beni ve annemi ilk kez dışarı çıkardığı yer burası; bizi buraya getirmişti. Yani o gün için.” Onlara bugünün benim doğum günüm olduğunu söylemiyorum. Kimseyle paylaşmak istemediğim bir gün.

“Adı Anılmayan'ın burada olacağını nereden biliyorsun?” diye soruyor Alfarin. “Mitchell'a ne oldu?”

“Rory buraya gelecek, biliyorum,” diye karşılık veriyorum. “Eski evime gelmesiyle aynı sebepten burada olacak. O benim peşimde. Hatırladınız mı? O ne zaman isterse onu bulabileceğimi söylemişti ve bu da demek oluyor ki ona ve bana bir şey ifade eden bir zamanda buluşmak istiyor. Tabii iyi anlamda değil. Ve işte her şey bugün başlamıştı. Hafızama kazılıdır. Evden sonra gelebileceği tek yer burası.”

Mitchell inleyerek kumların üstünde diz çöküyor.

“Peki, eski Rory ve eski sen şimdiki seni görürse ne olacak?” diyor çatlak sesiyle. “Paradoks yaratmış oluruz.”

“Hayır, olmayız,” diye karşılık veriyorum gözlerimle Rory’yi ararken. Burada olduğunu biliyorum. Bizi izliyor. Beni izliyor. Vücudum karıncalanıyor. “Kırk sene önce buraya geldiğimizde, bu zamanda buradan ayrılmıştık. Yaşayan ben şimdi San Francisco’daki yatağında uyuyor ve yaşayan Rory de... o da yanı evde. Ama Adı Anılmayan Rory burada olacak. Bugün buraya gelmemesi ve bizi beklememesi için fazlaca önemli.”

“Yani o kendini gösterene kadar burada kalıp yağmurun altında onu mu bekleyeceğiz?” diye soruyor Alfarin. Şimdi üşüyen Elinor’a doğru endişeyle bakıyor.

“Daha iyi bir planın var mı, Alfarin?” diye karşılık veriyorum. “Septimus onu bulmak zorunda olduğumuzu söyledi ve içimden bir ses onun buraya geleceğini söylüyor.”

“Ben öyle demek istemedim...”

Fakat Alfarin her ne demek istediye bunu söyleyemeden kalıyor çünkü tam o esnada karanlıkta iki kurdun ulu-

duğunu duyuyoruz ve şu tanıdık olduğumuz Kurtadamların kokusu, kumsalın tuzlu kokusunu bastırarak hemen etrafımızı sarıyor.

Kurtadamlar birkaç adım ötemizde beliriyor. Başlarının üstünde duran kurtlar ulumaya devam etse de onlar hareketsiz duruyorlar.

“Septimus seni tercih etti, çocuk,” diyor içlerinden biri. Simsiyah gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. “Adı Anılmayan da öyle... Yazık oldu.”

“Medusa’yı yeniden alıkoyamayacaksınız!” diye kükrüyor Alfarin kendini benim önüme atarak. Yağmur damlaları baltasının üstüne düşerken metalik bir ses çıkarıyor.

Alfarin’in bu davranışı beni az da olsa teselli ediyor. O da tıpkı Mitchell’in yaptığı gibi beni korumaya çalışıyor. Oysa Kurtadamlar gülüyor.

“Viking Prensi bizden korkmuyormuş ama bizim türümüzden olan iki köpek boğazını parçalayarak onu Cehennem’e gönderdi,” diye alay ediyorlar. “Evet, hepinizin ölümlerini gördük,” diyerek sırtlıyor Alfarin’e bakıp. “Bu yüzden dikkatli ol, Vikingli. Biz fani ya da ölümsüz hiçbir insandan korkmayız.”

“Ama Rüya Kapanı’ndan korkuyorsunuz, değil mi?” diye bağırırken, içlerinden birinin mezarlıkta bana dokunmaya çalışan Cupidore olduğunu fark ediyorum. Bu göğsümde bir acı hissettiriyor çünkü kimse artık bana öyle dokunamaz. “Sizin korkup inlediğinizi gördük. Siz bize daha çok muhtacsınız.”

İki Kurtadam da dörtayağının üstüne düşüyor. Cupido-re kafasını geriye uzatarak aysız gökyüzüne doğru uluyor. Diğeri de omuzlarını kaldırıp göğsüne vuruyor. Siyah, çatlak dudakları dişetlerini göstererek kıvrılıyor. Kötü koku, metal kokusuna dönüşüyor; kan kokusuna...

Sonra birden ağlama sesi duyuyoruz. İçimi bir korku kaplıyor ama aynı zamanda kendimi zafer kazanmış gibi hissediyorum. Burada olacağım biliyordum. O yakınımda olduğunda bunu hep anlarım.

Rüzgâr artmaya başladıkça çocuğun ağlama sesi her yana yayılıyor. Islak saçlarımı yüzümden çekerek ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Bu sesin ne taraftan geldiğini anlayamıyorum.

“Küçük çocuk, Rüya Kapanı burada,” diyorum ve artık Kurtadamlar umurumda bile olmuyor. Onların bundan korktuğunu biliyorum, bana muhtaçlar.

“M.J.” diye inliyor Mitchell. “Kardeşime zarar veremezler. Kardeşime dokunanı öldürürüm.”

Titremeye başlıyor. Tüm vücudu sarsılıyor.

“Yanıyor!” diye çığlık atıyor Angela.

“*Kardeşime dokumamazlar!*”

Ne olacağını anladığımda, “Hayır, olamaz. Olamaz!” diye ağlamaya başlıyorum. “Alfarin, Mitchell’ı denize sokmama yardım et. Septimus onun yanabileceğini söylemişti.”

Mitchell’dan duman çıkmaya başlıyor. Jeanne ve Elinor çığlık atıyor ama şimdi onlar için endişelenecek vakit yok. Tek düşünebildiğim, Mitchell kül olmadan onu buz gibi okyanusun içine atmak.

“Çığlık atmayı kesin ve Adı Anılmayan’ın nerede olduğunu bulmaya çalışın!” diye bağıriyorum. “Yalnız değilim, yalnız değilim,” diye tekrar ediyorum kendi kendime. Bana zarar veremez.

Alfarin, Owen ve ben, Mitchell’ı kumlardan denize taşıyoruz. Vücudunda küçük kıvılcımlar oluşmaya başlıyor ve suya girmesine yardım ederken tenime değiyorlar. Dördümüz de dalgaların arasına girerken etrafımızı duman kaplıyor.

Alfarin’in sisler arasından, “Öfke patlaması,” dediğini duyuyorum. “Bunu daha önce duymuştum ama Cehennem’deki en karanlık günlerimde bile böylesi bir şeye rastlamadım. Efendi Septimus’un yanındayken de böyle mi olmuştu?”

Mitchell şimdi ellerinin ve ayaklarının üstünde duruyor. Dalgalar sırtında kırılıyor.

“Septimus’un yanındayken de böyle olmuştu ama öfke patlaması... insanın kendisini patlatması mı yani?” diye soruyorum. “Mitchell’in bunu kendisine bilerek yaptığını mı söylüyorsun?”

“Bilerek değil, Melissa,” diyor Owen. “Ama Mitchell bunu yapabiliyorsa, bunu kontrol etmeyi başarabilsek aynı şartlar altındayken hepimizin neler yapabileceğini bir düşün.”

“Neden bahsediyorsun?” diye soruyorum.

Kurtadamlardan biri sahilden bu yana, “Sessiz ol, melek,” diye gürlüyor. İkisi de havayı kokluyor.

“Ne demek istiyorsun, Owen?” diye ısrar ediyorum. Art arda gelen dalgalar dördümüzü de denizin içine çekiyor. Mitchell suların altında kalıyor. Onu kendime doğru çekip

kafamı sağa sola çevirerek başka bir alevin daha ortaya çıkıp çıkmayacağını kontrol ediyorum ama yüzünde hiçbir şey yok. Kurtadamlar da hiç kıpırdamıyor.

“Bunu bir düşün, Melissa,” diyor Owen ve bir anlığına gözlerinde kırmızı bir kıvılcım görüyorum. “Mitchell’in böyle olmasına sebep olan neydi? Büyükanneimin arka bahçesinde çıkan yangına o sebep oldu. Septimus size bir şey söyledi, değil mi? Ve bu Mitchell’ı o kadar çok kızdırdı ki öfkesinden alev aldı.”

“O zaman neden Cehennem’deki diğer şeytanlar öfke patlaması yaşamıyorlar? Orada herkes öfkelidir,” diyorum bir başka dalga bize çarparken.

“Aşağı’da ve hatta Cennet’te bile ölümümüze duyduğumuz öfke başka duygularla karışır. Mesela endişe, korku ya da mutsuzluk...” diye açıklıyor Owen. “Mitchell az önce saf, katıksız öfke yaşamış olmalı ve Cehennem’deki diğer duyguların araya girmemesiyle de bunu ortaya çıkarabildi.”

Artık çocuğun ağlama sesini duyamıyorum. Ya yağmurun ya da denizin sesi onu bastırıyor. Ya da Septimus ve Mitchell’in patlak veren kavgasından sonra kulaklarımdaki uğultu buna engel oluyor.

Kavga. Owen haklı. Küçük kardeşi hakkında duyduğu endişe Mitchell’in öfke patlaması yaşamasına sebep oldu. Öfkesi alev topuna dönüştü.

“Adı Anılmayan’ı görebiliyor musun?” Beni duyabilen herkese sesleniyorum ama kimse cevap vermiyor. Gitmiş. Neden? Yoksa Rory, Mitchell’a olanlardan mı korktu? Ya

da Kurtadamları burada görmeyi beklemiyor muydu? Onun karanlığın içinde bir yerlerde beklediğini düşünmüştüm.

Ancak korkmak ya da bu iş burada bitmedi diye hayal kırıklığına uğramak yerine, kendimi neşeli hissediyorum. Septimus bir plan yapmam konusunda bana güvendi ve ben de yaptım. Bu saçmalığa son vermek için ihtiyacımız olanlar hep orada bir yerde duruyordu; bizim sadece onları bulmamız gerekiyordu. Sonuçta artık Rory Hunter'ı nasıl yeneceğimi biliyorum. Bu iş bende bitiyor. Artık avantajın onda olduğu fikrinden çıkmalıyım. Yaşarken bunu yaptığımda sonum ölüm olmuştu. Şimdi hayatımı geri kazanamayabilirim ama Rory Hunter aynı şeyi ölümden de yapamayacak. Beni yeniden kontrol edemeyecek. Hiçbirimizi edemeyecek.

Birden kendimi çok güçlü hissediyorum, sanki varlığından haberdar olmadığım bir yanımla tanışmış gibiyim. Dalgalar üstüme gelirken, dizlerimin üstüne çöküp kumlara gömülüyorum. Dalgalar geri çekilene kadar bir süre suyun altında kalıyorum.

Biz artık sadece birer şeytan değiliz. Biz silahız.

16. Cehennem'in Katmanları

Dalgaların arasından kumsala koşuyorum. Kumlar ayaklarımın altında kayıyor. Elinor ve Jeanne'i göremiyorum ama Angela ve Johnny'nin yanımdan geçerek suya girdiklerini görüyorum. Alfarin ve Owen'a su sıçratıyorlar. Dördü de Mitchell'ı kollarından ve bacaklarından tutarak soğuk sudan çıkarıyorlar.

"Melissa, iyi misin?" diye soruyor Owen.

"Benim adım Medusa."

"Ne?"

"Bana Melissa deme, Owen." Dönüp sırlıslıklam olan askere bakıyorum. "Adı Anılmayan beni Melissa olarak tanıyordu ama aslında beni tanımıyor. Şimdi olduğum kişiyi. Kırk sene önce işkence ettiği on altı yaşındaki o kızla beni bir tutuyor. Bende istediği bir şey olduğunu söyledi. Hayatını geri kazanırsa Rüya Kapanı'nı vereceğini söyledi. Bunların arasındaki bağlantıyı henüz çözemedim ama şunu biliyorum ki artık kiminle uğraştığını bilmiyor."

Owen dikkatle beni izliyor, içimde yoğun duygular barındırıyorum. Az önce suyun içindeyken hissettiğim güçlü hisler iyice büyüyor ve tuhaf bir şekilde rahatlamama sebep oluyor. Artık Melissa'dan kurtulmam lazım, hem de sonsuza kadar. Melissa korkak ve korunmasızdı. Arkadaşı yoktu ve güvensizdi. Öldüğünde İleri Gelenler ona Yarı Yol Evi'nde yeni bir isim verdi. O zamandan beri de ayaklarımın üstünde durmayı, kendime güvenmeyi ve canımı yakan insanları, mesela yatakhanedeki kaba kızları ve berbat patronları zekâmla yenmeyi başardım. Bu kolay ya da keyifli olmadı. Melissa'yı ve korkularını bunca zaman içimde taşıdım ama insanların benden faydalanmalarına karşı çıkmayı kendime öğrettim. Duygularımı kontrol etmeyi öğrendim. Ve sonunda bunca yol alınca da Mitchell, Alfarin ve Elinor gibi gerçek arkadaşlıklar edindim.

Melissa'nın gitme vakti geldi. Başka bir şeyin de gitmesine izin vermeliyim. Şimdiden sonra üvey babamı diğer Adı Anılmayanlardan daha farklı bir yerde görmeyeceğim. Hayatımı berbat eden, kâbusum olan o herifin yeni varlığını da mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Owen'a bakıp ona gülümsüyorum.

“Benim adım Medusa, Owen. Kırk sene önce köprüden düşen o kız gitti. Öldü. Adı Anılmayan bunu henüz anlayabilmiş değil ama anlayacak. Öfke patlaması yaşamayı öğreneceğiz. Sonra da o çocuğu kurtaracağız. Bunu yaptığımızda da Kurtadamlar onu çürüyüp gideceği Cehennem'in derinliklerine götürebilirler.”

Cupidore bana doğru yaklaşıırken, aynı özgüvene tutunmaya çalışıyorum.

“Septimus size güvenerek ne yaptığını biliyormuş,” diyor sırtıtarak. “Ama sendeki ikiyüzlülüğü sezebiliyorum. Göründüğün gibi değilsin, çocuk.”

Angela, Kurtadam ona doğru döndüğünde cesurca, “Onu rahat bırak,” diye emrediyor.

“Kanserlilerin kendilerine has bir kokuları var değil mi, Visolentiae?” diyor Cupidore yanındaki Kurtadam’a işaret ederek. Büyük burun delikleriyle havayı kokluyor. “Bu kızda o koku kalmış.”

“Her ruh özeldir,” diye karşılık veriyor Visolentiae. Siyah gözlerini gözlerime kenetliyor. Tıpkı köpeklerinki gibi büyük ve yuvarlak gözleri var. Kurtadam bir kez bile gözünü kırpmıyor. Sonra da Elinor ve Jeanne’e dönüyor. “Şu iki çığlık atan, yanık et ve odun kokuyor. Vikingli ise soğuk yağmur, kan ve tuz...”

“Siz buraya yalnızca Adı Anılmayan için geldiniz!” diye bağıriyorum. “Nasıl koktuğumuz sizi ilgilendirmez.”

Kurtadamlar başlarını geriye atıp uluyor. Bu korkunç anda iğrenç kahkahaları rüzgârı bastırıyor.

“Sizi koklamamak elimizde değil,” diye gürlüyor Cupidore. “Ama doğru, Adı Anılmayan’ın peşindeyiz.”

Geriye doğru adım atarken topuklarım kuma gömülünce yeri boyluyorum.

“Demek efsane doğru,” diye fısıldıyor Owen. “Cehennem’in her bir katmanı için bir Kurtadam.”

Cehennem'in katmanları... Cehennem'in katmanları. Edebiyat derslerinde öğrendiklerimi anımsamaya çalışıyorum. Dante'nin kitabının adı *İlahi Komedya*'ydı. Cehennem'de şimdiye kadar ilahi ya da komik hiçbir şey görmedim ama kitabın bölümlere ayrıldığını hatırlıyorum: Cehennem katmanları, Araf ve Cennet. İlk katman araftı –bunu herkes bilir– sonra şehvet vardı. Diğer üçünü hatırlayamıyorum ama oburluk kesinlikle oradaydı çünkü eski öğretmenim bir obezdi; bu yüzden öldüğünde direkt oraya gideceğini düşünürdük. Sapıklık da vardır ve vahşet... Visolentiae, Kurtadamlardan birinin adı.

“Visolentiae, Latince vahşet demek, değil mi?” di-
yorum.

“Akıllı kız,” diyor Visolentiae. “Bunu çözdüğünü göz-
lerindeki ateşten anlamıştım.” Bana doğru bir adım atıyor.
“Bu yüzden Adı Anılmayanların hangileriyle benim ilgilen-
diğimi söylememe gerek yoktur.”

Midem bulanacak gibi oluyor. Dante'ye göre Cehennem'in yedi katmanına sıkışmış olanlar sonsuza dek kan ve ateş içinde yanar.

“Dante bir zaman yolcusu olmalı,” diyorum. “Ölü bir zaman yolcusu. Dönüştürücü’yü kullanarak yaşayanların dünyasına gelip, o şiirleri yazmış olmalı. Tüm bunları bilmesinin başka bir açıklaması olamaz.”

“Bu küçük, sefil dünyaya asırlardır öte yaşamın varlığına dair ipuçları verilir,” diye karşılık veriyor Cupidore. “Ancak yaşayanlar bunu göremeyecek kadar kördür.”

“Yalnızca Adı Anılmayan'ı alacağınıza dair söz verir misiniz?” diye soruyorum. “Ölü ya da diri başka kimseyi almayacaksınız.”

İki Kurtadam da siyah gözleriyle bana bakıyor. Dudaklarının kenarı hafifçe oynuyor.

“Perfidious böyle emretti,” diye karşılık veriyor Visolentiae.

O ve Cupidore gölgelerin arasında kayboluyor. Etrafa yaydıkları koku, deniz suyuna karışarak gitgide yok oluyor.

“Septimus onların bizimle gelmesine karar verirken aklından ne geçiyordu acaba?” diye soruyor Angela. “Onlar kötü varlıklar. İkisinin de yanındayken kendimi güvende hissetmiyorum.

“Güvende değiliz, Angela,” diye karşılık veriyorum. “Septimus da bunu söylemeye çalışıyor. Adı Anılmayan istediğini elde edemezse Rüya Kapanı'yla ne yapacağını hâlâ bilmiyoruz. Bence şimdi dokuz yerine iki Kurtadam olduğuna şükretmeliyiz.”

Owen bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor.

“Okulda Latince mi öğreniyordun?”

Başımla onaylıyorum.

“Perfidious.”

“Biliyorum,” diyorum fısıltıyla karşılık vererek. “Sen takımına anlat, ben de benimkilere.”

Perfidia, Latince “ihanet”i simgeler. Ve ihanet eden-

ler de Cehennem'in dokuzuncu katmanında durur: Orada buzla kaplanırlar ve üç başlı İblis Brutus, Cassius ve Judas tarafından sonsuza dek ısırılırlar.

Kurtadamlarm hiçbirine güvenmiyorum ama en çok da Perfidious'a...

Onlar varken güvende değiliz, yaşayanlar da öyle...

17. Aotearoa

Çalışmalara başlamamız lazım ama Mitchell her şeyin o kadar dışında kaldı ki şimdi bilinci yerinde mi onu bile bilmiyorum.

En azından öfke patlamasını *nasıl* yaşadığını biliyorum. Bu da bir başlangıç...

Burada çalışamayız, orası kesin. Hava şartları iyice kötüye gidiyor. Yağmur hızlandı ve rüzgâr fırtınaya dönmeye başladı. Karanlıktaki sis gri bir örtü gibi yayılıyor, sanki görüş alanı dışına çıkacak birini içine almayı bekler gibi görünüyor.

Elinor ve Jeanne puslu bir yola doğru ilerlerken onlara sesleniyorum. Mitchell'ın yandığını izlemek ikisinin de hatıralarını canlandırdı ama ikisi de bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Elinor geri gelip Alfarin'in yanına ilişiyor. Jeanne yine kollarını kavuşturmuş bir başına duruyor.

“Planda değişiklik var,” diyorum Dönüştürücü'yü ce-

bimden çıkararak. “Ne zaman ve nerede buluşacağımıza karar veren kişi Adı Anılmayan olmayacak. Bende istediği bir şey var ve bu onun için çok değerli. Biz onun önünde duracağız ve onun bize gelmesini sağlayacağız. Ayrıca kendimizi kavgaya hazırlamalıyız ama bunun için önce kimsenin bizi göremeyeceği bir yere gidelim. Nereye gidebileceğimiz hakkında bir fikri olan var mı?”

“Washington olmasın da...” diyor Alfarin. “Washington’da her şey, her zaman ters gidiyor.”

“Los Angeles da olmaz,” diyor Angela. “O şehirde çok fazla estetikli var, Hollywood’daki bütün oyuncularını eritiriz.”

“New York’a da gitmeyelim derim,” diyor Alfarin. “Hatta bana kalırsa Kuzey Amerika’dan mümkün olduğunca uzaklaşalım.”

“Bunu yapamam,” diye fısıldıyor Elinor. “Ben sizin gibi değilim. Beni Cehennem’e geri gönderin, M. Yeniden yanmayı göze alamam.”

“Biz olmadan hiçbir yere gitmiyorsun,” diyorum kararlı bir şekilde. “Dönüştürü’ye sahip çıkacak birine ihtiyacımız var. Hepimiz birden kızgın alev toplarına dönüşemeyiz. Ve zaman makinesini emanet etmek adına senden daha çok güvendiğim biri daha yok, Elinor.”

Memnuniyetle gülümsüyor. Neden tüm arkadaşlıklar bu kadar kolay ve doğal olamıyor ki? Bu çılgın, berbat görevde bile bu arkadaşlık için çaba harcamak zorunda kalmıyorum. Öylesine... normal ki.

“Ben kızgın ateş topuna dönüşmek istiyorum,” diyor Johnny. “Bu çok... Angela, neydi?”

“Çok havalı,” diyor Angela.

“Çok havalı,” diye tekrar ediyor Johnny. “Ne zaman başlıyoruz?”

“Etlerinizin vücudunuzdan ayrılması ve hayatınızda yaşayacağınız en acı verici tecrübeyi edinecek olmak ne eğlenceli ne de *havalı*,” diyor Jeanne.

Sesinde öfke yok, korkmuş gibi görünüyor.

“Ben şey demek istemedim,” diye kekeliyor Johnny.

Elinor'un kardeşi konuşmaya çalışırken, “Zaten senin kendini yakabileceğini sanmam, Johnny,” diye sözünü bölüyorum. “Sen bir meleksin. Senin içinde bizdeki gibi bir öfke olmayacaktır. Gözlerimizin renginin Cehennem'de içimizde taşıdığımız ateşten dolayı değiştiğini biliyor muydun? Benim ve Mitchell'inkiler pembe ama Alfarin ve Elinor'un gözlerinin yüzyıllardır orada oldukları için nasıl da kırmızı olduğunu görmelisin. O gözlerle çok sert görünüyorlar. Biz ateş ve sıcaklığa alışkınız, onu içimizde hapsedebiliyoruz. Siz öyle yapmıyorsunuz.”

“O halde bizim bu kavgada silaha dönüşemeyeceğimizi mi söylüyorsun?” diye soruyor Angela.

“Denemeden bilemeyiz ama sizin de hızınız var. Daha önce Jeanne'in birden ortaya çıktığına iki kez şahit oldum. Biri Alfarin'in kışına tekme basmak içindi...”

“Ben kaydım!”

“... diğeri de Owen'ı Mitchell'in olduğu paradoks çizgisinden kurtarmak içindi,” diye devam ediyorum. “Bence sizin silahınız ateş değil. Hava ve rüzgâr.”

Owen düşünceli görünüyor. Başparmağının tırnağını ısırıyor.

“Ateş ve rüzgâr,” diyor. “Adı Anılmayan’ın elinden Rüya Kapanı’nı almak için yeterince korkunç iki silah olabilir.”

“*Kardeşimi alamazlar!*” diye kükrüyor Mitchell. “*Buna izin vermem.*”

Yine mi! Daha toparlanamadan yine üzerinde duman tütmeğe başlıyor. Bu defa onu dalgaların yanına çekmekten- se iki elimi de yüzüne koyuyorum.

“Bana bak, Mitchell!” diye bağıriyorum. “Sesime odaklan. Kimsenin kardeşine zarar vermesine izin vermeyeceğiz.”

“Onu almalarına izin vermeyeceğim,” diye inliyor. İçinde yanan ateşi hissedebiliyorum. Tüm vücudu kollarımın arasında titriyor ama ben parmaklarım yanmaya başlasa da onu tutmaya devam ediyorum.

“Beni dinle, Mitchell.” Daha çok bağırarak yerine tam aksini yapmaya karar veriyorum. Ben sakın olursam belki Mitchell da yeniden bize dönebilir. “Sesime odaklan. Bana güven. Onların M.J.’i almasına izin vermeyeceğiz.”

Mitchell titremeye devam ediyor ve ben de hâlâ içinden çıkan ateşi hissedebiliyorum ama artık bu ateş dalgalar halinde bir gidip bir geliyor.

Sesimi daha da yumuşatıyorum. “Öfken kalsın ama onu kontrol et, Mitchell. Bunu yapabilirsin.”

Oysa artık yapamıyor. Mitchell çığlık atıyor ve yeniden ateş topuna dönüşünce, beş metre kadar geriye doğru uçu- yorum. Ancak bu defa farklı çünkü başkalarının onu suya

atmasını beklemeden kendisi denize giriyor. Dalgaların arasında kaybolurken sudan duman yükseliyor.

“Biraz daha iyiydi,” diyor Owen. “En azından bir süreliğine bunu kontrol etti.”

“Denizin yanında çalışmalara başlamalıyız,” diyor Mitchell dalgaların arasından çıkarak. Godzilla gibi sallanarak yürüyor.

“Bir öneride bulunabilir miyim?” diye soruyor Angela. “Benim ülkem Yeni Zelanda’ya ne dersiniz? Orada bir sürü göl ve açık alan var. Birkaç tane koyunu korkutabiliriz ama çok fazla insan olmaz.”

“Avustralya’dan geldiğini sanmıştım,” diye karşılık veriyorum ama birden aklıma eski bir hatıra geliyor. Koyunlar ve Mitchell hakkında. Koyun deyince neden aklıma Mitchell gelsin ki? Koyun gibi de kokmuyor. Sanki patates kızartması ve çikolata gibi kokuyor.

Angela o güzel, turkuvaz gözlerini deviriyor. “Ekvatorun kuzeyinde kalan herkes böyle söyler ama benim aksanım daha iyi. Hem Yeni Zelanda, Avustralya’dan çok daha güzel... Bizde volkanlar ve buzullar vardır. Bir de sıradağları görseniz!”

“Gidip çalışabileceğimiz özel bir yer aklına geliyor mu?” diye soruyorum. “Suyun yanında ve insanlardan uzak olmalı. Stinson Sahili’ne gelmek sadece bir tesadüftü. Owen’ın evinden Mitchell’ı söndürebileceğimiz bir yere gelmiş olmasaydık neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyorum.”

“Elbette,” diye yanıtlıyor Angela. “Güney Adası’na ya

da Mackenzie Bölgesi'ne gidebiliriz. Orayı iyi bilirim. Twizel'daki o geniş alan Jeanne'in bize hızımızı kullanmayı öğretmesi için müthiş bir yer ve Aoraki tarafındaki buzlu göller de her ateşi söndürür. Ocak ayında gidersek yaz mevsimi olacağı için çok soğuk olmaz. Hem de kamp yapabiliriz."

"Ama ocak kış mevsiminin bir ayıdır," diyor Owen.

"Güney yarımkürede değildir, şapşal," diye karşılık veriyor Angela. "Lütfen gidebileceğimizi söyle, Medusa, benim de bir katkı olsun istiyorum. Şimdiye kadar çılglık atmaktan ve beyaz pantolonlarımı kirletmekten başka bir işe yaramadım. Ben de yardımcı olmak istiyorum. Lütfen."

Küçük kum taneleri Dönüştürücü'den saçılan kıvılcımların etrafında dönmeye başlıyor. Tenimi yalayıp geçtiklerini hissedebiliyorum.

"Tarih ve zamanı söylemelisin, Angela."

"Süpersin!" diye bağırıyor Angela, öne atılarak. "1 Ocak 2015 tarihine gidelim mi? Sabah erken saatlerde orada olursak sorun olmaz çünkü ülkedeki herkes yeni yıl kutlaması yüzünden akşamdan kalma olacaktır. Kimse etrafta olmaz, turistler bile."

İyi bir plana benziyor. Cupidore ve Visolentiae'nin gelip gelmeyeceğini sormaya gerek yok. Biliyorum ki hâlâ buradalar ve gölgelerin arasından beni, bizi izliyorlar. Septimus onların bizimle gelmesini istemiş olabilir ama onlarla birlikte yolculuk yapacak değilim. Üstelik kendi kendilerine zamanda seyahat etmek konusunda bir problemleri varmış gibi görünmüyor.

Başparmağımla işaretparmağımın arasında sıkıca tuttuğum kırmızı ibreyi çeviriyorum ve saatin beyaz yüzündeki zamanı sabah saat yediye ayarlıyorum. Sonra çevirip, diğer üç kolla günü ve ayı da sabitledikten sonra 2015 yazısını gösterene kadar yılan şeklindeki rakamları çeviriyorum. Saçımdaki elektriği hissedebiliyorum. 2015 senesi şimdiye kadar seyahat ettiklerim arasındaki en ileri tarih.

“Dönüştürücü’yü ben tutacağım, Angela,” diyorum. “Ama senin de ona dokunman lazım. Gideceğimiz yeri aklında belirlemen gerekiyor ve sonra da sabah saati olduğunu düşünmelisin.”

Angela’nın sıska, solgun parmakları Cehennem’in zaman makinesini kavırıyor. Tedirgin bir şekilde Owen’a bakıp gülümsüyor, o da karşılık veriyor.

“Dur,” diye sesleniyor Jeanne. “Neden kendi Dönüştürücümüz yerine şeytanlarinkini kullanıyoruz? Neden onlarla seyahat etmek zorundayız ki? Neden başka türlü olmasın? Artık alev falan görmek istemiyorum. Mavi gökyüzünü ve gün ışığını tenimde hissetmek istiyorum, korkunç ateşi değil.”

Elimi Angela’dan çekiyorum ama bunu yaptığım anda Dönüştürücü elimden zıplayarak koluma, oradan da göğsüme çarpıyor.

Başka bir Dönüştürücü’yle seyahat etmeyi planladığımı anlamış olabilir mi? Bu şey duyguları ve ihaneti sezebiliyor mu? Bu fikir birden aklıma düşüyor. Dönüştürücü bilinci olan bir nesne olabilir mi? Bu daha önce aklıma bile gelmemiştii ama düşündükçe mümkün olabileceğini anlıyo-

rum. Bu küçük saat ölü ya da diri herkesin kaderini değiştirebiliyor.

“Ne oldu, Medusa?” diye soruyor Alfarin. Kaşlarını birleştiriyor.

“Sadece... şey gibi geldi...”

Elinor’a bakış atıyorum. Bu teorimin doğruluğunu Mitchell, Elinor ve Alfarin yanımdayken, meleklerden uzakta test edeceğim. Sekiz kişilik bir takım değiliz, iki tane dört kişilik takımlarız ve bunu hiç unutmamalıyım.

“O zaman bu sefer bizim Dönüştürücümüzle seyahat ediyoruz,” diyor Owen ve bir kez daha gözlerinin içindeki parlak kırmızı ateşi görebiliyorum.

“Emin misin, Medusa?” diye soruyor Alfarin. “Sen ne dersin öyle yapacağız.”

“Neden olmasın?” diye karşılık veriyorum. İtiraf etmeliyim ki mavi Dönüştürücü’yle seyahat etmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Owen’ın aynı tarih ve saati girdiğini görüyorum. Kırmızı Dönüştürücü onu cebime koyarken bir kez daha titriyor ve iğnesinin ucu derime batıyor. Mitchell benimle Alfarin’in arasında duruyor, hâlâ sallanıyor ama en azından artık ayaklarının üzerinde durabiliyor. Jeanne soluma geçerken, Elinor da kardeşinin ve Alfarin’in elini tutuyor. Jeanne sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Fakat halinden memnun bir şekilde gülümsüyor. Sanırım yavaş yavaş da olsa bana alışıyor. Belki bir yüz sene sonra bana ismimle hitap edebilir.

“Tamam, Angela,” diyor Owen mavi Dönüştürücü’yü avcunun arasına aldığı anda. Saat, onun çıplak tenine dokunurken hafifçe kıpırdıyor. Parlak, beyaz yıldızlar gümüş ibreye dokunurken ışıltıyor.

“Bizi Lake Pukaki’ye götürüyorum,” diyor Angela. Dönüştürücü’ye dokunurken kalp şeklindeki yüzünü buruşturuyor.

Birbirimize daha da çok sokuluyoruz. Jeanne cadının teki olmayı bir kenara bırakıp elimden tutuyor. Ne yaptığını anladığımı belirtecek şekilde elini sıkıyorum ama ona bakmıyorum. Onun insanlara güvenmek istediğini biliyorum ve bunu istemesi bile benim için yeterli.

Dönüştürücü’nün mavi yüzü dönmeye başlıyor. Mavisi gitgide daha da açık bir renge bürünüyor. Hepimiz içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyoruz.

Angela, “Şimdi!” diye bağırdığı anda, çürük et kokusu yüzümüze çarpıyor. Uluma ve çığlık sesleri, dalga seslerinin yerini alıyor.

Cupidore ve Visolentiae de bizimle birlikte geliyor.

Cehennem’deki alarm yeterince kötüydü. Golden Gate Köprüsü’nden aşağı düşerken attığım çığlığı duymak ve sert düşüşümün betonla buluşmasının yarattığı etki de korkunçtu. Oysa şimdi duyduğumuz sesler bundan da kötü. Kurtadamlar yanımızdayken, Cehennem’de işkence görenlerin sesini yalnızca duymuyor, hissediyorum. Onların korkusunu ve dehşetini algılayabiliyorum. Bizimle birlikte uçan ruhlar,

ölmek için yalvarıyorlar. Varlıklarının son bulması için... Çıgıllıklarını iliklerimde hissediyorum; kemiklerimi tırmalayıp, ısırarak bir ses bu. Çektikleri acıları içimde hissediyorum ve canım yanıyor.

Korkunç sesler devam ediyor ama biz uçmayı bırakıyoruz. Sırtüstü uzanıp bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Hareket etmek istiyorum, koşmak istiyorum ama bacaklarım ölü gibi ağır geliyor. Bir el bana doğru uzanıyor. Bu Mitchell. Elleri o kadar sıcak ki daha uzanamadan eriyip gideceklermiş gibi geliyor.

Duyduğum çıgıllık ve inleme seslerinin Melek Takımı'ndan geldiğini görüyorum. Acı çekiyorlar.

Ama melekler acı çekemez, değil mi? Yukarı'da olmanın faydalarından biri de budur diye biliyordum.

Ağrıyan boynumu kaldırmayı başarıp yerden kalkıyorum. Kollarımı yerden kaldırırken bana ait değilmiş gibi hissettiriyorlar. Hamurla oynuyormuşum gibi geliyor.

Gördüğüm ilk melek Angela oluyor. Bacaklarını vücudunda yapıştırmış, oturuyor. Yüzünü dizlerinin arasına gömdüğü için göremiyorum ama omuzlarının titremesinden anladığım kadarıyla ağlıyor.

Ayakta olan tek kişi Johnny. Kollarını, karnını ve bacaklarını yokluyor.

Jeanne incir ağacının önüne çökmüş, öğürme sesleri eşliğinde kusmaya çalışıyor.

Owen hareket etmiyor. Hiçbir şeye bakmıyor. Orada öylece uzanıyor. Gözleri açık ve sanki ağzından sessiz çığlıklar yükseliyor.

“Medusa,” diye inliyor Mitchell. “Herkes burada mı? Göremiyorum.”

Ona doğru ilerliyorum. Yanık elleri hâlâ ellerimin üstünde duruyor. Yavaşça siyah yüzünde elimi gezdiriyorum.

“Hepimiz buradayız, Mitchell.”

“Bunları nasıl duyabildik?” diyor Mitchell. “Yani Kurtadamların kurbanlarını... Dilleri koparılmıştı. Peki çığlıklarını nasıl duyduk? Bu ses acının da ötesindeydi. Korkunçtu.”

“Bilmiyorum,” diye yanıtlıyorum. “Kurtadamlar korkudan besleniyor. Sanırım duyduklarımız onların içine aldığı bu korkulardı ama şimdi geçti. Gittiler. Burada değiller.”

Tertemiz yaz kokusunu duyduğumda ve çiçekleri fark ettiğimde onların gittiğini anlamıştım zaten. İşkence gören ruhlar ve Cehennem'in dokuz katmanında sıkışanlar da gitmiş olmalı. Kim bilir Kurtadamlar nereye kayboldu. Adı Anılmayan'm beni bulmasını beklerken dünyada böylece dolaşmaları fikrinden nefret ediyorum. Başka kimseye zarar vermeyeceklerine söz verdiler ama bakalım bu sözü ne kadar tutacaklar.

Alfarin yere saplanmış baltasına tutunarak ayağa kalkıyor. Etrafımız uzun, sarı çimenler ve incir ağaçlarıyla kaplı. Her yerde dikenli küçük çalılar var.

“Valhalla'da bile böylesine bir manzara görmemiştım,” diyor Alfarin. “Gel, prensesim. Bu yerin güzelliği seninkiy-le tamamlansın.”

Hâlâ Mitchell'in yüzüne vurmaya devam ediyorum. Bir gözü kapalı, diğeri de kan kırmızısı. Gözlerinin pembesine öyle alışmıştım ki şimdi onu böyle görmek çok tuhaf geliyor ama hâlâ az da olsa maviliğini koruyor. Öyle güzel ki...

"Bunu nasıl başaracağız, Medusa?" diye fısıldıyor. "Bu o kadar iğrenç, o kadar kötü ki..."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum. Teninin parmakları-mın ucunda yavaşça iyileştiğini hissedebiliyorum. Yüzünde-ki siyahlık koyu kırmızıya, oradan da pembeye dönüşüyor.

Her şey sırayla, diye düşünüyorum. Önce çalışıp sonra dövüşeceğiz.

"Aklında bir plan var, değil mi?" diye fısıldıyor Mitchell yeniden. Bu bir soru değil.

"Nereden çıkardın?" Yüzlerimiz birbirine o kadar yakın ki saçlarım alnına değiyor.

"Çünkü sen... canlı görünüyorsun."

"Pek iyi göremiyorsun," diye cevap veriyorum fısıldayarak.

Dudaklarım onunkilere nasıl da yakın duruyor. Yanık et kokusu gitmiş. Mitchell yeniden eski haline dönüyor. Onun neden Cehennem'de olduğunu anlayamıyorum. Hayatında tanışmadığı küçük bir çocuk için öfkeden patlamak üzereydi.

O bir melek.

Düşüncelerim öksürük sesiyle kesiliyor. Alfarin ve Elinor kol kola girmiş, bana ve Mitchell'a bakıyorlar. İstemem de hemen kendimi geri çekiyorum.

Alfarin bizi ayağa kaldırdığında, ikimiz de önümüzde duran manzaraya bakıp iç çekiyoruz.

Şeytan'ın Rüya Kapanı

Angela bizi etrafı karlı dağlarla kaplı kocaman bir gölün yanma getiriyor. Suyu hiç böyle görmemiştim. İçi deniz canlılarıyla dolu gibi parlıyor.

“Bu gerçek mi?” diye soruyor Mitchell.

“Burası bana memleketimi hatırlattı,” diyor Alfarin. “Burayı Cehennem’de okuduğum pek çok kitapta görmüş-tüm ama bir gün kendi gözlerimle göreceğim aklıma gelmezdi. Şu uzaktaki dağı görüyor musunuz? Adı Aoraki’dir, Gökyüzü Tanrısı’nın Oğlu. İnsanlığın sahip olduğu en güzel yerlerden biri olan bu alanın adı da Aotearoa.”

“Farklı kültürler hakkında çok şey biliyorsun, Alfarin,” diyor Elinor, etkilenmiş bir halde.

“Ben bir Viking Prensi’yim, cahilin teki değil,” diye karşılık veriyor Alfarin baltasını omzuna alarak.

Şeytan Takımı dünyanın Yukarısına bakarken, yapacağımız şey için en uygun yere geldiğimizi düşünüyorum.

18. Silah Çalışmaları

Melekler hâlâ az önce iki Kurtadam'la zamanda yolculuk yaptıklarını kabullenmekte zorlanıyor. Şeytan Takımı şimdiden kendine geldi. Arkadaşlarımla böyle metanetli olmasıyla gurur duyuyorum.

Büyükannem bir keresinde bana şöyle demişti: Tanımadığın insanlar henüz karşılaşmadığın yabancılardır. Onun yanından ayrıldığımız o günden sonra başımıza gelenleri düşündükçe bu deyme inanmamaya başlamıştım ama şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Yabancılar insanın arkadaşı olabilir ve ben Mitchell, Elinor ve Alfarin'in de benim için aynı şeyi düşündüğüne inanmak istiyorum.

Meleklerle nasıl arkadaş olunacağını bilmiyorum. Angela ve Johnny bizimle bağ kurmayı başardı ama Jeanne ve Owen hâlâ bir başlarına olmayı tercih ediyor. Birbirlerini destekleyebilirler ama bunu yapmıyorlar.

Ölüm ve sonra da Cehennem'deki varlığım beni şimdi

yapacağımız şeyi göze alacak kadar duygusuzlaştırdı ama artık belki de er ya da geç Melek Takımı'ndan ayrılıp kendi yolumuza gitmemiz gerektiğini düşünmeye başladım. Çünkü şimdi planladığım şeye dayanıp dayanamayacaklarından emin değilim. Jeanne'in bile...

Öte yandan, diğer Dönüştürücü'ye de ihtiyacım var. Bir silaha dönüşmek çok işimize yarayacak ama görünmez olmak bambaşka bir şey. Çocuklar Washington'da beni kurtarmaya geldiğinde, Kurtadamlar onların varlığını sezmemişti. Rüya Kapam'ın Adı Ayrılmayan'dan almanın tek yolu, onunla dövüşürken bizi görmemesinden geçiyor.

Yukarı'nın Dönüştürücüsü bizimkiyle birleşince bize büyük bir avantaj sağlayacak. Bu yüzden bu iki takım şimdilik bir arada kalmalı, başka yolu yok.

Angela ve Johnny, Owen'ı ayağa kaldırıyor. Owen şiddetli bir şekilde titriyor. Kimse Jeanne'in yanına gitmiyor ve bu duruma üzülüyorum çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim ama ona yaklaştırmaya çalıştığımda arkasını dönüyor. Ona zaman vereceğim. Onun için harcadığım çabaya değdiğini düşünüyorum. Aramızda bir arkadaşlık doğmaya-bilir ama anlaşabilmemiz mümkün.

“Kurtadamlar bize ne yaptı böyle?” diye fısıldıyor Owen. “O ses... O kadar...”

“Sanırım Cehennem'in dokuz katmanında sıkışıp, işkence gören ruhların seslerini duyduk,” diye karşılık veriyorum. “Yalnızca ikisinin bizimle geldiğine şükretmeliyiz.”

“Şükretmek mi?” diyor Jeanne şaşkınlıkla.

“Onlardan dokuz tane var, Jeanne,” diye karşılık veriyorum yorgunlukla. “Owen biliyor. Hepsinin neyi ifade ettiğini sana açıklayabilir.”

Bu kadar sert davranmamam gerektiğini biliyorum ama artık meleklerin ansiklopedisi olmaktan çok sıkıldım. Owen'ın, bildiklerinden pek azını aktaracağına eminim, gerçi bana söylediklerinin yarısı saçmalıktan ibaretti. Ölümümle ilgili söylediği şeyler aklıma geliyor. Benim kayıtlarımı gördüğünü ve iki farklı zamanda yaşadığımı söylemişti. Hâlâ onun bir deli olduğunu düşünüyorum, sonuçta kimse iki kere ölemez ama bu onun diğer meleklerden çok daha fazla bilgiye sahip olduğu gerçeğini değiştirmez.

Aklıma gelmişken... Washington'dayken başka bir şansım olmadığı için ona güvenmiştim. Ancak madem artık böyle bir durum yok, dikkatli olacağım.

“Angela, daha önce burada bulundun sanırım,” diyorum.

“Burayı avcumun içi gibi bilirim. Büyükbabam biz küçükken beni ve kardeşimi hep buraya getirirdi. Yıldızlara bakıp dilek tutardık.”

Angela mavi gökyüzüne bakıyor.

“Ama gerçekleşmediler,” diye ekliyor üzülerek.

“Senden bir ricam var, Angela. Owen'da para var ve bizim de yiyeceğe ihtiyacımız var.” Alfarin'e bakıyorum. “Tamam, *ihtiyacımız* olmadığını biliyorum ama karnımız tokken daha iyi işler yapabiliyoruz. Hem uyku tulumu da lazım çünkü çalışmak için burada birkaç gün geçirmemiz gerekebilir. Şeytanların soğuk havayla arası yoktur.”

“Bizim liderimiz sen değilsin,” diye kükrüyor Jeanne. Belli ki az önce bana gösterdiği sıcaklık, Kurtadamlarla karşılaştıktan sonra uçup gitmiş.

“Medusa bizim liderimiz,” diyor Mitchell ve Owen aynı anda.

“Ne?” diye bağıyor Alfarin ve Johnny, Owen’a bakarak.

“Katılıyorum,” diyor Elinor ve Angela.

“Asla!” diye bağıyor Jeanne.

Owen cebindeki mavi zaman makinesini çıkarıp Angela’ya uzatıyor. “Melissa, yani Medusa ne derse onu yapın. Ne istiyorsa bulun. Melek Takımı bir takım falan değil, biz sadece bir araya gelmiş ölü ruhlarız. Bir takım birlik olmayınca neler olabileceğini yakından gördüm. Jeanne başından beri haklıydı. Bizim tek bir lidere ihtiyacımız var ve o lider de Medusa.”

“Bize böyle ihanet edemezsin!” diye bağıyor Jeanne. “Cennet’ten bize bir görev verildi. Sonuna kadar gitmelisin.”

“Belki de artık istemiyorumdur,” diye karşılık veriyor Owen.

“Bize emredildi.”

“Emirlerden sıkıldım artık.”

“Buna korkaklık denir.”

“Hayır, Jeanne. Buna kendini korumak denir.”

Jeanne öfkeyle titriyor, öyle ki teni renk değiştirmeye başlıyor. Her bir yanından gözleri kör eden, beyaz bir ışık saçılıyor. Fakat bu Mitchell’in vücudundan çıkan ateşe benzemiyor; daha çok, sayısız lazer ışığı gibi görünüyor.

“Şeytanlardan emir almalıyız, Jeanne,” diyor Owen.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum: Owen, Jeanne’i kızdırmaya çalışıyor ve bu işe yarıyor.

“Ayvayı yedik,” diye söyleniyor Mitchell. Elimden tutup beni kendine doğru çekiyor. “Arkamda dur, Medusa. Alfarin, Jeanne saldırırsa ne yapacağını biliyorsun.”

“Sen korkağın tekisin!” diye bağılıyor Jeanne ve sesi öyle derin geliyor ki ayaklarının altındaki toprak sallanıyor.

“Artık şeytanlar işin başına geçti, Jeanne. Onlara itaat etmekten başka şansımız yok,” diyor Owen *itaat* kelimesini vurgulayarak. “Umarım işe yarar,” diye ekliyor alçak sesle.

Birden Jeanne gökyüzüne doğru uçuyor. Kanadı ya da elinde arp yok ama sonunda uçan bir melek görüyoruz.

Çok güzel görünüyor.

Jeanne etrafını kristal yağmur bulutu kaplarken, altın sarısı bir renge bürünüyor. Bulutun içinde belli belirsiz bir insan figürü görünüyor: iki kol, iki bacak ve bir baş ama bu sanki cinayet mahallindeki cesetlerin etrafına çizilen çizgi gibi bir şey. Havai fişek gibi hızla uzağa gittikçe, Jeanne’in vücudundan beyaz yıldızlar akmaya başlıyor.

“Bunu bilerek yaptın, Owen,” diyor Alfarin. “Ya çok cursun ya da aptalın teki. Jeanne benim büyük teyzem Dagmar gibi korkusuz biri ve Kurtadamlar bile ondan kaçır.”

“Silah olmaya çalışıyorsak tetiğe ihtiyacımız var,” diyor Owen bana bakarak. “Mitchell’in kardeşini düşünmesiyle harekete geçtiğini biliyoruz. Jeanne için de bir şeytanın otoritesinde olmanın buna yol açacağını düşündüm.”

“Bunu denediğine sevindim, Owen,” diyor Mitchell alaycı bir tavırla. “Ama unutuyorsun, bir şekilde geri gelecek ve işte o zaman Joan of Arc’ın kazığa bağlanmadan önce ortaçağda yaşayanların kışına nasıl da tekmeyi bastığını göreceğiz.”

“Sessiz konuş, dostum,” diyor Alfarin. “Seni hâlâ duyuyor olabilir.”

“Peki senin tetiğin nedir, Owen?” diye soruyorum. “Kendini yakma öfkeyle oluyor. İşimize yaraması için her birimizin öfkesini...”

“Ölü olmak sinirimi bozuyor,” diye sözümü kesiyor Angela. “Ben bunu düşünebilirim.”

“Yeterli değil, Angela,” diye karşılık veriyorum. “Hepimiz ölü olduğumuz için kızgınız ama bize kızgınlıktan da ötesi lazım. Öyle büyük olmalı ki varlığını değiştirmeli.”

Angela’nın kalp şeklindeki yüzü düşüyor. Elinor kollarını meleğin omzuna doluyor.

“Kendini kötü hissetme,” diyor. “Ben de yapamayacağım. Hayatımda hiç öfke hissetmedim. Bu benim elimde değil. Gerçi bir keresinde Mitchell’a bir yumruk atmıştım.”

Mitchell, çenesini ovarak, “Hatırlattığın için sağ ol, Elinor,” diyor. “Ve hâlâ çok üzgünüm.”

“Sanırım ben bir anne gibi herkese sahip çıkacağım,” diyor Angela.

Jeanne artık ufukta bir nokta gibi görünüyor. Umarım öfkesi bitmeden yanımıza iner yoksa çok kötü düşeceğe benziyor.

“Peki ya sen, Alfarin?” diyor Mitchell. “Sence bunu yapabilecek misin?”

“Tetiği çek ve nasıl yandığımı izle,” diyor Alfarin göğsünü kabartarak, gururla.

Elinor kafasını sallayarak Mitchell’a bakıyor. Çilli güzel yüzünde kaşlarını çatıyor.

“Hiçbir şey olmayacak,” diyor Mitchell omuzlarını sallayarak.

“Mitchell, ne yapıyorsun?”

“Bu güzel görünmeyecek,” diye söyleniyor Johnny ve birkaç adım geriye gidiyor.

Mitchell’in Alfarin’e vurmasını ya da baltasını elinden almasını bekliyorum ama onun yerine gidip kulağına bir şeyler fısıldamaya başlıyor. Viking’in çenesi kilitleniyor ve dişlerini sıktığını görebiliyorum.

“Mitchell,” diye sesleniyor Elinor uyarmak istercesine. “Umarım düşündüğüm şeyi söylemiyorsundur.”

Alfarin’in koca bedeni titremeye başlıyor. Mavi gözleri ufka sabitleniyor.

“Ona bir şeyi hatırlatıyor,” diyor Owen sessizce. “Ama neyi?”

“Ölümünü mü?” diye soruyorum Elinor’a bakarak.

Elinor ensesini tutarak, “Onun ölümünü değil, hayır,” diye karşılık veriyor. Mitchell konuşmaya devam ettikçe Elinor daha da geriliyor.

Elinor hıçkırmaya başlayınca Alfarin’in tetiği çekilmiş oluyor. Alfarin kıpkırmızı bir ateşle patlarken, Mitchell ve Owen beş metre öteye fırlıyorlar.

“Vay anasını!” diye bağılıyor Angela görünmez bir ısı dalgası hepimizi havaya kaldırırken. Bu sıcaklık bana Cehennem’deki fırınları hatırlatıyor.

“Onu söndürmeliyiz!” diye bağılıyor Elinor. “Yoksa yok olup gidecek.”

Mitchell ve ben yanan Alfarin’e doğru emeklemeye başlıyoruz. Septimus’un patlama konusunda ne söylediğini unutmuşum. Alfarin yüz yılların verdiği birikmiş öfkeyle neredeyse Yeni Zelanda’nın yarısını havaya uçurmaya hazır.

“Ona ne söyledin?”

“Elinor’un ölümü tetiği çekti,” diyor Mitchell nefes nefese. “Ben... berbat ettim.”

Birdenbire altın sarısı bir ışık tepemize çöküyor. Alfarin’i kaldırıyor ve kuyruklu yıldız gibi dönmeye başlıyorlar. Sonra da göle düşerken attığı çığlığı duyuyoruz.

Su, saman bulutu gibi patlıyor ve fiskiye gibi etrafa sıçırıyor.

“Alfarin!” diye bağılıyor Elinor.

“Vay anasını!” diye haykırıyor Angela yeniden.

Mitchell ve ben etrafı taşlarla çevrili kıyıya koşmaya başlıyoruz. Üstünden dumanlar yükselen Alfarin suyun içinden yükselirken elinde hâlâ baltasını tutuyor.

“Fransız da güçlüymüş,” diyor yüzükoyun düşmeden önce.

“Jeanne’in aklından ne geçiyordu öyle?” diye bağılıyor Mitchell. Taşların arasından geçip Alfarin’i sudan çıkarmaya çalışıyor. O kadar ağır ki pek kıpırdamıyor.

“Asıl tek düşünen oydu,” diye karşılık veriyorum. “Al-

farin henüz öfkesini kontrol etmeyi bilmiyor. Jeanne onu o kadar çabuk suyun içine atmasaydı patlayabilirdi.”

Jeanne hemen yanımıza, kıyıya iniyor. Kör eden ışık yavaş yavaş sönüyor.

“Teşekkürler, Jeanne!” diyor Elinor. “Teşekkürler.”

Alfarin, Elinor’un sesiyle uyanıyor. Kendini toplayıp saçını ve sakalını köpek gibi sallıyor.

“Aalıştırma yapmam lazım,” diye gürlüyor. “ama karnıma yiyecek girerse bunu başarabilirim.”

“Canın yandı mı, Jeanne?” diye soruyorum.

“Tabii ki yandı ama bundan kötü bir acıya tanık olmuş-tum.”

“Owen’ı çalıştıracak mısın?”

“Beni dinlerse...”

Bu benim için yeterli bir cevap.

“Pekâlâ, sanırım kafamdaki planın ilk kısmını belirledim,” diyorum Elinor ve diğerleri Alfarin’i sudan çıkarmayı başardığında. “Mitchell, Alfarin, Owen ve Jeanne kendi öfkelerini kontrol etmeyi öğrenecekler. Elinor, Angela ve Johnny de gözcülük yapmakla ve ihtiyaçları temin etmekle görevli. Angela’da Yukarı’nın zaman makinesi olacak, ben de de bizimki. Angela ve Johnny etrafı gözetmeye devam etse de hepimiz Kurtadamlar için hazırlıklı olmalıyız. Ancak daha da önemlisi, Adı Anılmayanlar ve Rüya Kapanı konusunda tetikte olmamız lazım. Benim peşime düştü ve ben de yem olduğum için mutluyum. Doğru zaman geldiğinde, bizler Adı Anılmayan’a silah olarak saldıracağız ve

Rüya Kapanı'nı geri alacağız. Bu sırada Dönüştürücülerden ikisine de ihtiyaç duyacağım. Angela, bu nedenle senden istediğimde onu bana vermek için hazırlıklı olmalısın. Kurtadamlar, Adı Anılmayan'ı Cehennem'e geri götürecek ve biz de çocuğu alacağız.”

“Peki sonra?” diye soruyor Jeanne.

“Sonra da planın ikinci kısmı devreye girecek.”

“O nedir, Medusa?” diye soruyor Mitchell ve neden korktuğunu biliyorum.

“Cehennem'deki bu gidişatı değiştireceğiz, Mitchell ve artık hiçbir çocuk bir Rüya Kapanı olarak kullanılamayacak. Asla.”

19. Anne Sevgisi

Elinor, Angela ve Johnny yemek aramaya çıkıyorlar. Owen, Dönüştürücü'yü Angela'ya emanet etmemden memnun ve ben de Elinor'a güvenebileceğimi biliyorum. Jeanne şikâyet etmeye başlıyor ama bu uzun sürmüyor. Şimdi çocukları eğitmek gibi bir hedefi var. Onda bir şey var ve içimden bir ses bunu daha önce de yaptığını söylüyor. Yalnızca Alfârin'i mezarlıkta yere serdiği için ya da Owen'ı paradoks Mitchell'dan koruduğu için de değil. Bu konularda çok iyi...

Cehennem'den ayrılmadan önce Septimus'un bana söylediklerini düşünüyorum. Jeanne d'Arc, 1431 tarihinde, Rouen'de İngilizler tarafından diri diri yakılmıştı. Yukarı'da böylesi bir öfkeyle var olmak için uzun bir süre geçirmiş. Bence bu, yaşayanların dünyasına ilk gelişi değil. Daha önce öfke patlaması yaşayıp yaşamadığını sormak isterdim ama bunun bir anlamı yok çünkü asla cevap vermeyecektir. Ben yaşarken, insanların azizleri gördüklerine dair hikâye-

ler duyardım. Eğer Jeanne gerçekten geri geldiyse de bu defaki ziyaretinin amacının öncekinden daha farklı olduğunu tahmin ediyorum. Bence onun ölkesi elimizdeki en güçlü silah olabilir. Üstelik lider yapısı var ve stratejik düşünebiliyor. Yaşadığı dönemde kocaman orduları yönetmiş.

Mitchell, Alfarin ve Owen bunu bilmiyor.

Jeanne şimdi hepsini ip gibi dizmiş ve önlerinde emir veren bir general gibi bir ileri bir geri yürüyor. Owen tepkisiz görünüyor ama Mitchell'in ve Alfarin'in yüz ifadeleri görülmeye değer. Mitchell'in ağzı şok olmuş gibi açık, resmen sinek avlıyor. Alfarin gür kaşlarını havaya kaldırıyor. İkisi de bu tarafa doğru bakıyorlar ama Jeanne'den öyle korkuyorlar ki onu dinlemekten başka bir şey yapamıyorlar.

Mitchell benimle göz göze gelince kıkırdamaya başlamak için kendimi zor tutuyorum. Ben de Jeanne'i kızdırmak istemiyorum. "Dostunu iyi tanı, sinirli melekleri daha da iyi tanı," sözünü benimsemeye başladım.

Jeanne'i onlarla baş başa bırakıp çam ağaçlarının sıralandığı kıyı boyunca yürümeye başlıyorum. Hepimizi burada saklanıyoruz ve tüm bu alan yaşayanlar tarafından bozulmadan bırakılmış. Umarım bu işin sonunda ölümler tarafından da bozulmamış olur. Elinor bizim zehirli olduğumuzu ve arkamızda iz bıraktığımızı söylemişti. Mitchell mezarlıkta çiçeklere dokunduğunda elinde küle dönüştüklerini hatırlıyorum. Böylesi güzel bir yeri berbat etmeyi hiç istemem.

Burayı görebilmek için ölmem gerekiyormuş, yazık. Fakat ben gençken çokça seyahat etmiş olsak da birbiri ardı-

na başıboş evleri görmekten başka bir şey yapmadım. Muir Ormanı ve Stinson Sahili doğaya en yakın olduğum yerlerdi ama o anılarım bile şeytanın teki yüzünden lekелendi.

Şu zirvesi bembeyaz görünen dağlara çıkıp kartopu oynamak ve kardan melek yapmak ne güzel olurdu, diye düşünmeye başlıyorum. Evet, tabii. İyi düşündün, Medusa. Sen oraya gitsen onları eritir, çığ düşmesine falan sebep olursun.

Birden ayaklarım kayıyor. Sırtım ağaç gövdesine çarpıyor ve bir sürü çam ağacı yaprağı tepeme düşüyor. Sesli küfrediyorum. Sırtım acıdığından değil –ki acıyor– ama şu iğneli yaprakları saçımdan çıkaramayacağım için... Elinor yiyeceklerle geri döndüğünde, bir maymunun arkadaşının bitlerini ayıklarken yaptığı gibi beni önüne oturtup saçlarımdakileri temizlemek zorunda kalacak.

O sırada Alfarin'in öfke patlaması yaşadığını görüyorum ve artık saçımdaki iğnelerin bir önemi kalmıyor.

Amonyak benzeri, yakıcı bir koku ciğerlerimi dolduruyor. Kurtadamlardan Visolentiae birkaç metre ötedeki bir ağacın arkasından çıkıyor.

“Vikingli güçlü bedeninde ne çok öfke barındırmış,” diye homurdanıyor hayranlıkla. “Bunca ateş, bunca güç...”

“Alfarin'den uzak dur,” diye tıslıyorum. “Hepimizden uzak dur. Senin Adı Anılmayan'ın peşinde olmak lazım.”

“O nereye giderse gitsin zaten bizim ve çok az zamanı kaldı,” diye karşılık veriyor Visolentiae. Siyah dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdiriyor. “Senin de dediğin gibi onun peşine düşmemize gerek yok. Sizinle olduğumuz sürece, o

gelecektir.” Sinsi bir gülüşle bana bakıyor. “Nedenini biliyor olmalısın, çocuk. Ne istediğini bilmen gerek. *Seni* istiyor. Senin ruhunu... Biz de bekliyor olacağız. Evet, ufaklık, bir insanın ruhu kötülükle dolup da kötü şeyler yapmaya yeltendiğinde bunun kokusunu alırız. Bulunca da bir sonrakinin peşine düşeriz, hep bunu bekleriz. Bu dünya nefret ve vahşet...”

“Kes şunu!” diye bağıriyorum. “Benden uzak dur. Sen de yanında taşıdığın o ruhlardan farklı değilsin.”

Visolentiae kahkahayı basıyor ve sesindeki ürpertiyle buz kesiyorum.

“Yaşayanların da adalet dediği şey bu değil mi zaten? Kanunlar adı altında kötü olanı idam ediyorlar, hem de kendileri öldüğünde bize geleceklerini bilmeden. Dürüst olanları da en komikleridir, ufaklık. Ölünce gittikleri yerin yaşarken ne yaptıklarına bağlı olduğunu anladıklarında...” Visolentiae dişlerini ve çatlamış, ıslak dudaklarını tekrar yalıyor ve çürüyen ruhların kokusunu duyunca midem bulanıyor.

Kafamı kaldırdığımda Kurtadam gitmiş oluyor. Buraya benim korkumdan beslenmeye geldi.

“Geliyorum... Medusa,” diye inliyor kıyıdan bir ses. “Medusa... geliyorum.”

Uzun, dikenli çimenlerin arasından koşanın Mitchell olduğunu görüyorum. Vücudundan duman tütüyor ama en azından bilinci yerinde.

“Kıpırdama, Mitchell,” diye sesleniyorum ve ona doğru koşmaya başlıyorum. Yeniden öfke patlaması yaşamış ama daha öncekinden çok daha kısa sürede kendine gelmiş.

Bu defa teni siyah çizgilerle kararmış değil, güneşten yarmış gibi kırmızı görünüyor.

Böyle bir duruma gelişme demek kulağa saçma geliyor biliyorum ama öyle. Jeanne bu işte iyi. Gerçekten iyi.

“Çok iyi gidiyorsun, Mitchell,” diyorum yanık yüzüne yavaşça dokunarak. “Ara vermek ister misin?”

“Yalnızca zayıflar ara verir,” diye bağılıyor Jeanne. “Buraya geri gel, Mitchell. Sen bir askersin, korkak değil.”

“Sana yemin ederim ki bu melek hiç insan olmamış,” diye inliyor Mitchell doğrulurken. “Kurtadam sana ne dedi, Medusa? Sana dokundu mu? Bir daha yaparsa onu...”

“Gitti,” diye sözünü kesiyorum. “Ve iyiyim, gerçekten.”

“Neden o ve diğer aptal, üvey babanın peşine düşmüyor?”

“Çünkü o zaman eğlencesi kalmaz. Zaten Visolentiae çok az kaldığını söyledi. Onlar bana gelmesini bekliyorlar ama sonuçta ben bunun böyle olacağını biliyordum.”

“Tanrım, kafayı yemişler... Sence onların hikâyesi ne? Kim yaratmış?”

“İleri Gelenler, diye tahmin ediyorum. Belki de Şeytan.” Ona bakıp gülüyorum. “Cehennem’de de dünyadaki gibi bir sınıf sistemi olduğunu bilmek güzel. İyi, kötü, çirkin ve şeytan...”

“Medusa, bu bir şaka mıydı?”

“Pek iyi değilimdir, kusura bakma.”

“Hayır, aslında kötü değildi,” diyor Mitchell sonunda ayağa kalkarken. Yüzündeki kızarıklıklar yavaş yavaş pembemsi bir renge dönüşüyor.

“Mitchell, hemen buraya gel!” diye bağıyor Jeanne. “Kaytarıyorsun.”

Mitchell dudağını ısırıp gözlerini kapatıyor.

“Bence derin bir nefes alıp sakinleş,” diye fısıldıyorum. “Ama tabii nefes almaya ihtiyacın olmadığını hesaba katarsak bu pek işe yaramayabilir.”

“Bu da ikinci espri,” diye karşılık veriyor Mitchell. “Çok etkilendim doğrusu.”

Owen beyaz bir topa dönüşüp gökyüzüne uçmaya başlayınca, birbirimize tatlı tatlı sataşmamız sona eriyor.

“Sence onun tetiği neydi?”

“Bir savaş,” diye karşılık veriyor Alfarin. “O kadar muhteşem bir şeyin böylesi bir öfkeye sebep olmasını anlamıyorum. Sanırım Er Jones ölmenden önce kafasını bir yere çarpmış ve sersemliğini koruyor.”

“Owen savaşı mutlak bir son olarak görmüyor, Alfarin,” diyor Jeanne. “Hayattaki vahşi bir yıkım olarak görüyor.”

Mitchell beni dürtüyor. “Bence bu ikisinin arasında bir şey var,” diye fısıldıyor.

Ben de onu dürtüyorum ama ya gücümün farkında değilim ya da dirseklerim gerçekten çok sert olsa gerek ki Mitchell acı içinde ciyaklıyor.

“Doğum anında bile daha az bağıran kadınlar gördüm!” diye bağıyor Jeanne. “Şimdi sıraya gir, Mitchell.”

Mitchell istemeyerek de olsa biraz daha çalışma yapmak için kıyıya doğru gidiyor. Jeanne onlara bunu kontrol etmelerini sağlamak için ne gibi bir taktik kullanıyor bilmiyorum ama işe yaradığı kesin.

Acaba diğerleri bunu denemediğim için benim bir korkak olduğumu düşünüyor mudur? Düşünmüyorlarsa da yanılıyorlar. *Ben* korkağın tekiyim. İçimdeki yangına izin verirsem, öfkenin beni yenmesine izin verirsem, benden geriye hiçbir şey kalmayacağından korkuyorum. Medusa'yı kucaklamak ve Melissa'yı hayatımdan çıkarmak içimdeki acının, öfkenin ya da anıların otomatikman gittiği anlamına gelmiyor. Kâbuslarım sonsuza dek devam edebilir. Ve Adı Anılmayan beni bulana kadar da bu korkularıma yenik düşme riskini göze almak istemiyorum.

Nerede şimdi? Acaba zaten burada mı? Bizi izliyor ve bekliyor olabilir mi? Ama o halde ağlama sesi duyardık, değil mi? Zavallı çocuk... Onu düşündükçe içim acıyor. Cehennem'de de hâlâ acıyı ve duyguları hissedebiliyoruz ve bu hissettiğimin gerçek olduğunu biliyorum. Çünkü eğer bu deneyim bana bir şey kattıysa o da öte yaşamda var olmaktan çok daha fazlasını yaptığımızdır.

Kafamı boşaltmak istiyorum ama Adı Anılmayan gelirse diye tek başıma yürüyüşe çıkmak istemiyorum. Hem Visolentiae'ye tekrar rastlama fikri de kulağa pek hoş gelmiyor.

Kurtadam'ı düşündükçe yaptığımız konuşma aklıma geliyor. Viseolentiae bana Adı Anılmayan'ın ruhumu istediğini söylemişti.

Ve Adı Anılmayan da Şeytan'ın yatak odasında bıraktığı kanlı mesajda, hayatını geri alırsa Rüya Kapanı'nı vereceğini yazmıştı. Ancak Rüya Kapanı'nın gücü olmadan ruhuma nasıl girebileceğini düşündüğünü merak ediyorum.

Kafam karışıyor ve bu konuda beni anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Cevapları bilen biriyle...

Burada bana yardımcı olabilecek biri olduğunu düşünüyorum; söylediklerini duymak isteyeceğimden emin değilim ama bazen başka seçenek yoktur. Ona yanıldığını söyleyerek hep kendimden uzaklaştırdım... Peki ya yanılmıyorsa?

“Owen,” diye sesleniyorum. “Owen, buraya gelebilir misin?”

Jeanne çalışmalarını böldüğüm için dönüp ters ters bakıyor. Onu görmezden geliyorum. Sonuçta Owen, Rüya Kapanı hakkında bizden daha çok şey bilebilir ki bu da yüksek bir ihtimal çünkü biz neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz.

“Ne oldu, Medusa?” diye karşılık veriyor Owen. Kahverengi üniformasını düzeltip karşımda hazır olda bekliyor.

“Bana Rüya Kapanı hakkında bildiğin her şeyi anlat,” diyorum. “Hiçbir şeyi atlama. Cehennem’den aceleyle ayrıldık ve öğrenmeye vaktimiz olmadı. Septimus da bizi tatmin eden cevaplar veremedi ama senin bilgi sahibi olduğunu biliyorum. Bu küçük çocuk ne gibi bir güce sahip?”

“Bildiklerim gerçek olmayabilir, Medusa,” diye karşılık veriyor Owen. “Dedikodu ve yanlış bilgilendirme Aşağı’da olduğu kadar Cennet’te de yaygındır. Anlatacaklarım sana yardım etmekle birlikte kafanı da bulandırabilir.”

“O zaman soruyu şöyle sorayım. Şeytan’ın Rüya Kapanı hakkında ne duydun, okudun ya da kulağına ne çalındı, Owen? Hiçbir şey bilmemektense bir dedikodu üzerinden de olsa hazırlıklı olmayı tercih ederim.”

Owen botlarıyla yerdeki çimenleri düzeltip oturuyor. Yanındaki otlara hafifçe vururken, ben de rahat bir pozisyon alıyorum. Öyle yorgunum ki şuraya uzansam bir ay boyunca uyuyabilirim.

Owen dikkatle, “Anladığım kadarıyla Rüya Kapanı bir tuzak olarak kullanılıyor,” diyor. “Şeytan ne zaman kâbus ya da rüya görse, tabii bu ikisinin içeriği kişiye göre değişir, Rüya Kapanı bu düşüncelerin içindeki zehri kendi bünyesine alır.”

“Peki, o düşünceler Rüya Kapanı’na girdiğinde ne olur?”

“Şeytan bir insan değil, Medusa. Biz geri kalan insanların anlayamayacağı kadar çok güce sahip... Bir alete ihtiyaç duymadan zamanda ve uzayda seyahat edebilir ve isterse dünyadaki Cennet’i ya da Cehennem’i ortaya çıkarabilir. Bu sadece benim fikrim ama bana söylediklerine ve duyduklarıma bakılırsa Rüya Kapanı, Şeytan’la aynı güçlere sahip çünkü o ikisi bir ve tek. Sanırım Adı Anılmayan, yani üvey baban, bunu ölümsüz olabilmek için kullanacak.”

“Nasıl?”

Ağzını açıp tekrar kapatıyor. Gözlerini kaçırıyor. Bu yüz ifadesini çok iyi bilirim. Bu konuda ustayımdır.

“Owen, nasıl dedim?”

“Adı Anılmayan senin peşinde, Medusa.”

“Biliyorum ama ben ölüyüm. Benim aracılığım ile yaşamına kavuşamaz.”

“O adamın ruhu ve varlığı iç içe girmiş durumda. Ya Rüya Kapanı bir başkasının ruhunu kullanarak yeni bir ha-

yat elde edebiliyorsa? Sanırım Adı Anılmayan'ın tek yapması gereken şey o gücü kullanmayı öğrenmek..."

"Sence o benim... benim bedenimi mi alacak?"

"Bence *kendi* bedeninde *senin* ruhunu istiyor. Kendinden geriye kalanla karıştırmış olacak. Bu da onu daha güçlü kılacak," diyor Owen. "Bak, bu yalnızca bir teori."

"Beni yok etmeyi planlıyor."

"Sende özel bir şey var, Medusa," diye fısıldıyor Owen. "Ve üvey baban da bunu biliyor. Anladığım kadarıyla da bunu tek başına yapıyor olamaz. Kurtadamlardan kaçmak için birinin yardım etmiş olması şart ve o kişi de ona senden bahsetmiş olmalı."

"Ama ben özel değilim."

"Öylesin. Hem de ne kadar özel olduğunun farkında bile değilsin. Sen zamanı değiştirdin. Bunu yalnızca birkaç kişinin yapabildiğini biliyor muydun? Sen iki kez öldün."

Şimdiye dek Owen'ın düşünceleri korkutucu ve merak uyandırıcıydı ama ölümünden bahsetmesi tam da kaçındığım şeydi. "Kes şunu, Owen. Kes artık!" diye bağıyorum. "Kimse iki kez ölemez. Zaten bir kere öldüğümüz yetmiyor mu?"

Üzerimize karanlık bir gölge çöküyor. Mitchell ve Alfarin, Owen'a bakıyor. Mitchell yumruklarını bembeyaz kesilene kadar sıkıyor. Gün ışığı Alfarin'in baltasına yansıyor. Şimdi etrafları gümüş bir halkayla çevrelenmiş gibi görünüyorlar.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Owen?" diye gürlüyor Mitchell. "Umarım Medusa'nın tetiğini çekmeye çalışmıyorsundur çünkü eğer öyleyse..."

Ama Owen hemen ayağa kalkıyor ve Mitchell'in yanından hızla geçiyor. Jeanne kendini gökyüzüne doğru fırlatıyor.

Bu defaki tetiğinin ne olduğunu daha buradan görebiliyorum.

Kıyı şeridinde dört kişi yürüyor: Elinor, Angela, Johnny ve uzun sarı saçlı bir kadın.

Owen, koşar adım yanlarına giderken, "Angela ne yapıyor?" diye bağıyor. Mitchell ve Alfarin de dönüp bakıyor. Alfarin'in baltası kalçama çarpıyor ama çığlık atamayacak kadar sersemlemiş haldeyim.

"Tanrıça Freya aşkına, neler oluyor?" diye gürlüyor Alfarin. "Angela bize ihanet etti."

Hâlâ biraz uzakta olmalarına rağmen, Elinor, Angela ve Johnny'nin kadının varlığından memnun olduğunu görmek mümkün. Elinor ve kardeşi mutluluk saçıyor ve Angela da kollarını kadının incecik beline sarıyor.

Onlara doğru koşuyorum. Angela'nın yüzünde sanki boğazından sıcak çikolata geçiyormuş gibi bir gülümseme var.

"Medusa, Owen, hepinizin tanışmasını istediğim biri var," diye sesleniyor.

Bu çocukların dilinin ayarı yok ama ben ağzımı açmıyorum çünkü yaklaştıkça kadının kim olduğu iyice anlaşılıyor. Yüzünde aynı turkuvaz gözler ve aynı gülüş var. Hatta gamzeleri bile aynı yerde...

Angela annesini getirmiş.

20. Kalabalığı Takip Etme

“Sen Medusa olmalısın,” diyor kadın kocaman bir gülümsemeyle. Kolunu uzatıyor ve parlak yüzüklerle kaplı incecik eli benimkini kavırıyor. Teni buz gibi, hatta meleklerinkinden bile soğuk. Biraz daha tutarsam yapışacağım diye elimi hemen çekiyorum.

“Angela ve Elinor bana hepinizden bahsetti,” diye ekliyor kadın Angela’nmkiyle tıpatıp aynı ses tonuyla. Omzumun üstünden arkama bakıyor. “Genç beyler sizin kadar misafirperver değil sanki ama zamana ihtiyaçları var.”

“Ama ben... Angela demişti ki... siz ölü değil misiniz?” diye kekeliyorum.

Kendime tokat atasım var. Bunu neden sordun ki? Daha kaba olamazdın.

Ama Angela’nın annesi gülüyor. Kulağa sanki akort edilmemiş bir müzik aleti gibi tuhaf geliyor.

“Tabii ki ölüyüm, sevgili Medusa. Sence ölü olmasam bu iki melek ve bir şeytan evime gelebilir miydi?”

Mitchell artık küfürde sınır tanımıyor. Hatta bence yeni sözcükler keşfetmeye başlıyor. Ya öyle ya da İsveç dilinde bir hayli akıcı konuşmayı öğrenmiş.

“Sen ölü anneni görmeye mi gittin?” diye soruyorum Angela’ya korkarak. “Sizin ihtiyaçları temin etmeniz gerekiyordu.”

“Ama yiyecek getirdik, M,” diye karşılık veriyor Elinor. Omzundaki çantayı çıkararak Mitchell ve Alfarin’e doğru yürümeye başlıyor. Çocuklar hemen yiyeceklere saldırıyorlar, burnuma et kokusu geliyor.

Mitchell ve Alfarin küfretmeyi bırakıp suratlarını sosisli çıtır çıtır beyaz ekmeğin içine gömüyorlar.

Fakat Owen yemiyor ve bu da Mitchell ile Alfarin’in bıraktığı yerden devam edeceği anlamına geliyor.

“Ne yaptın, Angela?” diye bağıyor. “Bize yaşayanların dünyasında kimseyle bağlantıya geçmememiz emredildi.”

Angela, ellerini kalçasına koyarak, “Ama annem yaşamıyor, Owen,” diye karşılık veriyor. “Bu yüzden onunla görüşerek hiçbir kuralı ihlal etmiş olmuyorum, öyle değil mi? Bu kadar bağırp çağırmadan önce de söylemeliyim ki ona görevimizden bahsettim. O ve büyükannem bizimle gurur duyuyor.”

Kusacağım galiba. Kafamı dizlerimin arasına almak istiyorum ama yemek yerken tıkanan Mitchell’in sırtına vuran Alfarin’i görünce dikkatim dağılıyor. Nefes almak zorunda değilken boğuluyor olmak çok rahatsız edici bir durum.

Mitchell, Alfarin onu aşağı yukarı sallarken iç çekerek, “Bir de... büyükannen mi var?” diyor.

“Tam da beklediğimiz gibi bir tepki verdiniz,” diye söyleniyor Johnny alay edercesine. “Jeanne’in öfkeden kuduracağını biliyordum ama sizin, Angela ve Elinor’un ne yapmaya çalıştığını anlayacağınızı düşünmüştüm.”

“Bize kızmadınız değil mi, M?” diye soruyor Elinor, elimi tutarak. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyoruz.”

“Ama bizim yardıma ihtiyacımız yok, Elinor. Özellikle de...”

“Bu saçma, elbette ihtiyacınız var,” diyor Angela’nın annesi. “Siz zavallı şeytanlar daha tıkanmadan yemek bile yiyemiyorsunuz.”

Alfarin’i elinin tersiyle iterek kollarını Mitchell’in göğsüne doluyor ve onu iyice sıkarak, boğazına takılan sosisi çıkarıyor.

“Yemeğini iyi çiğne, genç adam,” diyor sırtına vurarak. “Ölü olabilirsin ama bu tembellik ya da görgsüzlük gerektirmez.”

“Angela,” diye ısrar ediyor Owen. “Lütfen, açıkla.”

“Kötü bir şey yapmak istemedim,” diyor Angela sinirli bir şekilde, “ama hiçbiriniz bu görev üzerine iyice düşünmedi, değil mi? Owen ve Jeanne, Rüya Kapanı’nı geri almak için gördüğünüz tek yol kavga dövüş. Mitchell ve Alfarin bir sonraki yemeklerinden başka bir şey düşünemiyor. Medusa bence sen bir harikasın, gerçekten de öylesin ama senin Kurtadamların yanı sıra o iğrenç Adı Anılamayan’la ilgilenmen gerekiyor.”

“Peki ya ben?” diye soruyor Johnny.

“Johnny, tatlım sen o kadar alakasız bir yerdesin ki daha en başında neden bu göreve seçildiğini bile bilmiyorum,” diye karşılık veriyor Angela. “Durum şu ki yalnızca Elinor ve ben sizin göremediğiniz bir şeyi gördük.”

“Neymiş o?” diye soruyorum arkamdan iş çevirmeye kalkan Angela’ya olan kızgınlığımı gizlemeye tenezzül etmeden. Eğer güveneceğim bir melek varsa o da Angela’dır, diye düşünmüştüm ama o da Patty Lloyd gibi çıktı: güzel, cilveli ve aptal.

“Medusa, Rüya Kapanı’m geri aldığımızda ne olacak?” diye karşılık veriyor Angela. “Diyelim ki başardık, Kurtadamlar da o iğrenç canavarı Cehennem’in katmanlarına götürdü. Sonra ne olacak? Rüya Kapanı küçük bir çocuk... Ona bakacak birine ihtiyaç duyacak çünkü Cehennem’e geri dönemez ve bizimle gelirse de güvende olacağını sanmam.”

“A-ama...” diye kekeliyor Owen.

“Aması maması yok, Owen. Hepimiz varlığımızı öte yaşamda sürdürüyoruz. Rüya Kapanı orada güvende olmaz. Eğer düşündüğümüz kadar tehlikeli bir varlıksa, ne Aşağısı ne de Cennet onun için güvenli olacaktır. Bakıma ve desteğe ihtiyacı olacak. Yani normal bir yere.”

Angela’nın annesi bana gülümsüyor ve o anda ne yaptıklarını, daha da önemlisi neden bunu yaptıklarını anlıyorum.

Ve bu kalbimi kırıyor.

İki takımda da korkuyu ve öfkeyi kontrol etmeyi başardım, hatta şimdi her şey daha da iyiye gidiyor. Zamanı durdurup, çocukların Rüya Kapanı olmasını engelleyebileceği-

mize kendimi inandırdım ama Angela haklı. Bu çocuğu aldığımızda onunla ne yapacağımızı hiç düşünmedim bile. Onu ailesine geri götürecek halimiz yok, çünkü o bir ölü. Ve yalnız bırakacak olsak, yaşı kendini savunmak için çok küçük.

Elinor ve Angela bunun çözümünü buluvermişler. Peki, ben neden bulamadım? Benim neyim var? Kalbim bu kadar taşlaşmış olabilir mi?

“Medusa?” diye sesleniyor Owen. “Neden bahsediyorlar?”

“Rüya Kapanı, Owen,” diye fısıldıyorum. “Söylediklerini duymadın mı? Ben kendi kendime düşüncelere dalmışken ve siz de öfke patlaması çalışmaları yaparken, bu çocuğu kurtardığımızda onunla ne yapacağımızı tek düşünenler Elinor ve Angela olmuş.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Ona ben bakacağım,” diye karşılık veriyor Angela’nın annesi. “Kızımı geri alamıyorum ama en azından bu küçük çocuğu koruyabilirim.”

“Ama sen ölüsün!” diye bağılıyor Mitchell. “Kusura bakma, Angela ama zaten annen ve büyükannen ölünce dünyada kalmayı nasıl başardı ki? Son baktığımda, Yarı Yol Evi’nden çıkış yoktu.”

“Sen Mitchell olmalısın,” diye karşılık veriyor Angela’nın annesi. “O halde geriye de Prens Alfarin kalıyor. O da sen olmalısın.” Onay almak için Elinor’a bakıyor, Elinor da başıyla onaylıyor.

“Alfarin, Hlif’in ve Dobin’in oğlu,” diyor Alfarin bir dizinin üstüne çökerek. “Böylesine güzel ve muhteşem bir

meleğin annesiyle tanışmaktan onur duyarım. Bu günden itibaren, baltam sizin için...”

“*Kapa çeneni, Alfarin.*” Benimki de dahil olmak üzere herkesin sesi yankılanıyor.

“Böylesi bir baltayı kışın odun kesmek için kullanırdım,” diyor Angela’nın annesi. “Ama benimkinin sapı hemen çürürdü.”

Silahlar hakkında ikili konuşmaya dönüşeceği belli olan bu diyalogu bölerek, “Pardon ama Mitchell’in sorusunda cevap vermediniz,” diyorum. “Ölüler ya Yukarı’ya ya da Cehennem’e gider. Daha önce ölen kimsenin yaşayanların dünyasında kaldığını duymamıştım.”

“Çünkü buna izin yoktur, Medusa,” diye karşılık veriyor Angela’nın annesi.

“Birkaçımız burada gizlice varlığımızı sürdürür, aynı yerde uzun süre kalırsak bir süre sonra dikkatleri üzerimize çekeceğimiz için göçebe bir hayat yaşarız. Yaşayanların dünyasında bıraktığınız izleri fark etmiş olmalısınız.”

Küle dönen çiçekler gibi... Başımla onaylıyorum.

“Ama nasıl?” diye soruyor Mitchell. “Ölen herkes Yarı Yol Evi’nden geçer. Annesinin kucağından alınan bebekler gördüm ben. Cehennem’e gönderilen şeytanların çığlıklarını duydum.”

Mitchell’in sesi gitgide azalıyor ve bebeğinden ayrılmamak için feryat eden bir annenin çığlığıyla yer değiştiriyor. Ben de o sesi kâbuslarımda işitmiştim. Peşimi bırakmayan kâbuslarımda hepsinde ağlayan ben olmuyorum.

“Oh, Mitchell!” diyor Angela'nın annesi. “İnsanlar onlara söyleneni yapmaya öyle programlanmıştır ki öldüklerinde bile koyunlar gibi birbirlerini takip ederler. Yarı Yol Evi'ne vardığınızda yaptığınız ilk şey neydi?”

“Tüm saygımla sormalıyım ki Angela'nın annesi,” diyor Alfarin, “burada kalmanızla bunun bağlantısı ne?”

“Yarı Yol Evi'ne vardığınızda yaptığınız ilk şey neydi?” diye tekrar ediyor Bayan Jackson sabırla.

“Herkesin gittiği yere gittim,” diye karşılık veriyor Johnny. “Öldüğümde Yarı Yol Evi'nin Versailles Sarayı gibi kocaman bir yer olduğu söylenmişti. Bana bakabileceklerini düşünmüştüm.”

“Ben öldüğümde öyle olmadı,” diyor Mitchell. “Şimdi ki gibi camdan bir binaydı. İçeri girdim çünkü adamın biri kıcıma tekmeyi vurmak üzereydi. Herkes bana nasıl öldüğümü soruyordu ve ben de kaçacak yer arıyordum. Ancak daha ne olduğunu anlamdan fotoğrafım çekildi ve Cehennem'e gideceğimi söylediler. Bana şaka yapıyorlar sandım. Öldüğümü anlamaya bile vakit bulamadım.”

“Peki sen, Prens Alfarin?” diye soruyor Angela'nın annesi.

Alfarin gururla göğsünü kabartarak, “Ben de Valhalla'yı aramaya koyuldum,” diyor. “Bana oranın Cehennem'de olduğunu söylediler, ben de soyumla yeniden bir araya gelmek için oraya gittim. İleri Gelenler daha konuşmalarını bitirmeden Cehennem'e doğru koşmaya başladım. Aceleci olduğum için hiç bu kadar pişman olmamıştım.”

“Peki sen, Medusa?”

Ama ben birden hatırlamıyorum.

“M?”

Hatırlamıyorum.

“Medusa, iyi misin?”

“Ben... Ben hatırlamıyorum.”

Owen öksürüyor ama buna ihtiyacı olduğu için değil. Dikkatimi çekmek için yapıyor ve bunu başarıyor.

“Neden hatırlamıyorum?”

Elinor, kollarını omzuma dolayarak, “Belki de travma geçirdin, M,” diyor. “Alfarin gibi biri olmadığın sürece, ölüm kimseye kolay gelmez.”

Oysa bunun travmayla falan bir ilgisi yok. Ben bir ölüyüm çünkü 2 Aralık 1967 yılında Golden Gate Köprüsü’nden düştüm. İleri Gelenler ismimi yanlış anladı ve ismimi intihar vakası olarak kayıtlara geçirdi ama Yarı Yol Evi’ne varışımı hatırlamıyorum.

Kaydığımı hatırlıyorum. Midemdeki bulantıyı... Hâlâ o korkuyu hatırlarım ve uyuduğumda, rüzgârın nasıl da kulağımı yalayıp geçtiğini hâlâ hissedebilirim. Soğuğun yüzüme çarpmasını... Nefes alamamıştım.

Sonra da derin bir karanlık ve yaşadığım en büyük acıyı saniyeler içinde tecrübe etmek... Beynimin kafatasımın içinde parçalara ayrılması...

Peki ya sonra?

Kimsenin bana Cehennem’e gideceğimi söylediğini hatırlamıyorum. Tek hatırladığım ölü bir elin kâğıda Medusa

yazdığı. O kalabalık yatakhane'deki ilk sabahımı hatırlamıyorum. Hukuk bürosunda çalıştığımı ve pasta şefi pozisyonu için mülakata girdiğimi hatırlıyorum.

Kafayı yemeye başladım. Bir insan ona öldüğünü söyledikleri ilk anı nasıl unutabilir?

“Ben takip etmiştim,” diyor Owen yavaşça. “Açık alana yürüyen adamları takip ettim, sonra da Yarı Yol Evi'ne kadar peşlerinden gittim. Yalnızca takip ettim.”

Bayan Jackson elimi tutuyor. Elleri ne sıcak ne de soğuk. Yalnızca tenimde küçük bir baskı hissi yaratıyor. Halet gibi...

“Ben takip etmedim. Ve benden önce annem de etmemiş,” diyor. “Angela size kanserin ailemizdeki kadınların peşini bırakmadığından bahsetmiştir. Bu yüzden düşünüp plan yapmaya vaktim olmuştu. Hiçbir zaman kimseyi takip etmedim, Owen. Hep bir başıma yola çıktım, böyleydim. Hayatımı farklı yaşarsam kanser beni rahat bırakır diye düşündüm. Ne yazık ki bu hastalığın böyle bir ayrımı yok. Annem, yani Angela'nın büyükannesi tam ölmeden önce beni buldu. Ailemden biri olduğu için onu görebildim ama canım o kadar çok yanıyordu ki halüsinasyon gördüğümü sandım. Bana takip etmemem gerektiğini söyledi. Sonra ben de tam o ölmeden önce, aynını söylemek için Angela'ya göründüm ama o kendi yoluna gitmeyi tercih etti.”

“O zaman ölmedin?”

“Kesinlikle bir ölüyüm, Mitchell. Hatta hepinizden daha ölüyüm. Öldüğünüzde de sürdürdüğünüz insani özel-

likleriniz bende yok. Yemek yemiyorum, uyku uyumuyorum. Hiç acı hissetmiyorum. Başlangıçta bu harika bir histi ama artık empati duygumu da kaybettim. Dünyanın yaşam alanını zapt eden bir hayaletim. Sizin farklı olduğunuzu anlasalar da yaşayanlar sizden korkmaz ama benden korkuyorlar ve bazen de seviyorlar.”

“Ama elimi tutuyorsun,” diye fısıldıyorum. “Öyle olsa elimi tutamazdın. Ve ruhunda hâlâ empati var çünkü Rüya Kapanı’na bakmak istiyorsun.”

“Medusa, elini istediğim için değil, bunu yapmam gerektiğini bildiğim için tutuyorum. Ve fiziksel anlamda hepimize insan gibi görünebilirim çünkü hepimiz ölüyüz.”

“O zaman aslında o küçük çocuğa bakmak istemiyorsun?” diye soruyorum. “Madem öyle, neden onu sana verelim?”

“Başka bir seçeneğin var mı?” diye karşılık veriyor Bayan Jackson. “Dünyada kalan hayaletler Şeytan’ın Rüya Kapanı geleneğini bilir. Geçerliliğini yitirenlere ne olduğunu duyar, görürüz. Buraya geri gönderilirler. Küçük bedenleri Şeytan, hizmetkârları ve Ölüm Melekleri tarafından bu amaç uğruna kullanılmaya alışmıştır. Depremeler, kasırgalar... Hepsi de Rüya Kapanlarından geriye kalanlardır...”

“Listede, sırada olan kişi benim kardeşim,” diye bölüyor Mitchell. Yeniden öfke patlaması yaşayacağından korktuğum için gergin bir şekilde bekliyorum ama yanık kokusu almama rağmen Mitchell patlama yaşamıyor. Sanırım şimdi söylemek istediklerinin çok daha önemli olduğunun farkında.

“Kardeşin mi?”

“Septimus —Cehennem’in bir numaralı hizmetkârı— bana listede kardeşimin isminin olduğunu söyledi. Septimus Rüya Kapam’ın Cehennem’e geri gitmesini istiyor ve bunu başarabilirsek kardeşim M.J. zamanı geldiğinde seçilmek için yaş kriterini aşmış olacak. Fakat Medusa’nın çok daha iyi bir planı var. Şeytan’ı, yeni çocukları Rüya Kapanı yapmaktan alıkoyacağız.”

Bayan Jackson, gözlerini açarak, “Nasıl?” diye soruyor.

“Sanırım hepimiz bunu bilmek isteriz,” diyor Owen.

“Bir planım var,” diye karşılık veriyorum. “Şimdilik bilmeniz gereken tek şey bu.”

Gerçekten de var ama diğerlerine bunu anlatamam. Beni durdurmaya kalkarlar. Onca şeyi riske atması gerekse de Mitchell bile bunu yapabilir. Şeytan’ın rüyaları benim kâbuslarımdan daha kötü olamaz ve ben çok uzun zamandır bu kâbuslarla varlığımı sürdürüyorum.

Bu yüzden de Cehennem’e geri döndüğümüzde, Şeytan’ın Rüya Kapanı olmak üzere kendimi önereceğim.

21. Paradoksun Varlığı

Bayan Jackson alışmaları yapmak için evini kullanabileceğimizi söylüyor. İsteddiğimiz kadar kalabilirmişiz ama bu bir ev gezisi değil; bu yüzden olduğumuz yerde kalmaya devam edeceğiz.

Mitchell ve Alfarin öfke patlamasını kontrol etme üzerine çalışmalara devam ediyor. Alfarin bu konuda doğuştan yetenekli olduğunu öne sürüyor ama istediğinde patlama yaşıyıp istediği an durdurabilmeyi sağlaması için üç kez daha denemesi gerekiyor. Elinor'un ölümü onun tetiği gibi görünüyor ama aynı zamanda kontrol sağlayabilmesi için de işe yarıyor. Tek yapması gereken o sırada Alfarin'e seslenmek. Böylece üstündeki alevler bir anda yok oluyor.

Mitchell hâlâ mücadele ediyor. Patlaması Alfarin'in-ki kadar yoğun değil çünkü o bir bomba gibi patlıyor ve Mitchell bunun kontrolünü sağlamakta güçlük çekiyor. Yani uzun bir süre yarıyor ve sonra kendine gelmesi zaman alı-

yor. Mitchell çok acı çekiyor olmalı ama bir kere bile şikâyet etmiyor. Bu cesareti beni çok şaşırtıyor. O, Alfarin gibi savaşçı yönünü herkesin gözüne sokmuyor ve sanırım herkesin –benim– ona ne kadar hayran olduğunu fark edemiyor.

Jeanne artık uçma konusunda tam bir uzman oldu. Bunu Owen’a öğretirken, etrafındaki havayı kontrol etmeyi ne kadar iyi bildiği ortaya çıkıyor. Bunu o kadar iyi yapıyor ki etrafını saran silik yıldız kümesiyle yerin hemen üstünde de uçabiliyor. Orleans Bakiresi çok güzel ve huzurlu görünüyor. Tam da insanların aklında oluşan melek imgesi gibi... Artık şundan eminim: Bunu kesinlikle daha önce yapmış ama ona bundan bahsedecek olsam hemen konuyu kapatıyor.

Owen da sonunda başarmaya başladı ama kontrol konusunda zorlanıyor. Jeanne ona bir hedef belirliyor; dağdaki karlı tepelerden birine gitmek. Fakat varacağı noktadan kilometrelerce uzağa sapıyor. Artık iyice sinirlenmeye başladığını, havalandığında yerdeki kozalakların ve çimenlerin bundan etkilendiğini görebiliyorum. Sanki rüzgâra kapılmış gibi, botlarının yanında uçuşuyorlar. Uçmak Owen'ın görünüşünü de etkiliyor. Her uçuştan sonra teni soluklaşıyor. Öyle ki günün sonunda yüzü ruh gibi görünüyor.

Jeanne'in koyu ten rengi hiç değişmiyor. Böylece aklımda asla cevaplamayacağı bir sürü soru birikiyor.

Sanırım bir gün daha çalıştıktan sonra hazır olacağız. Şimdi Ocak, 2015 tarihindeyiz ama Adı Anılmayan'la karşılaşma zamanı geldiğinde Cehennem'den ayrıldığımız güne geri dönmek zorunda kalacağız. Bu geçen zaman içinde, yeni

bir çocuğun Rüya Kapanı olarak seçilme ihtimalini riske atamayız. Septimus'un ofisinden kaçarcasına uzaklaştığımızdan beri uyumadık ve San Francisco, Washington, İngiltere ve şimdi de Yeni Zelanda'da olmamıza rağmen sanırım gerçek anlamda, aradan yalnızca bir ya da iki gün geçti.

Bir gün daha bittiğinde, bu iş herkes için son bulabilir. Ve sonra her şey benim için yeniden başlayacak.

Gün bittiğinde Angela annesiyle eve gitmek istiyor. Ama diğer herkes Lukaki Gölü kenarında kalmaya karar verince, o da istemese de bizimle olmayı seçiyor. Owen, Bayan Jackson'ı eve götürdükten bir dakika sonra yeniden aramıza geliyor. Dönüştürücü'yü kullanarak annesini bulmaya gittiği için hâlâ Angela'ya kızgın olduğunu ve bu yüzden onu bir daha kullanmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Bence aslında kendisine kızgın... Sanırım o da böyle bir şeyi akıl edemediği için insanlığını kaybetmiş olmaktan korkuyor. Ben de bir süre bunun için kendime kızdım ama düşündüm de elimin köprüden kaydığı andan itibaren insanlığımdan vazgeçtim. Ben yaşayan halimin bir yansımasıyım. İleri Gelenler bizi şeytan yapan özellikleri –yani yemek yemek, uyumak ve nefes almak gibi– vermeseydi ya da ben bunu durdurabilseydim fark eder miydi?

Öte yandan tüm bunları gelecek olan savaşa hazırlıklı olmak için, kendimi duygusuzlaştırmak adına söylediğimi hissediyorum. Rüya Kapanı'nı geri almak savaşın ilk bölümü. Esas savaş sonra başlıyor.

Ve ben korkuyorum.

Gece oluyor ve dördümüz de sıralı çam ağaçlarının altında kamp kuruyoruz. Küçük bir ateş yakıyoruz çünkü kimse bizi görsün istemiyoruz. Vücudum artık uyumam gerektiğini söylese de bu hissiyatla savaşıp kazanıyorum. Gökyüzünü hiç böyle görmemiştim ve bunu hatırlamak istiyorum. Siyah bir örtüye serpilmiş sim tozu gibi, milyonlarca ve milyonlarca yıldız bize bakıyor. Tam tepemizde bir takımyıldızı var; Mitchell onun Samanyolu olduğunu söylüyor. Evreni oluşturan farklı takımyıldızlarını ve dönüp duran galaksileri anlatıyor.

“Bu isimleri uyduruyor musun, Mitchell?” diye soruyor Elinor, Mitchell işaretparmağıyla gökyüzünü gösterirken. “Çünkü bu gördüğüm en tuhaf boğa. Sadece iki ayağı var ve başı bile yok.”

“Hayır, uydurmuyorum,” diyor Mitchell alınarak. “O takımyıldızına Boğa denir. Küçükken astronot olmak istedim. Annemle babam bana uzayla ilgili kitaplar alırdı. Yalnızca onları okuyabileceğimi söylerlerdi.”

“Bize Orion (Avcı) Takımyıldızı’nı tekrar anlatsana, Mitchell” diyor Alfarin. “Yıldızlara isminin konması ne büyük bir şeref... Onun yerinde olsam gökyüzündeki boğaları ve kocaman yengeçleri avlamak isterdim. Göklerde kanatlı canavarlar da var mıdır? Diğer Vikingler ve ben hepsine savaş açardık. Kanlı ve ihtişamlı olurdu...”

“Bence şu kızıl yıldızın yanındaki yıldız kümesine

senin ismin verilmeli, Alfarin,” diyor Angela. Bacaklarını uzatmış, düşünceli bir şekilde saçlarıyla oynuyor. “Tam ortasında bir balta varmış gibi görünüyor.”

“O kıızıl yıldız dediğin Mars oluyor ve bizimkine en yakın gezegen,” diyor Mitchell. “Alfarin’in ismi büyük bir galaksiye verilmeli.”

“Dostum, bu benim için söylediğin en güzel şeydi,” diyor Alfarin ve bu ay ışığında bile gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. “Senin de adın yıldızlarda ölümsüzleşmeli. Şuradaki sıra halinde duran üç yıldıza senin adını veriyorum. Bana senin sıskalığını hatırlatıyor. Hatta bence tüm Şeytan Takımı için yıldız bulmalıyım.”

“Buradan Yukarı’yı görebilmek mümkün mü, Owen?” diye soruyor Elinor. “Şu bulutlardan ya da yıldızlardan biri mi?”

“Cennet ölümsüzlük alanıdır, Elinor,” diye karşılık veriyor asker. “Biz gökyüzünde değiliz, tıpkı şeytanların yeraltında olmadığı gibi...”

Mitchell dik konuma gelerek oturuyor. “Ne demek istiyorsun? Cehennem dünyanın dibinde değil mi yani?”

Owen, hayır anlamında başını sallıyor. “Biz başka bir gerçeklikte var oluyoruz. Öldüğümüzde, formlarımız var olmaya devam ediyor. Yani Aşağı’ya gönderildiğini düşünürken, aslında tam anlamıyla başka bir yerde var oluyorsun. İleri Gelenler’in yalnızca ölümler için yarattığı bir yerde...”

“Bu doğru olamaz,” diyor Alfarin. “Cehennem’in kütüphanesinde, pek çok şeytanın toplamından fazla kitap okudum, Elinor da öyle. Hiç böyle bir şeye rastlamadık.”

Owen yorgun bir şekilde, “Bu duyurulan bir şey değil, Alfarin,” diyor. Öyle çok sır var ki bazıları iyiliğimiz için söylenmiyor bazıları da...” Owen’ın sesi kesiliyor.

“Ama dünyanın tektonik hareketlerini Cehennem’den hissedebiliyoruz,” diye karşılık veriyorum. “Dünyanın dibinde olmamız gerekiyor.”

“Kibre bak,” diye söyleniyor Jeanne. “Siz şeytansınız ve tüm bunların merkezinde olduğunuza inanıyorsunuz.”

“Kapa Çeneni, Jeanne,” diyor Angela. “Medusa bunu demek istemedi, sen de biliyorsun.” Angela’yı sevmeye başlıyorum. Bana Elinor’un modern haliymiş gibi geliyor. Kalbi atmayabilir ama kesinlikle yerinde duruyor.

Hem Mitchell’a yaklaşmayı da bıraktı.

Jeanne havaya doğru yükselerek yerden birkaç metre uzaklaşıyor. Etrafını saran bulut karanlıkta daha çok görülüyor ve altın renginde parlıyor.

“Hayat ve ölüm hakkında hiçbir şey bildiğiniz yok,” diye söyleniyor. “Kederiniz ve kendinize duyduğunuz acıda boğuluyorsunuz. General Septimus’un size verdiği fırsatları ele geçirse sevinçten havaya uçacak milyonlarca ölü var ama sizin varlığınızdaki da nerede var olduğunuzdan da haberiniz yok. Bilgi güçtür ve siz bunu kullanamıyorsunuz.”

“Bilgi güçtür, öyle mi?” diye karşılık veriyorum. “Dalga mı geçiyorsun? Buraya Owen’ın yanında, hiçbir şey bilmeden geldin. Bir kere Kurtadamlardan bile haberin yoktu. Aranızda bilgi sahibi olan tek kişi Owen.”

“Bize niye kızılıyorsun?” diyor Johnny. “Hem herkesin bana aptal muamelesi yapmasından da sıkıldım artık.”

Owen yorgun bir şekilde, “Bu duyurulan bir şey değil, Alfarin,” diyor. Öyle çok sır var ki bazıları iyiliğimiz için söylenmiyor bazıları da...” Owen’ın sesi kesiliyor.

“Ama dünyanın tektonik hareketlerini Cehennem’den hissedebiliyoruz,” diye karşılık veriyorum. “Dünyanın dibinde olmamız gerekiyor.”

“Kibre bak,” diye söyleniyor Jeanne. “Siz şeytansınız ve tüm bunların merkezinde olduğunuza inanıyorsunuz.”

“Kapa Çeneni, Jeanne,” diyor Angela. “Medusa bunu demek istemedi, sen de biliyorsun.” Angela’yı sevmeye başlıyorum. Bana Elinor’un modern haliymiş gibi geliyor. Kalbi atmayabilir ama kesinlikle yerinde duruyor.

Hem Mitchell’a yaklaşmayı da bıraktı.

Jeanne havaya doğru yükselerek yerden birkaç metre uzaklaşıyor. Etrafını saran bulut karanlıkta daha çok görülüyor ve altın renginde parlıyor.

“Hayat ve ölüm hakkında hiçbir şey bildiğiniz yok,” diye söyleniyor. “Kederiniz ve kendinize duyduğunuz acıda boğuluyorsunuz. General Septimus’un size verdiği fırsatları ele geçirse sevinçten havaya uçacak milyonlarca ölü var ama sizin varlığınızdaki da nerede var olduğunuzdan da haberinizi yok. Bilgi güçtür ve siz bunu kullanamıyorsunuz.”

“Bilgi güçtür, öyle mi?” diye karşılık veriyorum. “Dalga mı geçiyorsun? Buraya Owen’ın yanında, hiçbir şey bilmeden geldin. Bir kere Kurtadamlardan bile haberin yoktu. Aranızda bilgi sahibi olan tek kişi Owen.”

“Bize niye kızılıyorsun?” diyor Johnny. “Hem herkesin bana aptal muamelesi yapmasından da sıkıldım artık.”

Yıldızların sessizliği, iki takımın birbirine hakaret etmeye başlamasıyla son buluyor. Elinor bile Jeanne'e sürekli problem çıkardığını söylüyor; Jeanne de karşılığında bin senelik cehaleti için Alfarin'e bağıırıyor.

“Neden böyle söyledin, Medusa?” diye soruyor Owen.

“Sakın bana tepeden bakmaya kalkma, Owen. Senin de Jeanne'in de sürekli kavga çıkarmasından bıktım usandım ama o en azından bu konuda dürüst davranıyor. Bu senin suçun... Sen ve senin, 'dosyanı okudum Medusa, iki kere öldün' saçmalığının yüzünden. Birlik olmaya karar verdiğimizden beri hakkımızdaki sırları bildiğini ima ediyorsun.”

“Ne dedin sen?” diyor Mitchell birden.

“Tek isteğim her şey boka sarmadan önce, son bir kez bu huzurun tadını çıkarmaktı,” diye devam ediyorum. “Ama yok, melekler bizimle kavga etmek zorunda. Sürekli. Bize o küçük çocukla ilgili yardım edersiniz diye sizi bulmak istedik ama çok şey istedik, değil mi?”

“Owen'ın dosyanı okuduğu ve iki kere öldüğünü söylediği mesele de ne?” diye ısrar ediyor Mitchell.

“Hiçbir şey değil, Mitchell,” diyorum Owen'a bakış atarak. “Sadece Owen'm saçmalıklarından biri. Hatta geri alıyorum, Owen'ın cahilliği... Artık buradaki kimsenin bir şey bilmediğini ve hiçbir gücünün olmadığını düşünmeye başlıyorum. Hepimiz birer piyonuz işte, hem de öldüğümüz günden beri. Bilgi güç falan değildir, öldüğünde bu değişir.”

Söylediklerime karşı gelmelerini ya da beni onaylamalarını bekliyorum ama kimseden ses çıkmıyor. Çılgın saçlı

çılgın kızın çılgın konuşmaları... Ağzımdan çıkan sözler yıldızlarla dolu gökyüzüne uçup, İleri Gelenler'in yaşayanları yarattığı günden bu güne söylenmiş her söz gibi evrende kayboluyor.

"Owen, Medusa'nın iki kere öldüğünü söylerken ne demek istedin?" diye soruyor Mitchell bir kez daha.

Yine Owen'ın gözlerindeki o ateşi görüyorum ve her yanıma merak kaplıyor. Neden gözleri böyle oluyor? Angela, Johnny ve hatta Jeanne'de bile böyle bir şey görmedim. Oysa kendisi Şeytan Takımı'nın toplamından da şeytan biri... Bu sinirlendiği için mi yoksa korktuğu için mi oluyor?

Ya da bize yalan söylediğinde mi? Birden belki de Er Owen Jones'un melek olmadığı düşüncesi aklıma geliyor.

Owen benden bir adım uzaklaşarak, "Medusa'nın dosyasını hiç gördün mü, Mitchell?" diye soruyor.

"Büyük bir kısmını ama bazı yerlerin üstünde *özel* yazıyordu. Ben de bu yüzden okumadım."

"Onu ofisteki bir iş için mülakata aldığını göz önüne alacak olursak dosyasını tam anlamıyla okumuş olman gerekirdi diye düşünüyorum. Gerçi öyle yapsaydın Medusa'nın ya da Melissa Pallister'in iki kez ölmüş olduğunu görürdün."

"Benim onu mülakata aldığımı nereden biliyorsun?"

"Septimus'un Cennet'te ajanları vardır ve Cennet'in de Aşağı'da ajanları olur, Mitchell."

"Onu takma, Mitchell," diyorum. "Bu senin için küçük bir savaş oyunu, değil mi Owen?"

"Hiçbir savaş oyun değildir ama kazanan her zaman en

iyi stratejiye sahip olandır,” diyor Owen. “Seni korkutmaya ya da zararsız hale getirmeye çalışmıyorum. Sana her zaman özel biri olduğunu söyledim, Medusa.”

Bana dokunmak için uzanıyor ama Mitchell önce davranıyor. Çenesine bir yumruk indirince, Owen sendeliyor. Jeanne müdahale etmek için davranıyor ama Alfarin koca cüssesine rağmen hızla Fransız savaşıyı arkasından kavırıyor ve kız kaçmaya çalışırken kollarını iki yanda sabitliyor. Uçmaya çalışmasına karşın Alfarin ayaklarını yerden kaldırmadan onu tutuyor.

“Sana zarar vermeyeceğim, Fransız cadısı,” diye gürlüyor, “ama arkadaşşıma saldırmayacaksın.”

Elinor ve Angela, “*Kes şunu!*” diye bağılıyor. Bu sırada Owen'm ayakları yerden kesiliyor ve Mitchell'a doğru ilerlemeye başlıyor. Johnny hangi tarafı tutacağını şaşıyor. Kendini Mitchell ve Owen'ın arasına atıp onları ayırmaya çalışıyor ama Mitchell ondan daha uzun ve Owen da daha cüsseli olduğu için çok geçmeden üçü birden yerde yuvarlanmaya başlıyorlar. Yumruklar havada uçuşuyor ve artık kimse ne yaptığını bilmez halde bu kargaşanın içinde yer alıyor.

“Medusa'yla... uğraşmayı... kesin!” diye bağılıyor Mitchell. Kendini iki melekten kurtarıp ayağa kalkıyor. Owen ayağa kalkar kalmaz, Mitchell ona bir yumruk daha atıyor.

“Doğruyu... söylediğimi... biliyorsunuz,” diye inliyor Owen. “Hepiniz bunu biliyorsunuz.”

Johnny, göğüs kafesini ovarken, “Neden canım yanıyor?” diye bağılıyor. “Ben bir meleğim, bizim canımız yanamaz.”

“Kurtadamlar yüzünden olmalı,” diyor Angela. “Bize bir şey yaptılar.”

“Kurtadamlardan da sıkıldım!” diye bağıyor Elinor. “M, Owen neden bahsediyor? San Francisco’da evinin önünde olmamızla bir bağlantısı var mı?”

“Hatırlayamıyorum.”

“İki kere mi öldün?”

“Bilmiyorum. O gece neden evimin önünde olduğunuzu bilmiyorum. Bilmiyorum işte, tamam mı? Bilmiyorum.”

Koşmaya başlıyorum. Okuldayken hep uzun mesafe koşuda çok iyiydim. Ve hâlâ yaşarkenki gibi iyi koşabildiğimi hissediyorum.

Kıyıya doğru hızla giderken nefes almamak tuhaf geliyor ama bana verilen tüm bu özelliklere meydan okumak istiyorum. Gölden uzakta, çalılarla kaplı dar bir patikaya inerken içimden, nefes almayacağım, nefes almayacağım, diye tekrarlıyorum. Yukarıda milyonlarca yıldız var ama gökyüzünde ay ya da yaktığımız küçük ateş olmadan bana yol gösterecek hiçbir ışık yok. Diğerlerinin hakkımda bildiği o gerçeklerden ve söylemek istemediğim yalanlardan kaçabildiğim kadar kaçıyorum.

Fakat o anda bir el beni tutuyor ve dikenli çalılarının arasına düşüyorum. Mitchell beni kollarımdan kavrayarak kalm gövdeli bir ağacın yanına çekiyor. İki kişi önümüzden geçerken, eliyle ağzımı kapatıyor ve Owen’la Johnny karanlıkta bizi göremiyorlar.

Tam tepemizden bir yıldız kayıyor.

“Jeanne yüzünden,” diye fısıldıyor Mitchell. Dudakları kulağıma öyle yakın ki tenime değen yumuşacık sakallarını hissedebiliyorum. “Alfarin, Elinor ve Angela’yla kaldı ama Elinor çok korkuyor, Medusa. Geri gelmelisin.”

“Ben iyi değilim, Mitchell,” diye fısıldıyorum. Ellerimle tişörtünü tutuyorum ve o da vücudunu benimkine yaklaştırıyor. “Benim sorunlarım var, hep vardı.”

“San Francisco’nun artık bir önemi yok,” diye fısıldıyor. “Artık önemli olan tek şey Adı Anılmayan ve Rüya Kapanı.”

“Ama eğer iki kez öldüysem, gerçeğin hangisi olduğunu nasıl bileceğim? Ben bir paradoksta olabilirim.”

“Sen burada benimle, Alfarin ve Elinor’la birliktesin. Şimdi gerçek olan bu.”

Mitchell’in dudakları hafifçe kıpırdıyor ve yanağıma değiyor.

“Benim neyim var, Mitchell? Neden öylece var olamıyorum?”

Dudakları çenemi sıyırıp geçiyor. Bunu kasten yapıyor; ağzıma doğru yaklaşırken hafifçe eğildiğini hissediyorum. Sırf ellerimle tenini hissetmek için tişörtünü çıkarıyorum. Teni alev alev yanıyor. Ona mümkün olduğunca çok dokunabilmek için parmaklarımı arıyorum. Dudaklarım dudaklarını buluyor. Dudakları öyle yumuşak ki... Elleri çılgınlar gibi saçlarımda geziniyor. Ağacın arkasına, yere düşüyoruz. Bacağını bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve vücutlarımız buluşuyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Sanki varlığımız buna bağlıymış gibi öpüşmeye devam ediyoruz. Ağzında-

ki ilek tadını alıyorum. Tam o anda, yıldızların altındaki o gece varlığımın en mükemmel anma dönüşüyor. Mitchell ve ben evrene karşı bir olurken, ne dün ne de yarın kalıyor.

Sonra bir çocuk sesi kalkanımı delip geçiyor.

22. Kırmızı Duman

Birden her yanıma buz kesiliyor. Enseme değen saçlarım, sanki beynime giden her sinir ucundan elektrik akımı geçiyormuş gibi dikleşiyor. İlk kez saçlarımın nasıl göründüğünü umursamıyorum. O küçük çocuk dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Ama şimdi herkes birbirinden farklı yerlerde; Owen ve Johnny karanlığa karıştı, Jeanne ise gökyüzünde uçuyor, Alfarin de Elinor ve Angela'yla birlikte. Ama ya Adı Anılmayan şimdi onların yanındaysa?

Mitchell ve ben hemen birbirimizden ayrılıyoruz. “Yolun sonuna geldik, Medusa,” diyor yutkunarak. “Kahretsin, hazır değiliz.”

“Alfarin'in yanına git!” diye bağıriyorum Mitchell'ı iterek. “Adı Anılmayan buradaysa Kurtadamlar da bizimle olmalı. Elinor ve Angela'ya göz kulak olmalısın.”

“Sen ne olacaksın? Seni bırakmam.” Mitchell bana sa-

rılıyor ama ben onu yeniden itiyorum. Bu sefer daha sert yapınca, ciddi olduğumu anlıyor. Birkaç saniyeliğine muhteşem bir şey deneyimledim ve Adı Anılmayan ona da müdahale etti.

Adı Anılmayan. Her yanımlı öfke kaplıyor. Yaşarken de ölüyken de bu şey... bu herif hep peşimdeydi.

Artık işini bitireceğim.

“Owen’ı bulacağım,” diye açıklıyorum. “Diğer Dönüştürücü’ye ihtiyacım var.”

Mitchell da ben de birbirimizden ayrılmak istemiyoruz ama bunu yapıyoruz. O Alfarin’i bulmaya gidiyor, ben de diğer yöne... Çalıların arasında yürürken tökezliyorum. Spor ayakkabılarım dallara ve ağaç köklerine takılınca iki kere tepetaklak düşüyorum. Görmediğim dikenler battıkça ellerim acıyor.

Owen’a seslenebilmem mümkün değil. Rüya Kapanı’nın sesini hâlâ duyabiliyorum ama bu defa ses daha yüksek geliyor. Sanki canı yanıyormuş gibi bağılıyor ama ben bunu ta içimde hissedebiliyorum çünkü tek başına, acı içinde korkmak nedir iyi bilirim.

Şimdi karanlığın farklı yerlerinden gelen birden fazla çığlık sesi duyuyorum. Bir anlığına dikkatli dinleyince göl kıyısından geldiğini düşünüyorum ama bu kör karanlıkta, kalın incir ağaçlarının altında bundan emin olmam mümkün değil.

Başka şansım yok; Owen ve Johnny’ye seslenmem gerek. Onlar beni bulmalı çünkü biliyorum ki ben onları bulamayacağım.

Tam seslenecekken bir ağırlık beni yere çekiyor. Vücuduma eğiliyor ve tişörtüm yırtılıyor. Kırk senedir korkmadığım kadar korkuyorum.

“Benimle geliyorsun.”

Bu ses kâbuslarımdan alışkın olduğum sese hiç benze-miyor ama kokusundan o olduğunu anlıyorum: yağ, bira ve tuz. Üvey babam beni hareketsiz kılıyor ve sahip olduğumu sandığım cesaretim uçup gidiyor. Kurtadamlara göre o bir Adı Anılmayan; dünyada çeşitli zalimlikler yapmış ve bu yüzden varlığı Cehennem'in dokuz katmanında korkunç iş-kencelere maruz kalmaya mahkûm biri.

Fakat benim için bundan çok daha fazlası. O annemin hayatlarımıza soktuğu bir canavar.

Onu aklımdan çıkardığımı sanmıştım. Adını anmaya değmez diye düşünmüştüm ama o benim için “Adı Anılma-yan” olamaz. Çünkü ben şimdi onun yüzünden böyleyim.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. On-dan nefret ediyorum.

Vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor. Ne olaca-ğını biliyorum ve kendimi bu kaçınılmaz ateşe teslim edi-yorum. Gerçekte saniyeler geçiyor olsa da öfke patlaması-nı yaşamaya başladığım o anda hayatımın elli senesi film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor. Eve yakışıklı, genç bir adamı getirdiğinde annemin yüzündeki gurur ifadesi; o ifadenin telefonu kapayışıyla yüzünü astığı ana dönüşmesi,

ellerini yüzüne kapayıp hıçkırarak ağlaması ve sonra da büyükannemin kollarını açıp beni kucaklaması...

... Ayaklarım yerden kesiliyor...

...Alfarin'in boğazına yapışmış azgın köpekler, Elinor'un yanan binadaki görüntüsü...

Rory çılgılığı basıyor ve alevler gözlerimin önünde sö-nüyor. Başardım. Öfke patlaması yaşadım ve hâlâ burada, ormanın içinde hareketsiz uzanıyorum. Kıpırdayamayacak kadar şaşkınım. O görüntüler nereden çıktı? Yaşadığım hatı-raları çok iyi hatırlıyorum ama Alfarin ve Elinor'un olduğu o anılar gerçek miydi? Sanki o anları yaşamış gibi hissettim; kelimelerin ifadesinden çok daha öte hislerdi bunlar.

Nasırlı elleri boynumu sarıyor ama artık kollarım ser-best. Kendimi koruma içgüdüm harekete geçiyor ve ulaş-a-bildiğim her yerine yumruklarımı sallamaya başlıyorum. Yeniden ağlama sesi duyuyorum ve küçük çocuğun kolla-rıyla onun boynunu sardığını görüyorum.

“Sürtük.” Tükürükleri yüzüme sıçradığı an tenim yanı-yor. Sonra bana bir tokat atıyor.

Yeniden öfke patlaması yaşadığım anda, onu karanlığa fırlatıyorum. Çok uzağa ya da yakına uçmuş olabilir, hiçbir fikrim yok.

... fildişi şeklindeki ağaç dalı...

... Şeytan Takımı'yla beraber sığ bir havuzun suyuyla oynamak...

* * *

“*Medusa!*” diye bağılıyor Elinor ve alevler sönüyor. Sesin hemen ardından etrafı tümüyle aydınlatan, sarı bir ışık dalgası yayılıyor.

Owen ve Johnny ağaca çarpıp hızla kayalıkların olduğu kıyıya doğru yuvarlanıyorlar.

Rory’yi görüyorum. Benden on metre uzakta duruyor. Küçük çocuğu gazete gibi kolunun altına sıkıştırmış. Çocuk hiç kıpırdamıyor. Kolları yere doğru sarkıyor.

Neden benim öfke patlamam Mitchell ya da Alfarin’inki gibi uzun sürmedi. Hem neden o görüntüler bu kadar tanıdık?

Rory bana doğru yaklaşıp, “Senin olacağını söylemişti,” diyor soğuk, çatlak sesiyle. Çocuğu daha iyi kavramak için kollarının arasına alıyor. “Sana ihanet ediyorlar, aptal fahişe, bundan haberin bile yok. Şimdi benimle gel yoksa çocuğu kullanırım ve yemin ederim ki bunu yaparım.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kim bana ihanet etti? Çılgınlık atarak kafasını koparmak istiyorum. Kaçmak ve yüzünü bir daha görmemek istiyorum. Rory Hunter’la ilgili her şeyden utanıyorum... midemi bulandırıyor.

Etraftaki yaprakların arasından sesler duyuyorum. “Orada kalın, hepiniz,” diye gürlüyor Rory. Rüya Kapanı’nı sanki insandan bir kalkan gibi önünde tutuyor. Çocuk şimdi gözleri açık etrafı izliyor ama artık ağlamıyor. Tişörtünün üstünde uzun, siyah lekeler var.

Mitchell, Alfarin, Elinor, Owen, Angela ve Johnny ça-

lıların arasından ilerliyor. Jeanne hâlâ yukarıda, sahneyi fener gibi aydınlatıyor. Rory'nin etrafı melekler ve şeytanlarla sarılı. Silahlı olan tek kişi Alfarin ama diğerleri de kararlılıkla kuşanmış. Rory'nin anladığını sanmam ama ne zaman çocuğu kalkan olarak kullansa bu yalnızca çocuğu kurtarma isteğimizi artırıyor.

İki farklı takım sonunda bir orduya dönüşüyor.

“Çocuğu bırak,” diye bağılıyor Alfarin. “Bu iş senin için iyi sonuçlanmayacak, pislik herif.”

“Beni denemeyin... Kullanırım. Hepinizi onunla mahvederim. Bana nasıl kullanılacağını gösterdi ve bunu yaparım. Hepinizi mahvederim.”

Angela bana doğru uzanıyor. Başta korktuğunu sanıyorum ama sonra Jeanne'in yaktığı ışıktaki gümüş bir parlama görüyorum.

Diğer Dönüştürücü elinde.

Rory küçük çocuğa bir şeyler fısıldamaya başlıyor. Birden ayaklarımızın etrafını kırmızı bir duman kaplıyor. Şimdi yine sessizce kan ağlayan çocuktan geliyor.

“Bu ne, şeytan herif?” diye bağılıyor Alfarin. Baltasını başının üstüne kaldırıyor ve o sırada kan kırmızısı duman bir sarmaşık gibi bacaklarımızı sarıyor. Yakıcı bir sıcaklığı var.

Elinor ve Angela çığlık atıyor, duman yavaş yavaş yükseldikçe Johnny de çığlığı basıyor.

Korkunç bir gümbürtüyle yer yarılmaya başlıyor. Kendimi öne doğru atıp ağaçların köklerinden birine tutunuyorum ve ayaklarımızın altındaki toprak derin yarığın içine

doğru ufalanıyor. Kocaman ağaçların kökleri havaya kalkıyor. Yarık bir tenis kortu büyüklüğüne ulaşana kadar onları izliyorum. Kırmızı duman şimdi Rüya Kapanı'nın ellerinden çıkmaya başlıyor ve acı çığlıklar daha da tizleşiyor.

Kırmızı dumanın içinde yalnızca Alfarin ve Elinor'u çıkarabiliyorum; Mitchell, Owen ya da Johnny'yi göremiyorum.

“Medusa... Medusa... bana yardım et... kayıyorum!” diye bağılıyor Angela. O da bir ağaç köküne tutunuyor ama onunki benimkinden daha ince ve yavaş yavaş eğilerek Angela'yı boşluğa yaklaştırdığını görebiliyorum. Kırmızı duman Angela'nın kollarına hücum ediyor. Jeanne'in ışığı yavaş yavaş parlaklığını yitirse de Angela'nın kollarının yara bere içinde kaldığını görebiliyorum.

Hâlâ meleklerin Dönüştürücüsü elimde ve hiç düşünmeden onu cebime koyup Angela'ya uzanıyorum. Ancak tişörtünü yakaladığımda, aynı anda iki şey gerçekleşiyor: Angela bana kendi ölümümü hatırlatan o tiz sesle çığlık atıyor ve iki Dönüştürücü birleşiyor.

Şimdi görünmez olduğum için onu korkutmak istemediğimden, “Tuttum,” diye fısıldıyorum.

“Duman... duman...” diye hıçkırıyor Angela. “Johnny'yi aldı.”

Elinor çığlık atıyor ve belli belirsiz bir figürün dumanların arasından altımızdaki yarığa doğru düştüğünü görebiliyorum.

“Elinor!” diye kükrüyor Alfarin ve bir diğer bulanık figür de onun arkasından düşüyor.

Yerden yükselen patlamayla, yarığın dışına uçuyorum. Angela da yanıma düşüyor ve korkunç bir gümbürtü duyuyorum. Deliğin içinden havalanan bir alev topuyla beraber etrafı gözleri kör eden bir ışık sarıyor. Arkadaşlarım aşağıda öfke patlamasını gerçekleştiriyorlar.

Bu sırada kırmızı duman tenimizi yakıyor. Çıplak bacaklarımı saran alevlerle acı içinde kıvranıyorum.

“Medusa nerede?” diye bağılıyor gür bir ses. “Düştü mü? Göremiyorum... göremiyorum.”

Rory’nin sesi yükseliyor. “*Melissa Pallister’ı bana verin yoksa geriye sizden hiçbir şey kalmaz.*”

Şimdi bir ayağı kıvrılmış halde yerde yatan Angela’ya doğru gidemediğim için çıldırıyorum. Duman vücudunun her yanını sarmış, tenini parçalıyor. O bir melek ve acıyı hissetmemeli ama bunu hissedebiliyor. Hepsi hissedebiliyor.

Ben görünmezim ve önümde iki seçenek var: kendimi Rory’ye göstererek diğerlerine yardım mı etmeliyim yoksa Rüya Kapanı’nı almaya çalışarak buna bir son mu vermeliyim?

“Ben Medusa’yım,” diye tıslıyorum sessizce.

Ve onun sesine doğru koşmaya başlıyorum.

23. Şeytan'ın Görünmesi

Kırmızı sis herkesi ve her yanı kaplıyor ama Dönüştürücüler ilk kez bir araya geldiğinde Owen'la benim etrafımı saran o baloncuk geri geldi. Etrafımdakiler şimdi buğulu görünmelerine karşın yerdeki şimşek şeklindeki çatlağın siyah kenarlarını seçebiliyorum. İçinde altın rengi bir ışık var. Ateş değil ama ne olduğunu da kestiremiyorum. Ancak Rory'nin Rüya Kapam'yla yaptığı bu dumanı gördüğüme göre, içine düşmeden etraftan dolanabilirim demektir.

Artık diğerlerini göremiyorum ve duyamıyorum. Bu beni korkutuyor. Bu çukur ne kadar derin böyle? İçine düşenlere ne olur? Yeniden ölmeleri mümkün olmadığı için beni korkutan şey bu değil; melekler ve şeytanlar bu çukurun içindeyken toprağın yeniden kapanma ihtimali.

Kollarım, bacaklarım ve boynum acı içinde yanıyor. Bu acı, içinde bulunduğum balon sayesinde biraz azalsa da boynum hâlâ yanıyor ve ben kaşınmadan duramıyorum. Ancak derimin soyulduğunu hissettiğimde duruyorum.

Duman önümde birikirken bir anlığına donuveriyorum çünkü duman Şeytan'ın şeklini alıyor. O an yanımdaymış gibi hissediyorum ama bir kez daha şeklini almadan önce kendi kendine dağılıyor.

Böylece Rory ve Rüya Kapanı ortaya çıkıyor. Üstümüze saldıkları bu kötülük, kendini en başında bu rüyaları yaratanın şeklinde ortaya koyuyor.

Hızla koşarak, bitkin vücuduma yayılan acıdan kurtulmaya çalışıyorum. İleride Rüya Kapanı'nı kucaklayan Rory'yi görüyorum. Tüm gücümle şakaklarına kafa atıyorum. Parmaklarım kaygan, sıcak suratını kavırıyor ve başparmağımı gözüne sokarak bastırıyorum. Korkunç bir çığlık atıyor, bu ses neredeyse kurtların ulumasını andırıyor ve eliyle bulunduğum yere doğru pençe atıyor. Fakat benim ona yaptığım gibi bir etkisi olmuyor çünkü parmaklarından birkaçı yok. Kökünden koparılmış parmaklarının yeri sanki çürümeye bırakılmış gibi görünüyor ve sivri yerleri yanağımı sıyrıyor.

“Neredesin, kaltak?” diye söyleniyor bana uzanırken. Onu belinden yakalıyorum. Ona bu kadar yakın olmaktan tiksiniyorum ama Rüya Kapanı'nın hâlâ diğer elinde olması fikri ne yapmam gerektiği konusunda beni yüreklendiriyor.

Rory'yi yarığın köşesine sürükleyeceğim. Tutunmak isterse çocuğu bırakmak zorunda kalacak.

Ne yazık ki oradan hâlâ biraz uzaktayız.

O sırada tanıdık bir alev topu uçümüze de çarpıp geçiyor.

“*Kardeşıme dokunamazsınız!*” diye haykırıyor Mitchell.

Alfarin çukurun içinde patlama yaşayınca, o da fırlamış olmalı. Mitchell'in patlaması Rory'yi, çocuğu ve beni sarsıyor. Şimdi yaşadığım fiziksel acı, şu ana dek tecrübe ettiklerimin çok ötesinde. Dayanılacak gibi değil.

Ama ben bir insan değilim, yani artık değilim. Tabii etinin yandığını hissederken bunu hatırlamak zor oluyor.

“Çocuğu bırak!” diye bağıryorum.

“Bana ihanet etti!” diye bağıryor Rory. “Beni saf dışı bıraktı ve bana ihanet etti.”

Ne söylediğini anlamaya çalışacak kadar vaktim yok. Burnum ve boğazımın içi duman ve yanık et kokusuyla kaplı. Rory'nin belini bırakıp boşta olan kolunu çekiştirerek onu köşeye sürüklemeye çalışıyorum.

Küçük çocuk Mitchell'in ateşinden de kırmızı duman-
dan da etkilenmemişe benziyor. Rory'nin kolunun altından bana baktığını görebiliyorum. Kollarını bana uzatıyor ama bunu yaptığında yine gözlerinden kan akıyor.

“Yardım edin!” diye bağıryorum. “Beni duyabiliyorsanız lütfen bize yardım edin.”

Gökyüzünden birkaç kez patlama sesi geliyor ama bir şeyler ters gidiyor. Bu seslerin yukarıdan değil de yarığın içinden geldiğini anlamam zaman alıyor.

Kocaman alev toplarıyla birlikte ışık yükseliyor ve on beş metre kadar havaya uçuyorum. Alfarin, Elinor, Owen, Jeanne, Angela ve Johnny, ben büyük bir gürültüyle Pukaki Gölü'ne düşerken yanımdan geçiyorlar. Alevler, ışık, çılgınlıklar ve duman öyle gerçekdışı ki...

Donna Hosle

Biri yanıma, suyun içine düşüyor. Sanırım bu Elinor ama kendimi oradan uzaklaştırıyorum. Suyun üstünde kanla kaplı beyaz bir tişört görüyorum. Köpükler çıkararak suyun içinde ilerliyor.

Rory, Rüya Kapanı'nı bırakmış.

Artık bende. Küçük çocuk bende...

24. Şeytan'ın Sesi

Öne doğru hızla kulaç atarak, şimdi gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü suya uzanan Rüya Kapanı'na doğru yaklaşıyorum. Turuncu bir ışık suyu kahverengi ve kirli göstererek gölün içini aydınlatıyor. Kıyıdaki ateş daha önce kamp için yaktığımız ateş mi yoksa şeytanlar hâlâ patlama mı yaşıyor, bilmiyorum ama bana sanki güvenli alanı işaret eden bir uyarı ışığı gibi görünüyor.

Sağ kolumu yavaşça küçücük gövdesinin altına geçirerek, “Tuttum seni,” diyorum. Hiç kıpırdamıyor ve sesime tepki vermiyor.

Suya bakınca benden on metre uzakta duran bir başkasını fark ediyorum. Uzun kızıl saçları Elinor'u ele veriyor.

“Yüzemiyorum!” diye bağılıyor. “M, yardım et, yüzemiyorum.”

Çığlık gecenin içinde yankılanıyor ve ardından kurtların uluma sesleri duyuluyor.

“Bekle, Elinor,” diye sesleniyorum. “Geliyorum.”

Kıyıda daha çok ılık sesi gelmeye başlıyor ve sonra da, “Hayır, hayır, hayır!” diyen bir ses duyuyorum. Kurtların bağırışları artıyor. İki farklı kurdun uluma sesi geliyor. Kurtlar heyecanlı. Bu da şu anlama geliyor. Birini yakalamışlar.

Küçük çocuk tüy gibi hafif, Elinor’a doğru yürürken beni yavaşlatmıyor bile. Elbisesini tutuyorum ama bir anlık panikle ırpınınca üçümüz birden suyun içine giriyoruz.

Suyun yüzüne çıkınca, “Elinor!” diye bağıriyorum. Onu bırakmak zorunda kalıyorum. “ırpınmayı bırak! Seni çıkarabilirim ama sakın kalıp bana güvenmelisin.”

Şimdi kıyıda farklı sesler geliyor. Birinin ılık sesleri geliyor fakat bu ses sanki parçalara bölünüyormuş gibi. Sanki birinin kolları vücudundan ayrılıyor.

“Ona güven olmaz,” diyor yanımdaki tiz ses.

Şimdi ılık atma sırası bana ve Elinor’a geliyor. Bu sesi daha önce de duymuştum, mülakatım başlamadan birkaç dakika önce.

Rüya Kapanı, Şeytan’ın sesiyle konuşuyor.

“M, Şeytan konuşuyor! Neler oluyor?” diye bağıriyor Elinor.

Üçümüz yine suyun altına giriyoruz. Rüya Kapanı aynı sözleri tekrarlıyor ama gölün içinde olduğumuz için ses daha derinden geliyor.

Yüzeye ıkıp, Elinor’u sırtüstü tutmaya çalışıyorum. Rüya Kapanı hâlâ suyun içinde ve konuşmaya devam ettikçe ağızından çıkan baloncukları görebiliyorum. Her bir baloncuk yüzeye ulaştığında kanlı çemberle dönüşüyor.

Kıyıda gelen korkunç sesler, buz gibi soğuk göl ve Rüya Kapanı'nın ağzından çıkan kanlı sözler artık midemi bulandırıyor. Öğürmeye başlıyorum. Bunu duyan Elinor da öğürüyor ve böylece yine suya batıyor.

“*Neden ben, Septimus?*” diye bağıyorum. “*Neden biz?*”

Rüya Kapanı yeniden ortaya çıktığında onu tişörtünden yakalıyorum. Artık umurumda bile değil, yapacağım son şey bu olsa da Elinor'u da onu da kıyıya çıkaracağım.

“Ona güven olmaz,” diyor Rüya Kapanı yeniden; gözleri hâlâ kapalı.

“Biliyorum,” diyorum hıçkırarak. “O benim üvey babamdı. Onu tanıyorum.”

“Adı Anılmayan değil,” diye karşılık veriyor, Cehennem'in efendisinin sesiyle konuşmaya devam ederek. “Şeytan kötü biri...”

“Korkuyorum, M!” diye bağıyor Elinor. “Canım yanıyor.”

“Biliyorum, Elinor,” diye karşılık veriyorum onu ve çocuğu yeniden kaldırarak. “Benim de canım yanıyor ama yakında bitecek. Rüya Kapanı bizde. Onu Angela'nın annesine götürüp...”

Hemen Elinor'u bırakıp korkunç bir endişeyle ellerimi cebime sokuyorum. Dönüştürücüler yok. Elinor'un beni görebildiği gerçeği henüz aklıma geliyor.

Zaman makinelerimiz nerede? Onlar olmadan Rüya Kapanı'nı götüremeyiz ki... Cehennem'e geri gitmek zorunda kalır.

Artık gücüm tükeniyor. Yorgun bacaklarım bizi güçlük-
le kıyıya doğru taşımaya çalışırken, üçümüzü suyun üstünde
zar zor tutuyorum. Yavaş yavaş Elinor'u ve küçük çocuğu
sudan çıkarıyorum. Elinor yere yığılıyor ama şimdi uyanık
olan çocuk küçük parmaklarıyla belimi sarıyor.

“Böyle olmasını o istedi,” diyor. “Üzgünüm.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu
anlamaya da vaktim yok. Dönüştürücüleri bulmalıyım. Ben
göle doğru uçarken cebimden düşmüş olmalılar.

Rüya Kapanı'nı büyük bir çalılığın arkasına götürüyö-
rum. “Burada kal,” diyorum ona. “Kimsenin seni görmesine
izin verme. Birazdan geleceğim.”

Başını sallıyor ve ben de çam ağaçlarına doğru koşma-
ya başlıyorum. Yirmi metre kadar ilerledikten sonra, inleye-
rek yerde yatan Alfarin ve Mitchell'ı görünce duruyorum.
Alfarin'in baltası ondan birkaç metre uzakta duruyor ama
ona uzanmaya bile zahmet etmiyor.

Yaklaştıkça nedenini anlıyorum. Kanla kaplı vücutları
hâlâ yanıyor. Acıları benimkinden ve Elinor'unkinden kat
kat fazla.

Göle girince üstümüzdeki kırmızı dumanın etkisinden
kurtulmuş olmalıyız ama temizlenen sadece biz olduk. Di-
ğer herkes dışarıda kaldı.

Şeytan Takımı'nı Cehennem'e geri götürmeliyim fakat
Dönüştürücü olmadan bunu yapamam.

“Septimus seni harcadı, çocuk.”

Bu sesi tanıyorum. Visolentiae birden yanımda beliri-

yor. Ağzı ve göğsü kanla kaplanmış. Başının üstünde duran kurt, siyah diliyle keskin dişlerini yalıyor. Üstündeki pis koku hâlâ duruyor.

“Adı Anılmayan sizde!” diye bağıyorum. “Cehennem’e geri dönün ve Septimus’a ona ihtiyacımız olduğunu söyleyin.”

Cupidore, diğer kurtadamin arkasından çıkarak, “Neden size yardım edecekmişiz?” diye soruyor. İkisinin de gövdesi birbirinden kanlı görünüyor. Ellerinden kan damlaları süzüldüğünü görünce başım dönmeye başlıyor.

“Mitchell ve Alfarin iyileştirilmek zorunda. Bir şey onları zehirledi. Lütfen... Size Adı Anılmayan’ı almanız için yardım etmiştik.”

“Ne de güzeldi ama,” diyor Cupidore parmaklarını yalayarak. “Aslında karşı koymaya çalıştıklarında daha zevkli oluyor ama o aptal herif çocuğa fazla güvenmişti. Adı Anılmayan kolay lokmaydı. Hayatını asla geri alamayacaktı.”

Mitchell ve Alfarin inlemeyi bırakıyor. Yanlarına çöküp ellerini avcuma alıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve tuz tadı ciğerlerimi yakıyor.

Kurtadamlar bunu izlemekten keyif alıyor. Onların Rory’yle ne yaptıkları umurumda bile değil ama bize zarar vermeyeceklerini söylemişlerdi.

Birden kahkahaları kesiliyor. Vücutlarını yere eğerken onları izliyorum; sanki korkudan sinen köpekler gibi görünüyorlar.

“Ne?” diyorum ve o sırada Rüya Kapanı’nın minicik ellerini yine belimde hissediyorum.

“Orada kalman gerekiyordu,” diyorum.

“Melekler,” diyor Şeytan’ın sesiyle. “Meleklerle zarar vermeye çalıştı. Hepsine...”

Rüya Kapanı, Mitchell’in yanına gidip cebine uzanarak siyah bir telefon çıkarıyor.

“Septimus’u bununla arayabilirsin,” diyor.

Cupidore ve Visolentiae zavallı köpekler gibi yerde sızlanıyorlar. Gerçi gitmek istermiş gibi vücutlarını çekiyorlar ama gidemiyorlar ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorlar.

“Septimus’u çağırırız,” diyor Visolentiae. “Yeter ki silahı çekin.”

“Yalan!” diyorum sertçe

“Ona güvenilmez,” diyor küçük çocuk. Kucağıma gelmek ister gibi kollarını bana uzatmasına rağmen ben eğilerek ellerini tutuyorum.

“Septimus seni görmemeli,” diyorum. “Yine koşup saklanmak gerekecek ve bu defa hiçbir yere kıpırdama. Söz veriyorum, seni bulacağım. Fakat bir başkası görürse seni alır. Saklanmak zorundasın.”

Nazikçe başından öpüp yanımdan uzaklaştırıyorum. Yeteri kadar uzaklaştığında Kurtadamların üstündeki etkisi kalkacak ve yine onların var olmayan merhametine kalacağım ama yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Dönüştürücüler bende değil ve Mitchell, Alfarin ve Elinor’un hemen Cehennem’e geri dönmesi gerekiyor.

Ancak Rüya Kapanı saklanmıyor. Kıpırdamıyor bile. Onu yeniden itsem de kafasını sağa sola sallıyor.

“Saklanmalısın. Yoksa Septimus seni alacak,” diye yalvarıyorum. “Lütfen. Koş.”

Küçük çocuk omzumun üstünü işaret ediyor. Neden kaçmadığını anlamak için arkama dönüp bakıyorum ve hemen anlıyorum.

Septimus tam arkamda duruyor.

25. Şeytan'ın İhaneti

On altı senelik yaşantımda, öfkenin nasıl görüldüğünü öğrendiğimi düşünmüştüm. Kırk seneyi Cehennem'de geçirince, saf nefreti gördüğümü düşündüm.

Oysa yanılmışım. Şimdi Septimus'tan yayılan duygular tüm bunların ötesinde.

Gözleri onu ele veriyor. Zaten hep gözleri onu ele verir. Şeytan'ın ve Kurtadamların simsiyah, parlak asfalt gibi gözleri vardır. Septimus'un gözleri Cehennem'de kıpkırmızı görünür ama yaşayanların dünyasındaki öfkesi gözlerini alev almış gibi gösteriyor. Gözlerinin akına sıçrayan kıvılcımları görebiliyorum ve bu görüntü karanlıkta çok korkunç duruyor çünkü şimdi sanki hiç insan olmamış gibi görünüyor. O bir Tanrı, canavar ya da asla ihanet etmemeniz gereken biri...

Ve az önce söylediğim her şeyi duydu.

Septimus da Mitchell gibi uzun ve ince olmasına rağmen üzerimize doğru yürürken cüssesinin iki katı gibi görü-

nüyor. Kulaklarındaki altın halkalardan, ipek kravatındaki puantiyelere kadar her şey sanki gittikçe büyüyor.

“Melekler nerede?” diye soruyor. Başını sağa sola çevirerek bulunduğumuz yere bakıyor ve boynundan çıkan sesleri duyuyorum. Bu insanı tedirgin eden bir ses.

“Bilmiyorum,” diye fısıldıyorum. “Ama Mitchell, Alfarin ve Elinor bir şeyden etkilendi, Septimus. Bana kızdığını biliyorum ama lütfen önce onlara yardım et. Ve çocuğun yerini ben alacağım. Onun yerine beni...”

Ancak Septimus elini havaya kaldırıncı birden sesimi kesiyorum.

“Çok az zamanımız var. Hepimiz ihanete uğradık, Bayan Pallister. Diğerleri de...”

Septimus yanımdan geçerek Mitchell ve Alfarin’e doğru ilerliyor, eğilip Mitchell’ın gözkapaklarından birini açıyor. Sarı bir duman çıkıyor.

“Mitchell,” diyor Septimus yavaşça. “Çok üzgünüm.”

“Elinor da etkilendi. Gölün yanında duruyor.”

“Bayan Pallister, Dönüştürücü nerede?” diye soruyor Septimus.

“Bilmiyorum. İkisini birden kaybettim.”

“Onları bulmak için Rüya Kapanı’nı kullanabilirsin. O görecektir. Şeytan Takımı’nı, işler daha da kötüye gitmeden karantinaya almak için Cehennem’e geri götürmeliyim.”

“Septimus...”

“Daha sonra, Bayan Pallister. Önceliklerimizi bilelim. Güvenliğiniz benim için en önde geliyor. Hem melekleri de almam gerekecek. Keşke başka bir yolu olsaydı ama yok.”

“Ama çocuk...”

“Şimdi değil, Bayan Pallister,” diye gürlüyor Septimus. “Cupidore, Visolentiae, bunu söylemek bile midemi bulan-dırıyor ama meleklerden ikisini siz almalısınız. Onları yedi numaralı karantina odasına götürün.”

“Bizim işimiz bitti,” diye karşılık veriyor Cupidore küçümseyerek. “Adı Anılmayan’ı aldık ve artıklarını kus-tuktan sonra Cehennem’in katmanlarındaki zincirlerimize döneceğiz.”

Kurtadamlar kahkahayla ulusa da Septimus eğlenecek havada değil. Bir adım atarak Cupidore’u kürkünden yaka-lıyor. Onu bir ağaca sürükleyip gövdesine yapıştırınca, kurt inlemeye başlıyor.

“Beni denemeyin,” diye kükrüyor Septimus. İkiniz de birer melek alacaksınız ya da Fabulara, şeytanlara göz kulak olmanız konusunda verdiği emre karşı geldiğiniz konusun-da bilgilendirilecek.”

“Biz öyle bir şey yapmadık,” diyor Cupidore salyaları-nı saçarak.

“İki tarafı da dinlediğinde kime inanacağını iyi biliyor-sunuz.”

“Septimus, lütfen,” diye yalvarıyorum. “Yalnızca Mit-chell, Alfarin ve Elinor’u yanına al. Ben de burada kalıp Dönüştürücü’yü bulmaya çalışayım. Böylece melekler de Yukarı gidebilir.”

Ancak Septimus beni duymamazlıktan geliyor. Kurta-damlar karanlığa karışsalar da seslerini duyabiliyorum. Eli-

nor hâlâ kıyıda yatıyor ama onun yanına gidemiyorum ve onu orada öylece bırakma düşüncesi beni yiyip bitiriyor.

Septimus, Alfarin'i kavırıyor ve beni şaşırtarak onu omzuna kaldırıyor. Sonra da aynısını Mitchell'a yapıyor. Septimus'un o ikisini, hele ki Alfarin'i nasıl kaldırdığını bilmiyorum ancak bunu hiç zorlanmadan yapıyor. Sonra ateş dolu gözleri bana dönüyor.

“Az sonra Bayan Powell için geri geleceğim. Ben yokken bir yere gitmeyin, Bayan Pallister. Aklınızdan çok şey geçtiğini biliyorum ama bunu tek başınıza yapamazsınız.”

Böyle söyleyip gidiyor ve küçük çocukla beni baş başa bırakıyor. Rüya Kapanı bana yaslanıp kollarını bacaklarıma doluyor. Canım yanıyor ama onu yeniden uzaklaştıramam.

Yavaşça, saçlarını okşayarak, “Dönüştürücü'nün nasıl göründüğünü biliyor musun?” diye soruyorum. Rüya Kapanı başıyla onaylayıp cevap veriyor, “Evet,” diyor Şeytan'ın sesiyle.

“Buralarda bir yerde ondan iki tane var. Bulmamda bana yardımcı olabilir misin?”

“Nerede olduklarını biliyorum,” diye karşılık veriyor Rüya Kapanı. “Çünkü onları cebinden düşerken gördüm. Bana yardım etmeye çalıştın sen.” Böyle söyleyerek bana daha da sıkı sarılıyor.

Çıglık atmamak için kendimi zor tutuyorum. İçimde ve dışımda her yanıma acıyor. Kollarım, bacaklarım su topluyor ve etrafımı görmekte zorlanıyorum. Sanki dünya gözlerime olduğunun iki katı büyüklüğünde ve dalgalı görünüyor. Hareket etmeyen tek şey Rüya Kapanı ama ona da dönüp bakamı-

yorum çünkü çuvalladım. Onu kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Kibrime yenik düşüp Cehennem'i değiştirebileceğimi, Septimus'u ve hatta Şeytan'ı kandırabileceğimi sandım.

Tek yapabildiğim arkadaşlarımı yiyip bitiren zehirli bir dumanın yayılmasını sağlamak oldu.

“Üzülme,” diyor Rüya Kapanı ve aşağıya bakınca gözlerinden kanların süzüldüğünü görüyorum. “Güzel saatler orada duruyor.”

Açtığı yarığın kenarını işaret ediyor. Şimdi biraz kapanmış ama hâlâ çok tehlikeli. Bu karanlıkta ne kadar derine indiğini kestiremiyorum ama yine de derin olmalı çünkü Jeanne düşenleri kurtarmak için içine doğru uçmuştu.

Sanırım orası Cehennem'e giden kısa yol.

“Öyle,” diyor Rüya Kapanı.

“Ne? Sen nasıl...”

“Aklım okuyabiliyorum. Hep böyle üzgün müsündür?”

Şimdi burnum akmaya, gözlerim sulanmaya başlıyor ve gözlerimin içi taşlarla oyuluyormuş gibi hissediyorum. Çok canım yanıyor.

“Hiç senin gibi biriyle tanışmamıştım,” diyor Rüya Kapanı. “Kafan karmakarışık.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. hıçkırıklara boğulurken göğsüm acıyor.

“Diğerleri, yani sarı sakallı adam ve kızıl saçlı kıza baktığımda bir tane gördüm ama sende iki tane var.”

“Neyden iki tane var?”

“Hatıralar.”

“Anlamıyorum.”

“İki kere öldün,” diyor Rüya Kapanı. “Ama ilk ölümünü zamanı değiştirerek yok ettiler. Bu yüzden yeniden ölmek zorunda kaldın.”

“Kim ölümümü yok etti?”

“Şeytanlar. Seni seven ölümler. Septimus’un götürdükleri,” diye karşılık veriyor Rüya Kapanı. “Septimus beni de götürecek mi? Ben gitmek istemiyorum. Şeytan kötü bir adam, beynime soktuğu korkunç rüyaları var.”

Çocuğu kaldırıp göğsüme bastırıyorum. Demek Owen haklıydı. Varlığım hakkında edindiğim doğruya en yakın bilgi bu olsa gerek. Kayıtlarda bulunan tüm o diğer bilgileri düşünüyorum ama çoğumuz o şeyleri okumadığımız için kimse tam olarak ne yazdığını bilmiyor.

Oysa Owen benimkini biliyordu ve Rüya Kapanı da biliyor. Septimus’un da her şeyi bildiğine bahse girerim.

“Lütfen bana Dönüştürücülerin nerede olduğunu göster,” diye fısıldıyorum. “Ve bana aklımda ne gördüğünü söyle. Seni kurtaracağım, söz veriyorum.”

“Peki bunu nasıl yapacaksınız, Bayan Pallister?” diyor Septimus ağır ağır konuşarak. Dönmüş bile. Yavaşça ona doğru dönüyorum. “Er Jones ya da Bayan Jackson olmadan,” diye devam ediyor. “Angela’nın annesi olan hayaleti bulmanız imkânsız.”

İçgüdüsel olarak geriye doğru adım atmaya başlıyorum ve çocuğu da yanımda sürüklüyorum. Bu çocuğu vermeyeceğim. Onun için mücadele etmeden, kimseye vermeyeceğim.

Bu işin sonunda benden geriye hiçbir şey kalmasa dahi onu kurtarmak zorundayım.

“Bizden uzak dur, Septimus!” diye bağıyorum. “Onu almayacaksın.”

“Rüya Kapanı’nın Cehennem’e geri götürmek gibi bir niyetim yok, Bayan Pallister,” diye karşılık veriyor Septimus yavaşça. “Artık yok...”

“Onun yerine kedimi feda edeceğim, Septimus,” diyorum. Boynumdaki eller bana daha sıkı sarılırken, geriye doğru yürümeye devam ediyorum. “Şeytan’ın Rüya Kapanı ben olurum.”

“Sizin sıradışı biri olduğunuzu daha önce de söylemiştim, Bayan Pallister,” diye karşılık veriyor Septimus. “Böylesi bir var olma biçimi için kendinizi feda etmek istiyor olmanız da bunun göstergelerinden biri. Ancak bu şimdi tartışacağımız bir şey değil. Biz burada konuşurken Mitchell, Prens Alfarin ve Bayan Powell, Cehennem’in karantina odasında tedavi görüyor. Melekler de öyle. Onların bu duruma düşmesi çok acı ve eminim ki şimdi Yukarı’da olmayı tercih ederlerdi ama başka seçeneğim yoktu.” Melek Takımı’nın Cehennem’de olması fikri beni dehşete düşürüyor. “Ofisten ayrıldığınız zamandan devam ediyorlar,” diyor Septimus. “Adı Anılmayan da Kurtadamların yanına döndü. Şimdi seninle birlikte, Rüya Kapanı’nı Bayan Jackson’a bırakalım. Sonra da tedavin için Cehennem’e döneriz.” Bana üzüntü içinde bakıyor. “Senin durumun diğerleri kadar kötü değil ama iyi bakmazsak daha kötü olabilirsin.”

Hâlâ Rüya Kapanı hakkında söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. “Yani onu Cehennem’e ve Şeytan’a geri vermeyecek misin?”

Septimus aramızda birkaç metrelik mesafe kalana kadar uzun adımlarla bana doğru yürüyor. İlk kez alnında duran yumurta şeklindeki şişkinliği görüyorum.

“Kandırıldım, Bayan Pallister. Bazen aptallık edip içinde çalıştığım yerin doğasını unutuyorum ama ben bile böyle olacağını...” Septimus birden sessizleşiyor ve parlak göle doğru bakıyor. Cehennem’in alevlerinden kurtulunca, üstüne yeniden yıldızların ışıklarının yansıdığı göle.

Tüm bunların başladığı muhasebe ofisini düşünüyorum. Bir şeyler yerine oturmaya başlıyor. “O canımızı yakan kırmızı duman,” diyorum. “Ofiste bahsettiğin silah oydu, değil mi?”

Septimus, Rüya Kapanı’na dokunacakmışçasına elini havaya kaldırıyor ama sonra geri çekiyor. Ben Rüya Kapanı’nı hâlâ küçük bir çocuk olarak görüyorum ama Septimus onu farklı görüyor olmalı. Daha kötü bir şey olarak...

“Çok fazla fedakârlık,” diye mırıldanıyor. “Ve hiçbir şey değişmiyor.”

Rüya Kapanı saçlarımı çekiştiriyor.

“Güzel saatler orada,” diyor. “Beni yere bırak. Sana göstereyim.”

Yavaşça onu yere bırakıyorum ve hemen elimden tutarak beni yarığın kenarına doğru sürüklemeye başlıyor. Çukurdan kırmızı değil ama gri bir duman yükseliyor. İçinden

çıkan sesleri duyuyorum. Ağlıyor, bağılıyor, çığlık atıyor ve inliyorlar.

“Aşağıda insanlar var. Herkesi aldığına emin misin, Septimus? Sanırım aşağıda hâlâ biri var.”

“Şeytan ve Melek Takımı güvende,” diye karşılık veriyor. “Duyduğun sesler ölülerden geliyor. Gerçek Yeraltı'na açılan bir kapı o.”

“Cehennem'e mi?”

“Bizim bildiğimiz Cehennem'e değil, Bayan Pallister. Dokuz katmana açılan bir kapı. Kurtadamların alanına giden yol. Duyduklarınız ise Kurtadamlarm içindeki çığlıklar. Yani onlar sizinle seyahat ederken duyduklarınızın aynısı.”

“Ama Alfarin oraya düşmüştü. Hatta sanırım Johnny de.”

“Er Jones ve Bayan Powell da düştü,” diye karşılık veriyor Septimus. “Bayan d'Arc tarafından kurtarıldılar. Bu onun kaderini daha da kötü kılıyor.”

Ne demek istediğini sormak üzereyken Rüya Kapanı birden heyecan dolu bir çığlık atıyor. Eğiliyor, tekrar ayağa kalkıyor, sonra da bana doğru koşmaya başlıyor. Elllerinde Dönüştürücüler var: Cehennem'in kırmızı saati ve Yukarı'nın mavi saati.

“Dönüştürücüleri alın, Bayan Pallister,” diyor Septimus. “Tarihi değiştirmemeliyiz. Bayan Jackson'la bir zaman tüneline geçtiniz ve bu yüzden kafasının karışmaması için aynı yerde kalmalıyız. Nerede olduğunu zaman makinesinden bulacağım.”

Çocuğu kucağıma alıyorum. Owen, Angela'nın anne-

sini eve götürmek için Dönüştürücü'yü kullanmıştı. Ben de yine aynı Dönüştürücü'yü kullanmayı planlıyorum. Onay almak için Septimus'a bakıyorum ve o da başıyla onaylıyor. Septimus'un yaptıklarımızı nereden bildiğini sormuyorum çünkü sorsam da söylemeyeceğini biliyorum. Fakat demek ki bunca zaman boyunca gözü üstümüzdeymiş.

Zamanı beş dakika ileri alıp Septimus gelmeden ve Owen, Bayan Jackson'ı eve bırakmadan hemen önce oluşan boşluğu yakalamaya çalışıyorum.

Artık hazırız ama gitmeden önce sormak istediğim bir şey var. "Seni kim kandırdı, Septimus?" diye soruyorum. Ancak sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez, zaten cevabı bildiğimi fark ediyorum. Septimus'u kandıracak kadar güçlü olan o kişi, aynı zamanda üvey babamı Cehennem'in dokuz katmanından kaçmasını sağlayan kişiyle aynı. Zaten tüm bunları yapabilecek tek bir kişi vardı.

"Ona geri dönmek istemiyorum," diyor Rüya Kapanı.

"Bunu istemeyen bir tek sen değilsin, çocuk," diye karşılık veriyor Septimus ümitsizce.

"Annemi istiyorum."

Dönüştürücü'nün mavi yüzü dönmeye başlıyor. Buz gibi soğuk yıldızlar avcumun içinde ve parmaklarımda arasında havai fişekler gibi uçuşuyor.

"Çocuğun gideceği yeri imgelerken, bir parmağımı Dönüştürücü'ye koyacağım, Bayan Pallister," diyor Septimus.

Gök mavisi örtü yükselip üstümüzü örtüyor ama Yukarı'nın Dönüştürücüsüyle seyahat etmek huzur verici olsa

da içimdeki hisler öyle değil. Bu defa, Kurtadamlarla olan yolculuk gibi değil ama yine de heyecan verici. Hiçbir şey hissetmiyorum. Tat alamıyorum, koku alamıyorum. Az evvel hissettiğim acı, yerini hiçlik duygusuna bırakıyor. Melek olmak böyle hissettiriyor olmalı ama ben bundan hoşlanmadım. İnsan kendini hissedemiyor.

Varır varmaz acı hissetmeye devam ediyorum. Rüya Kapanı kucağımdan kayıp gidiyor ve çakılların üstüne düşüyorum.

“Bekleyin, Bayan Pallister,” diyor Septimus. “Çocuğu bırakayım. Burada kalın.”

Taşlarla dolu, sığ bir çukurun içinde uzanıyorum. Kafamı kaldırmaya çalışsam da yapamıyorum. Rüya Kapanı'na veda etmek istiyorum ama boğazım düğümleniyor, hiç ses çıkaramıyorum. Ağaçların yanından Septimus'u takip ederken dönüp bana bakıyor. Şeytan'ın hizmetkârı ona hâlâ dokunmuyor ve eğer konuşabiliyor olsaydım ona veda etmek yerine kaçmasını söyleyeceğimi biliyorum.

Dünya uzay ve zaman içinde dönüp duruyor. Şimdi gördüğüm imgeleri, gözlerimin önünden gitmeyen görüntüleri anlamlandıramıyorum. Parlak gökkuşağı altında duran Yarı Yol Evi, Elinor'un bir çocuğu yanan binadan aşağı attığı görüntüyü kovalıyor.

Öyle çok alev var ki... Yandığımı hissedebiliyorum. Jeanne'in alevlerden neden bu kadar çok korktuğunu anlayabiliyorum.

Alfarin ateşin içinde ama öfke patlamasından değil. Onun yerine, bir gölün üstünde duran sandalın içinde yatıyor.

Fikrimi değiştirdim. Ben melek olmak istiyorum. Bu acıyı daha fazla hissetmek istemiyorum. Artık hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Oysa kendimi bir sonraki Rüya Kapanı olmak için ortaya attım. Ve biliyorum ki yakında acıdan başka bir şey hissedemiyor olacağım.

“Beni bırakma, beni bırakma.”

Bu sözler beynimin içinde dönüp duruyor ama bana ait değil. Başka bir Medusa’ya ait. Zamanın içinde kaybolana...

“Beni bırakma.”

Septimus geri geliyor. Rzgârın içinde kayboluyoruz.

26. Kurban Etmek

Uyandığımda taş gibi sert bir yatağın içinde yatıyorum. İçi sıcacık. Küçük kırmızı ışıklar üstüme düşerken, birkaç kez gözlerimi kırpıyorum.

Neredeyim?

Havada hafif bir ilaç kokusu var. Başka bir koku daha geliyor. Sanırım lavanta kokusu çünkü bana büyükannemin bahçesindeki koca bir yığın çiçeği anımsatıyor.

“Hareket etmeye çalışma,” diyor sıkıcı bir ses mikrofondan. “Denesen de fazla uzağa gidemezsin.”

Böylece, elbette, deniyorum ve hareket edemediğimi anlıyorum. Kollarımı ve bacaklarımı tutan kalın kayışlar var. Kafamı biraz kaldırıncı kollarıma sıvı enjekte eden, farklı farklı renklerdeki tüpleri görüyorum.

“Neler oluyor?” diye soruyorum. “Neredeler? Mitchell, Alfarin ve Elinor nerede?”

Ses, sorumu duymazlıktan gelerek, “Kıpırdamamalısınız,”

diye tekrar ediyor. “Hasta karşı koymaya çalışırsa ilacın tesirini göstermesi çok daha uzun süre alır.”

“İlaç mı? Ne veriyorsunuz bana?” diye bağıyorum. “Mitchell nerede? Septimus nerede?”

Birden derin, güneyli aksanıyla odanın içini dolduran bir ses duyuluyor.

“Karantina altındasınız, Bayan Pallister,” diyor Septimus. “Şeytan Takımı’nın kalanı da öyle...”

“Ne oldu? Neredesin? Nerede olduğunu göremiyorum.”

“Travis, bizi biraz yalnız bırakır mısın?” diye soruyor Septimus. “Bayan Pallister’m bazı şeyleri hatırlamaya ihtiyacı var ve içeri giremediğim için bunu mikrofondan sağlamak zorundayım.”

“Buradan ayrılamam, General Septimus. Şeytan’ın emri böyle... Sekizi de gözetim altında tutulacak.”

Boynum ağrıdığı için yeniden sırtüstü yatıyorum ve görebildiğim kadarıyla etrafı inceliyorum. Oda küçücük, en fazla beş metrekare ve hiç penceresi yok. Siyah duvarları görür görmez Cehennem’de olduğumu anlıyorum ama içerideki diğer duvarların aksine burada rutubet yok. Hatta üstümde kırmızı ışıklar yansa da gölgeler bile yok.

Beyaz çarşafın altında çıplak uzanıyorum. Artık canım yanmıyor. Bir tek ellerimi görebiliyorum. Açık turuncu renkteler. Sağ elimin tam üstüne geçirilmiş üçlü iğneden kırmızı bir sıvı geçiyor. Sol elimde de bileğimin içine geçirilmiş sarı bir tüp var. Bu karışım içime girerken sanki vücudumun içinde kabarcıklar oluşturuyormuş gibi hissediyorum.

Az sonra bir yumruk sesi duyuyorum ve hemen ardından yere düşen metal aletlerin sesi geliyor.

“Bayan Pallister?” diye sesleniyor Septimus.

“Septimus, neler oluyor?”

“Travis yanlışlıkla yumruğumun üstüne düştü. Komik ama son zamanlarda kendimi sürekli bu sözleri söylerken buluyorum. Fazla zamanımız yok.”

“Küçük çocuğa ne oldu?”

“Gitti. Adı Anılmayan onu silah olarak kullanınca, ortadan kalktı diye raporlandı. Gerçeği yalnızca sen ve ben biliyoruz ama yalan kabul gördü ve gerçek de bizimle kalacak. Bir sonraki Rüya Kapanı'm seçmek için yirmi dört saat içinde bir toplantı gerçekleştirilecek.”

“Mitchell'in kardeşi olamaz.”

“Listede sıradaki isim oydu. Şeytan Takımı'nın görevini başarıyla tamamlaması için bir tehdit olarak oraya konmuştu. Bu benim seçimim değil ama seçeneklerim tükeniyor, Bayan Pallister.”

“Beni buradan çıkarmalısın, Septimus.”

“Bunu çok iyi düşünün, Bayan Pallister. Yapmak istediğiniz şey çok cesurca ve asil bir davranış olsa da kontrolünüzde olmayan pek çok şeyin gerçekleşmesine yol açabilir. Bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum.”

“Septimus, beni buradan çıkar artık. Başka çocukları almalarına izin vermeyeceğim.”

Bir inlemenin ardından yine bir yumruk sesi geliyor.

“Travis yine yumruğumun üstüne düştü,” diyor Septimus. “Önemli değil, anlatacak bir hikâyemiz daha oldu.”

Odanın kapısı açılıyor ve içeriye dolduran koyu mavi ışık, odadaki kırmızı ışığa karışarak, kahverengi bir sis oluşturuyor. “Ama ben bu odaya girebilirim.” Sıcacık eller kolumdaki kayışları çözüyor.

“Sizi yalnız bırakayım, Bayan Powell. Kıyafetlerinizi yatağın altında bulabilirsiniz.”

Septimus odadan çıkıyor ve taş kapıyı ardından kapatıyor. El yordamıyla göğsümdeki, kalçamdaki ve bileklerimdeki kayışları çözüyorum. Bir zamanlar pürüzsüz olan cildim şimdi o kırmızı dumanın etkisinden yara bere içinde.

Sıcacık, taş yere basarak çırılçıplak ayağa kalkıyorum ve başım öyle dönüyor ki ayakta kalabildiğime şaşıyorum. Eşyalarımı giymeden önce, serumları ellerimden çıkarıyorum. Kan görmeye dayanamam, hele ki ölü kanından nefret ederim ama Travis’in ayılması an meselesi ve hızlı hareket etmem lazım. Çılgılık atarak ilk serumu çıkarıyorum. Yosun gibi görünen sarı bir sıvı tüpün içinden akarak elimin üstüne dökülüyor. Bunu görünce kusmak istiyorum ama hemen elimi beyaz çarşafa siliyorum. Sıvı kumaşta bir delik açıyor.

“Olamaz!” diye bağıriyorum.

Şimdi de sağ elimin üstünde duran üç dişli serumu çıkarmam gerek. Korkumu harekete geçiren tek şey ben burada çırılçıplak dikilirken Travis’in uyanması ya da Septimus’un yeniden içeri girmesi.

Serumun iğnesini çıkarırken elimin üstündeki deri buruş buruş oluyor. İğnelerin ikisinden kanlı bir sıvı çıkıyor, ortadaki iğneden de kahve gibi kokan, kırmızı bir duman boşalıyor.

Sonunda özgür kalınca, eğilip Septimus'un bahsettiği yerde, yatağın altında duran kıyafetlerimi arıyorum. Plastik bir poşetin içinde mavi bir şort, iç çamaşırı, sutyen ve v yakalı tişört buluyorum. Hepsi üstüme oluyor.

“Hazırım, Septimus,” diye sesleniyorum ve taş kapı aralanınca oda bir kez daha sallanıyor. Septimus kapının önünde, mavi ışık altında dikiliyor ve Mitchell, Alfarin ve Elinor da onun tam arkasında duruyorlar.

Onlara doğru koşmak istiyorum ama bacaklarım sanki vücudumun on katı gibi hissettiriyor. Her şey yerinden oynamış ve yepyeni geliyor.

“Buna alışırsın, M,” diyor Elinor. Septimus'un yanından geçip koluma giriyor. “Alfarin'i yürümeye çalışırken görmelisin. İp üstünde durmaya çalışan bir fil gibi görünüyor.”

“Kardeşin ve diğer melekler nerede?” diye soruyorum. “İyiler mi? Septimus burada olduklarını söylemişti.”

“John'u görmeme izin vermiyorlar,” diye karşılık veriyor Elinor. Altdudağını ısırıyor.

“Ama burada olduklarını biliyoruz,” diyor Alfarin karamsar bir şekilde. “Jeanne'in çığlıklarını duyduk.” Septimus'a tutunmaya çalışırken onu yanlışlıkla köşeye fırlatıyor. “Özür dilerim, Efendi Septimus. Bacaklarım hâlâ erkeksi vücuduma ait değil.”

“Melekler neden Yukarı dönmedi?” diye soruyorum. “Küçük çocuk –Rüya Kapanı– onların Dönüştürücü'sünü bulmuştu.”

“Oh, M,” diye fısıldıyor Elinor. “Bu çok adaletsiz bir durum.”

“Birinci kata giderken size bilgi vereceğiz, Bayan Palister,” diyor Septimus. “Ama zannediyorum ki Travis birazdan uyanacak ve onun yine yanlışlıkla yumruğuma çarpmasını istemem.”

Böyle yürümek çok tuhaf... Titreyen bacaklarımızla asansöre kadar topallıyoruz. Cehennem’de ilk kez ölümlere rastlamıyorum çünkü bu kat boşaltılmış ve her yerde sessizlik hâkim.

Mitchell neden benimle konuşmuyor?

Yüzü yara bere içinde kalmış ve başındaki derinin bir kısmı saçlarıyla birlikte dökülmüş. Attığı her adımda irkiliyor ve dişlerini öyle bir sıkıyor ki çenesi yana kayıyor.

“Septimus,” diyorum sessizce. “Şeytanlar, Cehennem’de de patlama yaşayabilir mi?”

Patronum eğilip üstünde Şeytan’ın fotoğrafı olan siyah düğmeye basıyor.

“Kimse Cehennem’de patlama yaşayamaz, Bayan Palister. Burası bunu yapabilmek için çok fazla duyguyu barındırıyor. Şeytanlar gerçekte öfkeli hissedebilir ama bilinçaltını ve bu patlamaya yol açabilecek duyguların seyreldiğini de hesaba katmak lazım. Sınırlarımız dar olduğu için, şimdiye kadar hiçbir şeytan Cehennem’de patlama yaşamadı. Hatta bunu yapmak bir kenara, şeytanların çoğu bunun ne olduğunu bile bilmiyor.”

Zorlukla asansörün için giriyoruz. Mitchell hâlâ kimseye bakmıyor; pembe gözlerini yere doğrultuyor. Sanki Cehennem’in içindeki çukura bakıyor gibi görünüyor.

Cehennem'in dokuz katmanı buralarda bir yerlerde. Kurtadamlar ve Adı Anılmayanlar tam da ayaklarımızın altında olabilir.

Birinci kata varıp da muhasebe ofisine doğru ilerlerken Rory Hunter aklıma geliyor. Vücudumun yine Cehennem'in sıcaklığını hapsedebildiğini hissediyorum ama titriyorum ve sanki biri bana soğuk nefesini üflüyormuş gibi üşüyorum.

Rory'yi serbest bırakanın Şeytan olduğunu biliyorum. Onun Rory'yi Rüya Kapanı'yla serbest bırakarak, Septimus'u, CAB'ı ve diğer herkesi tuzığa düşürdüğünü biliyorum.

Ama neden?

“Medusa, ne oldu?” diye soruyor Elinor.

Diğerleri muhasebe ofisinin kapısına geldiğinde, ben farkında olmadan olduğum yerde kalıyorum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ve hiçbir kulağa mantıklı gelmiyor.

Hoşça kal... Hayır, olamaz.

Bir anda Mitchell'in neden benimle ya da diğerleriyle konuşmadığını anlıyorum.

Bize hiçbir şey söylemeden veda ediyor. Mitchell da kendini Rüya Kapanı olarak sunacak.

Birden hareket etmek için yeterli gücü buluyorum.

“Mitchell,” diyorum kolundan tutarak.

“Bırak, Medusa. O benim kardeşim.”

“Ama...”

“Bırak dedim.”

“Sen...”

“Planını anlamayacağımı mı sandın, Medusa?” Sen hayatımda tanıdığım en özverili insansın ama senin kendini sunmaya ne hakkın var? Sence ben senin ya da bir başkasının göz göre göre bunu yapmasına müsaade eder miyim?”

“Kafam karıştı,” diye bölüyor Alfarin. “Ben buraya Dönüştürücüleri bırakmaya geldiğimizi sanıyordum. Neyi, kime kurban ediyoruz?”

“Mitchell ve Bayan Pallister, Rüya Kapanı olmak için kendilerini feda etmeye hazırlar,” diyor Septimus resmi bir şekilde.

“Ne?” diye bağılıyor Elinor. “Buna izin veremezsin, Septimus.”

“Benim tercihim değil, Bayan Powell,” diyor Septimus. “Bunu ben de istemiyorum ve eğer başka bir yolu olsaydı seve seve kabul ederdim.”

“O zaman stajyerlerinden birini kurban edeceksin!” diye bağılıyor. “Bunu yapamazsın!”

Alfarin, “Rüya Kapanı olarak kullanılabilecek başka bir şey olmalı,” diyor. Fakat Septimus’un buna cevap verecekken Oval Ofis’e açılan kapı aralanıyor ve küçük bir kadın dışarı çıkıyor.

Kadın yaşlı. Öldüğünde seksen yaşlarında olmalı. Gri saçlarını gözlerinin etrafındaki deriyi gerecek kadar sıkı toplamış. Böyle yaptıklarında kedi gibi görünüyorlar. Belli ki öleli çok olmamış çünkü gözleri hâlâ pembe. Yaşlı kadın siyah etek, pembe bir üst giymiş. Yakasına inci bir broş takmış.

“Sesinizi yükseltmeyin,” diyor İtalyan aksanıyla. “Septimus, Efendimiz resmi evraklarla ilgileniyor ve ses çıkarsa konsantre olamayacağını biliyorsun.”

“Özür dilerim, Lucretia,” diyor Septimus.

Küçük, İtalyan kadın hepimize tek tek, sert bir şekilde bakıyor.

“Buraya çocukları getirmemeliydin,” diye karşılık veriyor. “Efendi uyumuyor ve içlerinden birini görececek olursa...”

“Biz çocuk değiliz,” diye araya giriyor Mitchell.

“Tekrar özür dilerim, Lucretia. Daha sonra geliriz. Düşünemedim.”

“Şeytan'ın ne yaptığı umurumda bile değil,” diyor Mitchell. “Kardeşimi almayacak!”

Ve kapıya doğru hızla ilerliyor. Alfarin ile Elinor da peşinden gidiyor.

“Septimus, onu durdurmalısın,” diye yalvarıyorum.

Geniş, oval odaya doğru Mitchell'ı takip ediyorum. Duvarlardan uzun tüller sarkıyor ve her birinin üstünde püsküllü perdeler var. Odanın içindeki renkler o kadar karışık ki beyin kanaması geçirebilirim. Bir yanda kaliteli kadifeden yapılmış pembe perdeler var. Diğer yansa altın rengi ve yeşilden oluşan hipnotize edici desenlerle kaplı.

Ve tam karşıda, maun bir masada Şeytan oturuyor.

Şeytan'ın ta kendisi... Efsanevi varlık aslında oldukça gerçek görünüyor. Ve ben de onun ofisinde duruyorum. Alfarin ve Elinor'a bakıyorum. Onlar da en az benim kadar

şaşkın görünüyorlar. Tabii ki Elinor ensesini tutuyor ve ellerini sıkıyor.

Şeytan hiçbirimizi görmüyor. Aslında şimdi kaçabiliriz.

Ancak Mitchell kaçmaz, bu ofiste bulunmak bile beni başlı başına korkutuyor olsa da ben de kaçmam.

Şeytan önündeki masada duran bir belgeye doğru eğilmiş, “Lucretia, Hannibal’ın yazısını okuyamıyorum,” diye inliyor. Yüzü masaya o kadar yakın ki keşisakalının ucundaki kıvrım kâğıda değişiyor.

“Efendim, ziyaretçileriniz var,” diye bildiriyor Lucretia.

“Yine mi Fransa temsil heyeti!” diyerek iç geçiriyor Şeytan üzülererek. “Daha kaç kez söylemem lazım? Peynire alerjim var. İçim dışım...”

O sırada kafasını kaldırıp yolladığı savaştan üstü başı yara bere içinde, yorgun argın çıkmış –tamamen hazırlıksız gönderdiği, tam bir karanlığın içine ittiği takımı– Şeytan Takımı’nı görüyor. Emirleri Septimus vermiş olabilir ama her şey onun başının altından çıktı. Üvey babamı Cehennem’in katmanlarından kaçırان oydu; Rüya Kapanı’nın içinde barındırdığı zehri nasıl kullanacağını söyleyen de oydu. Duvara yazılan o kanlı mesajda, Şeytan’ın kanının kullanıldığını öğrensem şaşırmam.

Şeytan, çarpık dişlerini gösterip gülümseyerek, “Enteresan,” diyor. “Demek Şeytan Takımı bu. Diğerlerinden daha iyi durumda gibi görünüyorlar. Yeri gelmişken, onlar nasıl oldu, Septimus?”

“Hepsi aynı şekilde etkilendi, Efendim,” diye karşılık

veriyor Septimus ama sesindeki soğukluğu fark edebiliyorum. Şeytan hemen üstüne gidiyor.

“Hadi ama, Septimus. Sana bıraksaydım çok uzun sürecekti. Bazen kararlılıkla, işi kökünden halletmek gerekir. Bu sadece bir sınavdı.”

Alfarin ve Elinor kafası karışmış gibi görünüyor ama Mitchell'in sinirleri dayanıklı çünkü yüzünde büyük bir öfke belirtisiyle Şeytan'ın gözlerinin içine bakıyor.

“C Operasyonu,” diyor Mitchell. “Tüm bunlar C Operasyonu'nu harekete geçirmek için yapıldı, değil mi?”

“Zeki çocuk,” diyor Şeytan. “Septimus senden çok iyi bahsediyor, Mitchell. Bu da Medusa olmalı. Ne muhteşem bir isim. Yılanları severim, biliyor musun? Hatta en sevdiğim tüller, balo salonundaki...”

“Perdelerin umurumuzda bile değil. Biz buraya bu yüzden gelmedik. Bir sonraki Rüya Kapanı olmak için kendimi sunuyorum,” diye araya giriyor Mitchell. “Küçük kardeşim, yaşayan kardeşim, listede sıradaymış. Onun yerine ben olmak istiyorum.”

Ancak ben öne doğru koşup, Mitchell'in önüne geçiyorum.

“Mitchell'ı alma, beni al!” diye bağıriyorum Şeytan'a. “Kâbuslarım var benim. Senin rüyaların, onlardan kötü olamaz. Bunu kaldırabilirim.”

“Çekil, Medusa.”

“Ne yaptığını bilmiyorsun, Mitchell. Böyle şeylerin insanın aklından çıkmamasının ne demek olduğunu bilmiyorsun. Ben biliyorum.”

Şeytan ayağa kalkıp masanın etrafından dolanıyor. Uzun parmaklarıyla, çıkık çenesinden sarkan keçisakalını okşuyor.

“Çok keyifli. Ve şunu da belirtmeliyim ki özel eşyalarımın arasına katılarak güzel bir katkıda bulunabilirdiniz fakat ikinizden de Rüya Kapanı olmaz. İkiniz de işe yaramazsmız.”

Arkamda Septimus’un Elinor’a kızgınlıkla bir şeyler fısıldadığını duyabiliyorum. Anladığım kadarıyla odadan çıkmak istiyor ama Elinor, Mitchell ve beni bırakamayacağını söylüyor. Sonra Şeytan kıkırdamaya başlıyor ve bu ses midemi bulandırıyor.

“Beni hafife alıyorsun, Septimus,” diyor sırtarak.

“Bayan Powell, çıkın buradan,” diye emrediyor Septimus yüksek sesle.

Tedirgin bir şekilde Elinor’a doğru bakarak, “İşe yaramazsınız da ne demek?” diye soruyorum. Şimdi iki eli birden ensesinde duruyor.

“Rüya Kapanı’nın kalbinde hiçbir şey için yer olmaz. Ruhu da bedeni de masum olur,” diye karşılık veriyor Şeytan. Ayakkabılarını yere vura vura, bize doğru ilerlemeye başlıyor. “Medusa, canım, sen kötülüğe maruz kaldın. Bu kötülüğün senden gelip gelmemesi ya da bunu kabul edip etmemenin hiçbir önemi yok. Mitchell da genç bir adam. Ve çok iyi biliyorum ki genç adamların aklından türlü şeyler geçer. İkinizin de muhteşem rüyalarım için bir köprü olmanız mümkün değil.”

“Bayan Powell, *odadan ayrılın*,” diyor Septimus.

“Efendim, başka bir yol buluruz...”

“Ama aranızdan bir kişi buna uygun olabilir,” diyor Şeytan hemen. “Böylesi bir güzelliği ve olgunluğa ne kadar da nadir rastlanır.” Tiz sesini yükseltiyor. Karatahtaya tırnak geçirildiğinde çıkan sese benzer bir sesle, “*Diğerlerini tutuklayın!*” diye bağırıyor.

Perdelerin arkasında kamufle olmuş nöbetçiler hemen Mitchell, Alfarin ve beni tutuyor. Viking onlara karşı koymaya çalışıyor ama gün ışığında elmas gibi parlayan metal bir ağ ile etkisiz hale getiriliyor. Bağırmaya başlamama karşın ağzımdan çıkan sözleri duymuyorum. Güçlü eller beni ve Mitchell'ı yere yatırıyor. Bir tek gözlerimi hareket ettirebiliyorum ve onları da Elinor'dan alamıyorum. Hepimiz ona kaçmasını ya da savaşmasını söylüyoruz ama bir yandan bunu yapamayacağını çok iyi biliyoruz. Septimus sessizliğe gömülünce, öğürmeye başlıyorum.

“Şanslı gününüzdesiniz, Elinor Powell,” diyor Şeytan.

Uzun, kızıl saçlarında parmaklarını gezdirmeye başladığında, Elinor korkudan kaskatı kesiliyor. Nöbetçiler hâlâ duvarların arasından, sürü halinde bulunduğumuz yere akın ediyor.

“Sıradaki Rüya Kapanı'm ya sen olacaksın, ya da küçük M.J.” diye devam ediyor Şeytan. “Seçiminizi iyi yapın, Elinor Powell. Sanırım kardeşinizin elimde olduğunu hatırlatmama gerek yok. Onun da bildiği gibi, meleklerin çılgınlıklarını duymaya bayılırım.”

27. Kâbus Başlıyor

Mitchell, Alfarin ve ben nöbetçiler tarafından zorla Oval Ofis'ten uzaklaştırılıyor. Bizi birinci katın koridoruna atıyorlar ve kapı arkamızdan büyük bir gümbürtüyle kapanıyor. Nöbetçilerin rengi bir kez daha değişiyor ve kap-kara oluyorlar. Böylece merkezi iş bölgesindeki duvarların arasında kayboluyorlar.

“Elinor!” diye kükrüyor Alfarin. *“Elinor!”*

Koca yumruklarıyla kapıya vursa da hiçbir işe yaramıyor. Mitchell da ona katılıyor ve ikisi de kapıyı kırmak için defalarca zorluyorlar.

Birden başka bir giriş olduğunu hatırlıyorum; muhasebe odasının içinden girilebilir. Septimus'un ofisine doğru koşarak kapının kolunu tutuyorum. Elimi yakıyor ve avcunun içine Şeytan'ın gülümseyen resminin şeklini veriyor. Kapılar kilitlenmiş, yanan ellerim de bunun kanıtı.

“Septimus!” diye bağırlıyorum. *“El'i oradan çıkar.”*

Yeniden tuhaf bir anı aklıma geldiğinde geri çekiliyorum. Ona daha önce hiç El dememiştim ama sanki senelerdir ona böyle sesleniyormuşum gibi hissediyorum.

“Geri çekil, Medusa!” diyor Alfarin. Baltasını havaya kaldırarak odanın içine dalıyor. Üstündeki açık mavi tunik omzundan beline kadar yırtılmış. Oval Ofis’in kapısını zorlarken kıpkırmızı olan teni yırtığın altından görünüyor.

Baltasını büyük, meşe kapıya doğru sallıyor ama balta kapıya çarpıp yere düşüyor.

“Septimus onu durduracaktır,” diyor Mitchell. “Septimus, Elinor’u korur.”

Fakat o sırada ikimiz de birbirimize bakıyoruz ve böylece az önce söylediğine ikimizin de inanmadığını anlıyoruz. Elinor, Cehennem’in Efendisi, yani sadece zehirli bir virüsün melekler üzerindeki etkisini test etmek istediği için Adı Anılmayan’ı yaşayanların dünyasına gönderen manyak herif tarafından tuzağa düşürüldü.

“Ne yaptım ben?” diye bağıriyorum, yanan ellerimi umursamadan yeniden kapının koluna yapışarak. “Bu benim suçum. Onunla anlaşılabileceğimi düşündüm.”

“Elinor, Elinor!” Alfarin sızlanmaya devam ediyor. Baltasını bir kenara bırakmış, davula vurur gibi kapıyı yumrukluyor.

“Tek isteğim kardeşimi kurtarmaktı,” diye hıçkırıyor Mitchell. “Bunu istememiştim.”

Kendini yere atarak şifrelerle kaplı büyük dolabın yanına doğru emeklemeye başlıyor.

Midem bulanıyor. Vücudumun her yanı önüne geçilemez

bir şekilde kasılmaya başlıyor. Göğsümdeki ağrı, yaşarken hissettiğim her şeyden beter; hatta o kırmızı, zehirli duman-
dan bile... İçim içimi yiyor ve büyük bir acıyla kıvranırken
kendi içsesimi duyuyorum. İçsesim bu kadar kibirli olup Şey-
tan'ı yenebileceğimi düşündüğüm için benimle dalga geçiyor.

Kaybettik. Korkunç bir şekilde kaybettik.

Elinor'u, aramızda en iyisi olduğu için kaybettik.

Günler geçiyor. Günlerdir üst üste aynı kâbusu görüyo-
rum. Küçük bir çocuk, saman gibi sarı saçları olan o çocuk.
Yanaklarından sessizce yaşlar süzülüyor. Kıp kırmızı gözle-
rini görüyorum, artık gözyaşları temiz akıyor. Çocuk kan
ağlıyor. Kucağıma gelmek ister gibi kollarını uzatıyor. Mit-
chell, Alfarin'i tutuyor. Elinor'u göremiyorum ama kâbu-
sumda etraflarında hare olan iki kişi daha var. İçlerinden biri
açık kızıl saçlı genç bir çocuk. Diğeri de üstünde kahverengi
üniforma olan genç bir erkek.

“Johnny, ona yardım edemezsin,” diyor asker.

Ve çığlıklar başlıyor.

Dönüp baktığımda artık çocuğu göremiyorum. Eli-
nor'u görüyorum. Üzerinden çıplak ayaklarının altında bi-
riken suya damlayan, koyu kırmızı kan akıyor. Biri duvara
şöyle yazmış: *Onu geri alamazsınız.*

Mitchell ve benim işe dönmekten başka çaremiz yok. Al-
farin'in nerede olduğunu bilmiyoruz. Kuzeni Thomason'un

dediğine bakılırsa, yatakhaneyi dağıtınca tutuklanmış ama CAB ajanlarına sorduğumuzda bir şey bilmediklerini iddia ediyorlar.

Septimus'u da nadiren görüyoruz ve Mitchell'ın, Alfarin'in ortadan kaybolması konusunda duyduğu endişe gibi, onun için de endişelendiğini biliyorum. Septimus olmadan Şeytan'la iletişime geçemeyiz. Onun aklından geçenleri düşünmeye bile cesaret edemiyoruz ve bu durum Elinor'un oraya hapsolmasını daha da kötü hâlâ getiriyor. Septimus benim ve Mitchell'ın asla Rüya Kapanı olamayacağımızı biliyordu ve bu yüzden de kendimizi ortaya atmamıza izin verdi. Ancak Elinor'un seçileceğini anladığında çok geç olmuştu.

“Ondan nefret ediyorum!” diye bağıyor Mitchell dördüncü gün. Elindeki hesap makinesini duvara fırlatınca hesap makinesi parçalara ayrılıyor. Öfke patlaması yaşamaya çalıştığını biliyorum. İkimiz de bunu deniyoruz ama yapamıyoruz.

Cehennem'e geri döndük ve bu bizi çıldırtıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Sorular sormak istiyorum ama bana kimin cevap vereceğini bilmiyorum. Mitchell, Alfarin ve hatta Septimus benden uzaklaşarak, suçluluk duygusuyla ve acıyla baş etmeye çalışıyorlar.

Kapı açılıyor ve Septimus içeri giriyor. Gözleri normalden çok daha büyük ve kanlı görünüyor. Yürüyüş şekli değişmiş. Şimdi daha ağır yürüyor. Sanki Yeraltı'nın yükünü omuzlarında taşıyor.

“Efendi, Yukarı'yı Melek Takımı'nın tedavisi için harcanan para konusunda bilgilendirmemi istedi,” diyor Septi-

mus. Konuşmasında hiçbir tonlama yapmıyor, hatta güneyli aksanımı kısmen kaybetmiş.

“Ondan nefret ediyorum,” diye tekrarlıyor Mitchell. “Ondan nefret ediyorum.” Bugünlerde tek söylediği bu...

“Medusa, bildirgeyi hazırlar mısın?” diye soruyor Septimus. Ofiste çalışmaya başladığım ilk gün bana Bayan Pallister olarak seslenmeyi bıraktı. Başımla onaylıyorum. Cevap vermek için ağzımı açacak olursam çılgılık atmaya başlayacağım ve korkarım ki kendimi durduramayacağım.

“Er Jones karantinadan ayrıldı,” diye devam ediyor Septimus. “Travis’in dediğine bakılırsa da Bayan Jackson bugün son bir kontrolden geçecek. Yine de kaldıkları yere, kendilerine gelene kadar ayrı tutulmaları gerektiğini önerdim.”

Mitchell’la birbirimize bakıyoruz ama ilk önce gözlerini kaçırıp o oluyor. Bazen onu Pukaki Gölü’nün kenarında öptüğüm gibi öpmek istiyorum. Hatta şimdi daha da büyük bir tutkuyla; çünkü beni bu ölüm uykusundan uyandıracakmış gibi geliyor. Septimus meleklerle karşı şefkat duymamızı istiyor ve ben de zaten öyle hissediyorum ama Elinor sonu olmayan bir kâbusun içine girmişken, onlar için üzülme çok zor.

Yine de Owen, Jeanne, Angela ve Johnny’ye yapılan zalimlik çok acımasızcaydı. Onlar da Rüya Kapanı’nı “kurtarmaya” gitti ve tıpkı Şeytan Takımı gibi tuzağa düştü. Yukarı’daki yetkililer Rüya Kapanı’nın bir silah olarak kullanılabileceğini biliyordu ve Cehennem’e karşı kullanabilmek için ellerinde tutmak istediler.

Fakat arama ekipleri enfeksiyon geçirdi ve bu yüzden de Yukarısı onları geri alamayacak. Owen ve Angela, bu durumu Jeanne'den daha iyi karşıladılar. Kendisi günün yirmi dört saatini çılgılık atarak geçiriyor. Johnny ise, Elinor'un yeni Rüya Kapanı olacağını öğrendiği andan itibaren kaskatı kesildi ve hiç kıpırdamıyor. Konuşmayı reddediyor. Onu görmedim, kimsenin görmesine izin yok ama Septimus hemşirelerle konuştu. Johnny'nin şoka girdiğini söylüyorlar.

Hadi canım, sen de! Daha yeni kavuştuğu kardeşinin Şeytan tarafından durmaksızın işkenceye maruz kalacağını öğrendiğinde nasıl bir tepki vermesini bekliyordunuz acaba? Buradaki geri zekâlılar beni deli ediyor. Hepsi tek tek kullanılıyor. Artık hiçbir şeyde ruh ya da insanlık kalmadı.

Konsantre olamıyorum. Bildirgeye yazılan rakam ve yazılar koca bir karmaşadan ibaret. Kolumdaki zehirli kabukları kaldırıp kanatıyorum. Topaklanmış, kırmızı ölü kanımı görmek en azından Elinor'la aynı kaderi paylaşıyor-muşum gibi hissettiriyor.

Buradan gitmek zorundayız. Başka bir yolu olmalı ama benim aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu da bana biraz araştırma yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Cehennem'in kütüphanesini oluşturan koca kitap yığınlarının arasında, Elinor'u oradan nasıl çıkaracağımıza dair bazı bilgiler olmalı ama onu bulmak için yardıma ihtiyacım olacak ve ne yazık ki kütüphanede tanıdığım tek çalışan Patty Lloyd. Bana yardım etmeyecektir ama Mitchell'a edebilir.

Şöyle bir kafamı sallayıp son bildirgenin de çıktısını alıyorum. Onayı için Septimus'a gönderiyorum. Mitchell beni izliyor, gözleri öyle öfke dolu bakıyor ki kâğıdın alev almaması şaşılacak şey.

“Yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye soruyorum.

Kafasını sallıyor.

“Ne anlamı var ki?”

“Kütüphaneye gitmek istiyorum.”

“Oradan nefret ediyorum. Bana kendimi aptal gibi hissettiriyor. Oradan kitap alacağım zaman, bunu Elinor'dan rica ederdim bu yüzden orası bana sadece...”

Sesi kesiliyor ama yanımdan ayrılmadan önce mürekebe bulanmış, terli parmaklarından yakalıyorum. Böyle olması umurumda bile değil. Ellerimizi birleştirerek, küteyene kadar parmaklarım çekiyorum.

“Burada öylece oturamam,” diye fısıldıyorum. “Bir şey yapmalıyım, ne olursa.”

“Onu oradan Septimus çıkaramıyorsa bizim nasıl umudumuz olur?”

“Bu denememek için bir bahane değil.”

Septimus bizi duyuyorsa da bunu belli etmiyor. Belgelerin içine gömülmüş gibi görünüyor. Son zamanlarda hiç durmadan bir şeyler yazıyor ama yazdıkları hiçbir anlama gelmiyor.

Mitchell bana Septimus'un, Cehennem çok kalabalıklaşmaya başladığı için Şeytan'ın Yukarı'ya savaş açmasından endişelendiğinde Dönüştürücü'yü aldığını söylemişti.

Oysa artık Septimus'un çok daha büyük bir planı olduğunu düşünüyorum. Şeytan tarafından kandırıldı, ihanete uğradı ve aptal yerine kondu. CAB ajanları bile arkasından onunla alay ediyorlar.

Septimus'un bir şeylerin peşinde olduğuna eminim ve iki bin seneyi aşkın süredir Cehennem'de olan bir şeytan olarak bu durum, karşısında duran kişi için iyiye işaret değil.

Kapı çalıyor ve içeri Aegidius giriyor. Üzerinde hâlâ Romalı kıyafeti var ve iğrenç, kıllı parmakları yürürken ses çıkarıyor. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

"General Septimus, şimdi elime ulaştı," diyor Aegidius. Üstünde gri duman tüten, siyah bir zarfı uzatıyor.

"Tam vaktinde," diye mırıldanıyor Septimus. "Teşekkürler, Aegidius. Başlattığım protokol incelendi o halde?"

"Evet."

"Başka gelirse?"

"Yine aynı olacak, General. Bizzat takip ediyorum."

"Teşekkürler, Aegidius. Bunu unutmayacağım."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp ofisten çıkıyor ve arkasında terli ayak izleri bırakıyor.

"O ne, patron?" diye soruyor Mitchell. "Departman dışından gelen mektuplardan duman çıkmaz."

"Zamanı geldiğinde seni ve Medusa'yı bilgilendireceğim, Mitchell," diyor Septimus. "Şimdi ikinizden de önemli bir şey rica edeceğim."

"Nedir?" diye soruyorum.

Septimus, "Prens Alfarin'i bulun," dediğinde, kanlı gözleri sanki biri ışık tutmuş gibi parlıyor. Oturduğu yerden

kalkıyor, siyah zarfı çizgili takım elbisesinin iç cebine yerleştirip yan kapıdan Oval Ofis'e giriyor.

Kapının kolu onun elinde Şeytan'ın damgasını oluşturuyor ama Mitchell ve ben son günlerde o kadar çok yandık ki iyileşeceğinden şüpheliyim.

Şeytan sadece arkadaşımızı almadı. Bize onu durdurmayı düşünecek kadar aptal olduğumuzu hatırlattı.

“Bu yerde daha fazla çalışamayacağım,” diyor Mitchell. “Bana ne yapacakları umurumda bile değil. Tek düşünebildiğim Elinor. Kendimden nefret ediyorum çünkü o içerideyken...” Mitchell başparmağını Oval Ofis'e doğru çeviriyor. “...kardeşim güvende demektir. Bu beni nasıl bir manyak yapar? Burası beni bir canavara çeviriyor. Her şeyi kaybettik, Medusa. Her şeyi...”

“O zaman bana yardım et,” diye yalvarıyorum. Sanırım Şeytan Elinor'u kolay bir tercih olduğu için aldı. Ben onu Şeytan'a altın tabakta sundum, Mitchell. Başka bir yolu olmalı. Şeytan, rüyalarını yakalamak için çocuklardan önce ne kullanıyordu? Başka bir şey olmalı ve o şeyin ne olduğunu bulmalıyız çünkü yapabileceğimiz en iyi şey bu. Bu yüzden kütüphaneye gitmek istiyorum. Elinor'u kurtarmamız için yol gösterecek bir kitap ya da kayıt olmalı. Burada kendimizi kötü ya da üzgün hissederek oturmak ona yardımcı olmaz ki. Septimus'un dediği gibi Alfarin'i ve sonra da melekleri bulmalıyız. O kütüphanenin altını üstüne getirmemiz gerek.”

Doğrusu şu ki bundan daha fazlasını yapmaya hazırım. Elinor'u geri getirmeye yarayacaksa, Cehennem'in bile altını üstüne getirebilirim.

28. Labirentin Sırları

Mitchell ve ben muhasebe ofisinden çıkıyoruz. Birinci kattan ayrılmadan önce de Oval Ofis'in büyük kapısına kulaklarımızı dayıyoruz. Artık alışkanlık oldu. Elinor'un sesini duymaya çalışıyoruz ama duysak ne olacak ki? Oraya giremeyiz.

Bir anlığına bu sessizlik hoşuma gidiyor çünkü onun acı çektiğini duyma fikri beni korkutuyor. Sonra da bu sessizliği istediğim için kendimi suçlu hissediyorum ve utanıyorum.

Kütüphaneye giden kalabalığı yararken Mitchell'ın elinden tutuyorum. Parmaklarıyla parmaklarımı kavlıyor ama hiç sesini çıkarmıyor, hatta bana bakmıyor. Hâlâ göl kenarında yaşadıklarımızdan bahsetmedik. Belki de Mitchell'ı öpmek kâbusa aralanan bir kapı haline geldi.

Ama bazen uykuya dalarken o anı düşünerek bunun beni Elinor'un acı çektiği fikrini düşünmekten alıkoymasını diliyorum. Bazen de o anı ikimiz ofiste yalnızken düşünüyorum

ve onun da benim gibi üzgün göründüğünü fark ediyorum.

İtiraf etmeliyim; Mitchell'ı öpmek çok hoşuma gitti. Fakat ardından yaşananlardan sonra, o anın aklıma gelmesinin bile kötü bir şey olduğunu düşünüyorum. Çünkü şimdi yalnızca Elinor'u düşünmeliyim, değil mi? Neden bunu başaramıyorum?

Rory Hunter'ın bana yaptıklarını hiç hak etmedim ama belki de *bende bir sorun olduğunu* söylerken haklıydı.

“Medusa.”

“Ne?”

Mitchell birbirine kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırıyor. Elini öyle çok sıkmışım ki parmakları sosis gibi şişmiş.

Bırakıyorum. Zaten kütüphaneye vardık.

“Nereden başlamamız gerektiğine dair bir fikrin var mı?” diye soruyor Mitchell parmaklarını ovarken.

Cehennem'in kütüphanesi devasa bir yer. Hatta sanırım Şeytan'ın Maskeli Balo'yu düzenlediği salondan bile büyük. Milyonlarca kitap, rafları dolduruyor ve karanlıkta itişip kakışan kalabalığı kontrol etmeye çalışan, bazılarının elinde kamçı bulunan kütüphane görevlileri var.

Dosyalama sistemini anlamıyorum –kimsenin anladığını sanmam– ama bir kitabı yanlış bir yere koymaya kalkarsanız kütüphaneden dışarı sırtınızda kamçı izleriyle çıkarsınız.

“Patty Lloyd'a ihtiyacın var,” diye karşılık veriyorum. “Cehennem tarihiyle ilgili olan bölümü bulmamız gerek ve o bize yardımcı olabilir ya da aslında sen. Sen onunla konu-

şurken, rafların arkasına gizleneceğim çünkü beni görürse yardım etme ihtimali azalacaktır.”

“Peki, onu nasıl bulacağım? Burada binlerce şeytan var.”

Gülüyorum. “Merak etme, onu bulmamıza gerek kalmayacak. Anladığım kadarıyla bir çeşit Mitchell radarı geliştirmiş. O seni bulacaktır.”

Yakındaki bir kitap rafının yanına çömeliyorum ve tabii ki çok geçmeden Bayan Küçük Islak Tişört, Mitchell’a doğru salınarak yürüyor. Göğüslerini daracık tişörtünün içine zar zor sığdırmış. Eminim ki onu da melekler, Cehennem’den ayrıldığında kalan eşyalarının arasında bulmuştur.

Göğüslerini daha çok öne çıkarmak için ellerini arkasına koyarak, “Mitchell,” diyor. “Seni burada görmek ne güzel. Şu çılgın saçlı Medusa Pallister’dan şimdiden sıkıldın mı?”

Kahkaha atıyor ve ben de ona kafa atıp saçımı daha yakından görme fırsatı vermemek için kendimi zor tutuyorum. Burada, onun göremeyeceği bir yerde kalmalıyım. İsteddiğimiz kitaba ne kadar erken ulaşırsak, Elinor’u kurtarmak için gereken planı o kadar çabuk yaparız.

“Aslında, yardımına ihtiyacım var, Patty,” diye mırıldanıyor Mitchell.

Kızın pembe gözleri parlıyor ve Mitchell’a yaklaşıyor. Hem de çok yaklaşıyor.

“Ne istiyorsun?” diye soruyor.

“Bana ölümsüzlük hâkimiyetinin tarihçesini bulacağım yeri gösterir misin?”

“Seni bizzat oraya götüreyim,” diye fısıldıyor ve küçük kitaplığın arkasından gördüğüm kadarıyla ellerini cebinden çıkarıp Mitchell’ın karnında dolandırıyor. Yani en azından ben karnında olduğunu düşünüyorum çünkü bana arkası dönük.

Çoğu okumuyor olsa da kütüphane hıncahınç şeytanlarla dolu. Bazıları kendi kendilerine konuşarak ileri geri sallanıyor. Bazıları çıkış kapısına giden yolu soruyor ve bahsettikleri şeyin kütüphanenin çıkış kapısı olmadığına eminim. Patty ve Mitchell tozlu rafların arasında ilerlerken onları belli bir mesafeden takip ediyorum. Neyse ki uzun ve sarı, dik saçlarıyla Mitchell’ı görmemek mümkün değil.

Kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledikçe, koridorlar daha da karanlıklaşıyor. Patty’nin Mitchell’ı aslında gitmek istediği yere götürmediği birkaç kez aklımdan geçse de sesimi çıkarmıyorum. Koyu pembe gözleri olan aptal herifin teki yanıma yanaşıp kolunu belime doladığında bile bir şey söylemiyorum. Şeytanların bu tarafa neden geldiğini biliyorum ve sebebi kitaplar değil. Bu yüzden Patty Lloyd ve arkadaşları burayı kendilerine mesken bellemiş.

Elleri üstümde gezinen şeytanı salyangozların olduğu rafa doğru itiyorum. Kimse iznim olmadan bana dokunamaz. Oraya dokunduğu an etrafı bir toz bulutu kaplıyor ve yaşlı şeytanlardan biri söylenmeye başlıyor. Mitchell ve Patty kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledikçe, aramızda bıraktığımız çığlık sesleri silikleşmeye başlıyor.

Yakınlarında durmaya çalışıyorum ama artık önümü

kapatacak kadar çok şeytan kalmıyor. Etraftaki şeytan sayısı azalıyor. Öte yandan burası o kadar karanlık ki Mitchell ve Patty beni ayaklarının dibinde dursam dahi göremez.

Bu kız onu hangi cehenneme götürüyor?

Sola, sağa, sonra yine sola dönüyoruz. Cehennem'in bile sunduklarından öteye geçen muhteşem hayal gücüm, şimdi rafların arasından yarı insan yarı canavar olan yaratıkların çıkmasını bekliyor. Kütüphanenin derinliklerine o kadar çok girdik ki raflardaki tozlar, mutfaktaki unlardan bile çok.

Sonunda Patty duruyor. Cebinden birkaç tane kibrit çıkarıyor ve duvardan sarkan bir tuğlanın içinde duran meşaleyi yaktığında, etraf turuncu bir alevle aydınlanıyor. Neyse ki yanlarında, eğilmiş bir şekilde durduğumu görmüyor. Birden Mitchell'ı raflara doğru itiyor. Mitchell o kadar şaşırıyor ki poposunun üstüne düşüyor. Patty hemen üstüne oturuyor.

“Ne oluyor?” diye söyleniyor Mitchell.

“Numara yapma, bebeğim,” diyor Patty onu ensesinden öperek. “Buraya neden geldiğini biliyorum.”

“Ben tarih bölümüne gitmek istiyorum, Patty!” diye bağılıyor Mitchell ve sesi öyle çok çıkıyor ki Kurtadamların bile onu duyduğundan şüpheleniyorum.

“Kimse buraya gelmez,” diye mırıldanıyor Patty. Ellerini tişörtünün içine sokuyor ama Rory Hunter ve Rüya Kapanı'nın saldırdığı dumanın virüsü yüzünden yara içinde kalan tenine dokununca nefesini tutuyor.

“Vücuduna ne oldu?”

Saklandığım yerden ortaya çıkıyorum.

“Şeytan Çiçeği geçirdi,” diye bağıyorum. “Yalnız, bu-
laşıcıdır. Kadın şeytanlardaki etkisi henüz bilinmiyor ama
erkeklerde vücutlarındaki etlerin soyulup döküldüğü görü-
lüyor.”

“Ne?” diye bağıyor Mitchell.

Patty, “Burada ne arıyorsun?” diyerek Mitchell’m üs-
tünden kalkıyor.

“Septimus, seni bulmam gerektiğini söyledi, Mitchell,”
diye karşılık veriyorum. “Şu tarih kitaplarını mümkün oldu-
ğunca çabuk bulmamızı söyledi ama kaşınının ve *malum*
yerindeki malum şeyin dikkatini dağıtabileceği konusunda
endişelendi. Ancak merak etme, doktorlar onun yeniden çık-
masını sağlayabilirlermiş.”

“Ne?”

“Neyin yeniden çıkmasını?” diye soruyor Patty endişeyle.

“Kitaplar diyorum, Patty. Cehennem’in tarihçesi ve İle-
ri Gelenler hakkındaki herhangi bir kitap iyi bir başlangıç
olabilir. Bir de Şeytan hakkında bazı bilgiler gerekecek çün-
kü... çünkü doğum günü yaklaşıyor ve şeye bakmamız la-
zım... ona daha önce verilen hediyelere. Sonuçta daha önce
verilmiş bir hediyeği yeniden veremeyiz.”

“Yani gerçekten kitap mı istiyordun?”

“Evet!” diye bağıyor Mitchell.

Cehennem’e döndükten sonra ilk kez gülümsüyorum.

Patty hâlâ şok içinde Mitchell’a bakıyor.

Yanan meşaleyi yerinden alıyor ve önümüzdeki koridoru aydınlatmak için kullanıyor.

“Yedi başlı kayalara kadar yürümeye devam edin. Tarihi belgeler üçüncü koridorun sonunda.”

“Bu çok karmaşık. Senin bize göstermen lazım,” diyorum. “Bu çok önemli, Patty.”

“Neden size yardım edecekmişim?”

“Çünkü bu senin işin,” diye karşılık veriyor Mitchell. “Her gün tonla istemediğim işleri yapıyorum, Patty, ama söylenmiyorum. Şimdi senden rica ediyorum... hayır, sana söylüyorum, seninle yatmak istemiyorum, kitap istiyorum.”

“Dostum, bazen cinsiyetinden şüphe ediyorum,” diyor karanlıktan bir ses.

Ve gölgelerin içinden Alfarin çıkıyor.

“Nerelerdeydin?” diye bağılıyor Mitchell. “Aklımızı kaçıracaktık. CAB ajanları seni tutukladı sandık!”

O kadar rahatlamış hissediyorum ki konuşamıyorum. Onun yerine, koşup Alfarin’e sarılıyorum. Sırtıma vuruyor.

“Üzgünüm, dostlarım. Prensesimden ayrılmak ruhumu yaraladı. Sanki bir barbar baltamı ve erkekliğimi çaldı. Yas tutmak ve düşünmek için tek başıma olmaya ihtiyacım vardı.”

“Yani saklanıyordun?” diye soruyorum.

“Saklanmak mı? Ben bir Viking Prensi’yim, saklanmam Medusa,” diye karşılık veriyor Alfarin sinirli bir şekilde. “Buraya bazı cevapları bulmaya geldim. Ve bunca araştırmanın sonunda da bulduğuma inanıyorum.”

Buna inanamıyorum. Bunca zamandır Alfarin’in başı

belada ya da ümitsizce Cehennem’de dolanıp duruyor diye endişelenirken burada düşünüyormuş. Çalışıyormuş. Bunca zaman bizim on adım önümüzdeymiş.

Mitchell’la aynı anda, “Ne buldun?” diye soruyoruz.

“Rüya Kapam’ın aslında bir çocuk olmadığını başka bir şey olduğunu buldum. Şeytan’ın bilinçaltı düşünceleriyle baş edebilen başka bir şey...” diye karşılık veriyor Alfarin heyecanla.

“Neymiş o?” diye soruyorum. “Onu bulabilir miyiz? Yerlerini değiştirebilir miyiz?”

“Benimle gelin; size ne bulduğumu göstereceğim,” diye karşılık veriyor Alfarin. “Şurada.”

Alfarin, Patty’nin bize gösterdiği yolda ilerlemeye başlıyor. Sadık baltasını bir elinden diğerine geçirirken, sağa sola oynuyor ve yolu aydınlatan turuncu ışıkla parlıyor. Arkama dönüp baktığımda Patty’nin de meşaleyle bizi takip ettiğini görüyorum.

“Ne zamandır buradaydın, Alfarin?” diye soruyor Mitchell. “Günlerdir ortalarda yoktun.”

“Demek ki günlerdir buradaydım,” diye karşılık veriyor Alfarin. “Göl kenarında Jeanne’in söylediklerini hatırladım. Bilgi güçtür. Şeytan’ın odasına açılan kapıyı ellerimle kıramıyorsam kafamı kullanacaktım.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” diye soruyor Patty ama sesi korkmuş ya da meraklı gelmiyor. Sesinde heyecan var.

Gölgelerin içinde, Mitchell’la göz göze geliyoruz. Cehennem’de kalan son şeytan da olsa Patty Lloyd’a güven-

mem ve pembe gözlerini devirmesinden de anlaşılacağı gibi Mitchell da güvenmez.

Ancak cevapları neredede bulacağımızı biliyor çünkü Jeanne'in de dediği gibi bilgi güçtür ve o güç bu kitaplarda yazılı.

Burada bir yerlerde...

Birden kocaman bir şeyin önümüzde dikildiğini görüyoruz. Bu yedi başlı bir canavar heykeli. Vücudu abartılı derecede büyük ve üst üste binen yağlarla kaplı gibi görünüyor. Kısacık bacakları ve uzun kolları var. Ellerindeki tuhaflığın ne olduğunu çözebilmek için iki kez bakmam gerekiyor. Ellerinin ikisinde de yedi parmak var.

Kafaları birbirinden farklı ve her biri farklı bir koridora bakıyor. Şimdi kütüphanenin tam ortasında duruyor olmalıyız.

“Bu da ne böyle?” diyor Mitchell. “Bunu yapan her kimse kafayı yemiş olmalı.”

“Yerinde olsam bunu sesli söylemezdim,” diye fısıldıyor Patty. “Bu gerçek boyutlarında, İleri Gelenler'in heykeli. Çoğu şeytan buraya gelmiyor, o yüzden varlığından haberleri yok.”

“İleri Gelenler bir... bir... şey mi?” Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bir canavar.

“Hayır, yedi taneler,” diye karşılık veriyor Patty. “Her bir baş, bir ölümsüzlük hâkimiyetinden sorumlu. Birbirlerinden farklılar.”

“Bilgili biriymişsin, Patricia Lloyd. İleri Gelenler'i öğrenmek için zaman harcayan pek az kişi vardır,” diyor

Alfarin üçüncü başa bakarken. Üçüncüsü C harfinin şeklini almış uzun bir boynun üstünde duruyor. Kel kafalı, küçük gözlü ve düz burunlu... Ağzı açık ve sanki çığlık atıyormuş gibi görünüyor. İki gözü de soldan üçüncü koridora bakıyor.

Alfarin'i büyüleyen başa bakarken, "Bu Fabulara mı?" diye soruyorum. Grotesk yüzden gelen sesi duyabiliyorum. Ağaçların arasından geçerken rüzgârın çıkardığı gibi ürkütücü bir ses bu.

"Aynen öyle," diyor Alfarin ve omzunun ürpertiyle titrediğini görebiliyorum.

"Bir dakika, Patty. Yedi ölümsüzlük hâkimiyetinden bahsettin. Diğerleri ne?" diye soruyor Mitchell. "Ben sadece iki tane var sanıyordum: Cehennem ve Yukarısı."

"Bizim gibiler için öyle," diye karşılık veriyor Patty. "Ama evren oldukça büyük, Mitchell."

"Bu çok tuhaf," diye karşılık veriyor, şakaklarını oarak. "Artık bilginin güç olduğundan emin değilim. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Bizi ve Cehennem'i ilgilendirmeyen şeyler için endişelenmemize gerek yok," diyorum kaldığımız yerden devam etmek için. "Dikkatimizi dağıtmayalım, Mitchell. Şimdi önemli olan tek şey Elinor."

"O kim? Uzun, kızıl saçlı arkadaşınız mı? Nerede?" diye soruyor Patty. Hâlâ meşaleyle bizi takip ediyor. Cevap vermek için ona doğru dönüyorum ve Fabulara'yı görünce yerimde zıplıyorum. Bana göz kırptıyor.

"Bu şey hareket etti!" diye bağıriyorum.

“Taştan yapılmış, Medusa,” diyor Patty alay ederek. “Taşlar hareket etmez.”

Ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Elimle enseme dokununca, aklıma Elinor geliyor.

“Sence Elinor acı çekiyor mudur?” diye fısıldıyorum Mitchell’a.

“Bunu düşünemem,” diye karşılık veriyor Mitchell. “Çünkü düşündüğümde, bir yanım onun yerinde M.J. olmadığı için mutlu oluyor.”

“Onun yerinde ben olabilirdim, biliyorsun,” diyorum yavaşça.

“Biliyorum, ben de.”

“Biliyorum.”

Yine göz göze geliyoruz ve bu sefer kimse gözlerini kaçırmıyor. Mitchell’ın pembe gözleri yanan meşalenin ışı-
ğıyla cam gibi parlıyor.

“Soruma yanıt vermediniz,” diye çıkışıyor Patty. “Arkadaşınıza ne oldu? Hem neden Şeytan’ın geçmişini bilmek istiyorsunuz?”

Mitchell’la benim arama giriyor. Bana sırtını dönüyor ve Mitchell’a da göğsünü gösteriyor.

“Prensesim, rüyalarına köprü olmak için Şeytan tarafından kaçırıldı,” diyor Alfarin.

“Alfarin!” diye bağıırıyoruz Mitchell ve ben. Patty’nin dedikodu yapmasını istemiyoruz ve acı tecrübelerimden de biliyorum ki bu konuda bir Yeraltı markası.

“Yani bir Ölüm Perisi mi?” diye soruyor Patty.

“Hayır, Rüya Kapanı,” diye çıkışıyorum.

Fakat Patty arkasına dönüp, meşalenin aydınlattığı ışıktaki suratıma bakıyor.

“Yalnızca çocuklar Rüya Kapanı olabilir, Medusa. Arkadaşımız bir Rüya Kapanı olmak için çok yaşlı. Şeytan onu aldıysa, eski yönteme dönüyor demektir.”

“Neden bahsediyorsun?”

Patty, uçları pembe, uzun saçlarını bir öne bir arkaya atıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Hepimizden üstün olduğu –özellikle de benden– bu anın tadını çıkarıyor.

“Medusa, sizin Cehennem ya da Şeytan hakkında bilgi edinmeye ihtiyacınız yok. Arkadaşınızı kurtarmak istiyorsanız Şeytan’ın Ölüm Perisi’ni araştırmalısınız.”

29. Dokuz

Mitchell, camları çatlatacak tiz bir sesle, “Ölüm Perisi!” diye bağıyor. “Ölüm Perisi’ni mi araştırmalıyız? Şahane!”

Mitchell’in alaycılığından keyif alan Alfarin heyecanla, “Patricia Lloyd’la aynı fikirdeyim,” diyor. “Ben de bu bilgiye rastladım. En başında, Cehennem İleri Gelenler tarafından yaratıldığında, Şeytan’ın rüyalarını toplayan kişi Ölüm Perisi’ymiş. Söylentiye göre, ikisi birbirine âşık olmuş ve on binlerce yıl birbirlerinden ayrılmamışlar ama Şeytan’ın rüyaları değiştikçe ve Cehennem daha fazla ölüyle dolup taşmaya başlayınca, Ölüm Perisi...”

“Şeytan’ı terk etmiş,” diye araya giriyor Patty, zafer kazanmış gibi gülerek. “Daha fazla kitap okusaydın bunları bilirdin, Medusa.”

“Okuyorum, Patty,” diye karşılık veriyorum, “ama Cehennem’de bu kadar eski zamanlara dair şeyleri okumuş olan bir şeytan yoktur.”

“Ben varım.”

“Sen burada çalışıyorsun.”

Bu ağız dalaşı, elimden tutup beni karanlığa çeken Alfarin tarafından sonlandırılıyor.

“Gel, Medusa. Sen hepimizden daha bilgilisin. Araştırmam esnasında Şeytan’ın Ölüm Perisi’ne ve onun Şeytan’ın rüyalarını hapsettiği bilgisine rastlar rastlamaz, bizi ona götürecek tüm bilgileri toplamaya başladım. Onu bulursak Şeytan’ın yanındaki eski görevine dönmesi için ikna edebiliriz ve prensesim de aramıza döner.”

Dönüp Mitchell’a bakıyorum. Gölgelelerin arasında şaşkın bir şekilde dikiliyor.

Ölüm Perisi’ni bulmamız gerek, diyor dudaklarını oynatarak. Daha neler!

Alfarin beni Patty ve Mitchell’ın yanından uzaklaştırmaya devam ederken, “Elinor’u geri getirecekse, Mitchell...” diye sesleniyorum.

Ayak seslerinden anladığım kadarıyla Mitchell bizi takip ediyor. Yere düşen gölgeleri göstermeye yetecek kadar etrafı aydınlatan turuncu ışığa bakılacak olursa –ne yazık ki– Patty de geliyor.

“Alfarin, dur. Omzumu çıkaracaksın.”

“Özür dilerim, Medusa ama savaşa hazırlanıyorum ve zaman çok önemli.”

“Gerçekten de günlerdir burada mıydın? Seni deli gibi merak ettik.”

“Yemek yemeyi ve uyumayı unuttum. Ben bir savaşçıyım ama amacı olan bir savaşçı. Gel, dört kafa bir taneden iyidir.”

Köşeyi dönüyoruz ve birkaç gündür Alfarin'e yuva olan yer karşımıza çıkıyor. Ayaklarımız yere düşen Cehennem tarihiyle ilgili sayfalara takılınca Patty çığlığı basıyor.

“Ne yaptın böyle, Viking delisi?” diye bağıyor.

Alfarin sinirli bir şekilde, “Çok az sonuca çıkan, çok fazla bilgi vardı, Patricia Lloyd,” diye karşılık veriyor. “Eskiden Şeytan'ın rüyalarını hapseden şeyler hakkında bilgiye ihtiyacım vardı, en sevdiği dondurmaya değil. İhtiyacım olanı aldım.”

“Siz aptallarla aynı yerde duramam!” diye bağıyor Patty. “Kütüphaneciler beni sorumlu tutacak. Kırbaçlanacağım.”

“Ölümde kırbaçtan daha önemli şeyler vardır,” diye karşılık veriyor Alfarin. “Büyük teyzem Dagmar böyle düşünmezdi tabii. Prensesim şu anda Şeytan'ın Rüya Kapanı olarak kullanılıyor. Zorla ahkonuldu ve... ve...”

Daha önce Cehennem'de ağlayan bir sürü şeytan gördüm ama hiçbiri Alfarin'in boyutlarında değildi. Yüzü sanki origami şeklini alan bir kâğıt parçası gibi kırış kırış oluyor. Gözyaşları içime içime akıyor. Hıçkırmıyor, ses çıkarmıyor. Alfarin'in kederini anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır.

Yerdeki deri kaplı kâğıtların üstüne basarken kararlılıkla, “Burada kalmak zorunda değilsin, Patty,” diyorum. “Ama lütfen gitmeden önce Ölüm Perisi'yle ilgili bilgileri nerede bulacağımızı göster.”

Yanımızdaki duvarda bir başka meşale daha duruyor ve üstüne bir şey aktığını duyuyorum. İlk başta karanlıktan bunun ne olduğunu anlayamıyorum. Patty elindeki meşaleyi

onun yanına koymaya çalıştığında yanlışlıkla elini sürtünce kan olduğunu görüyorum.

Gözlerimin önüne bir görüntü daha geliyor. Elinor kan ağlıyor. Korku filmlerindeki sahnelerde olduğu gibi, elbisesinin her yanını kaplıyor. Aklıma gelen bu görüntüden kurtulmak için kafamı sağa sola sallıyorum.

“Patty, lütfen bize yardım et,” diyorum. “Bu şeye bir an evvel ulaşmak için elde edebileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var.”

“Sana bu yetkiyi kim verdi?” diye çıkışıyor Patty.

“Septimus,” diye karşılık veriyoruz hepimiz birden.

Duvardaki meşale bir anlığına sönüp yeniden yanmaya devam ediyor. Her yanıma ürperiyor. İçimde izlendiğimize dair bir his var.

“Peki bunu nasıl yapacağız, Medusa?” diye soruyor Mitchell. Bana doğru uzanıp, beni edebiyat denizinin ortasına çekiyor.

Bunların hiçbirisi etiketli ya da kategorize edilmiş değil. Hatta Cehennem’deki en eski ve yıpranmış kâğıtlar bir araya gelmiş gibi görünüyor. Bazı sayfalar o kadar narin ki gözlerimin önünde kitapların içinden ayrılıyor.

“Patty, lütfen,” diyorum tekrar. “Bu ikimizin arasında geçen aptal şeylerin çok daha ötesinde bir şey. İşimiz bittiğinde benden nefret etmeye dönebilirsin ama arkadaşıma yardım etmek için yardıma ihtiyacım var.”

Sesimin yumuşak çıkması için çaba harcıyorum. Kendi sesimin yankısı bana dönüyor ve sesimin beyni erimiş birinin sesi gibi çıktığını duyuyorum.

Patty kollarını birleştirmiş ve bir kalçasını dışa doğru çıkarmış bir şekilde duruyor. Daracık pantolonu o kadar aşağı inmiş ki neden zahmet edip bir pantolon giymiş olduğuna anlam veremiyorum.

”Lütfen Patty,” diye yalvarıyor Mitchell. ”Gerçekten burayı bilen birine ihtiyacımız var. Ben... Ben teşekkür etmek için seni yemeğe çıkarırım.”

Kıskançlık alevi midemi ve göğsümü kavuruyor. Şimdi ağzımı açsam alevli bir şekilde kükrerim. Fakat Patty anında boyun eğiyor ve kitaplardan duvarı aşp Mitchell'in kollarına atlıyor. Mitchell onu hemen bırakırken benden tarafa bakmıyor.

”Anlaştık,” diyor tatlı tatlı. ”Hadi, başlayalım. Viking, ilk görevin kitapları yırtmayı bırakıp Ölüm Perisi'yle ilgili şu ana kadar edindiğin bilgileri organize etmek. Mitchell, tatlım, sen benimle gel, daha fazla bilgi edinmek için Z666 sırasına yumulalım. Viking'in buraya baktığı konusunda şüpheliyim.“ Bana bakıyor ve gülümsüyor. ”Medusa, sen de küçük, iyi bir stajyer olarak bize kahve getirebilirsin.”

Ahhhh! Ondan nefret ediyorum ama bunu Elinor için yapıyorum. Kendime devamlı söylemem gereken şey bu. Buna Elinor için katlanıyorum.

”Yardım lazım mı?”

Hatırladığımdan daha yavaş ve derin bir İngiliz sesinin konuşmaya katıldığını duyunca ben havaya sıçırıyorum, Patty ise çığlık atıyor.

”Owen!” diye haykırıyor Alfarin. ”Angela! Ve neredeyse-kan-kardeşim Johnny. Ne yapıyorsunuz burada?”

“Size yardım etmeye geldik... Eğer bizi kabul ederseniz.” diye üzüntüyle cevaplıyor Angela. Beni süzüyor ve neden olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Pembe gözlerim karşısında donakalıyor.

Meşalenin turuncu ışığıyla sarmalanmış olsak da üç meleğin, Cehennem’de bulunuyor olmanın verdiği ısı ve ateşi absorbe etmeye başladıklarını görebiliyorum. Bir zamanlar kahverengi, mavi ve yeşil olan gözbebekleri, şimdi soluk pembe girdaplarla dolu sütümsü beyaz renkte. Owen’ın gözleri Melek Takımı’nın diğer üyelerinin hepsinden daha parlak.

“Çok üzgünüm,” deyiveriyorum. “Yukarı’nın size yaptığı büyük haksızlık...”

Angela’nın altdudağı titriyor fakat Owen sadece omuz silkmekle yetiniyor. Sanki bu muameleyi bekliyormuş gibi bir hali var. Dört melek için de keder hissediyorum.

“Savaşçı Jeanne nerede?” diye soruyor Alfarin. “Sekiz kafa dört kafadan iyidir. Ölüm Perisi’ni akşam yemeğine oturmadan geri almış olacağız ve bu bana açlığımın intikamla geri geldiğini hatırlatıyor.”

“Jeanne hâlâ karantinada,” diye fısıldıyor Angela. “Zehirli olmasından değil, yapacaklarından korktukları için onu salmayacaklar. Aynı şekilde bizi de ayrı yerleşim uygulamasından henüz çıkarmayacaklardı ama Septimus geldi, bir şifacı bir şeyin içine düştü ve kendini kaybetti. Sizi nerede bulabileceğimizi söyleyen Septimus’tu.”

“Nasılsın, Owen?” diye soruyorum.

Tekrar omuz silkiyor. Kayıtlara göre Somme Savaşı’n-

da öldüğünde on dokuz yaşındaydı fakat burada, Cehennem'in karanlığında, çok daha genç gösteriyor. Hepsi genç gösteriyor, özellikle Johnny.

“Pembe gözlere alışıyorum... Sanırım.” diye donukça cevaplıyor Owen.

Bu cevap Angela'yı gözyaşlarına boğuyor. Johnny'nin göğsüne kafasını gömüp ağlıyor fakat Johnny yardımcı olmuyor. Bir heykel gibi tamamen hareketsiz, öylece duruyor.

“Johnny?” diyorum sessizce, elimi ona uzatıp.

“Kız kardeşim hâlâ bu Şeytan piçinin elinde, değil mi?”

“Onu geri alacağız, Johnny,” diyorum alelacele. “Bir planımız var.”

“Bizim de bir planımız vardı,” diyor Johnny acı acı. “Şeytan'ın Rüya Kapanı'm ele geçirecektik güya. Onu kötülüğün elinden kurtarmamız söylendi. Bize kötü olanın sen olduğu söylendi. Fakat Cennet, Rüya Kapanı'nı bir silah olarak da istiyordu. Ve şimdi kız kardeşim o piçin elinde ve o, kardeşimi yok edecek. Kız kardeşimden geriye hiçbir şey kalmayacak, Medusa. Ve bu tamamen senin suçun.”

“Johnny!” diyor Angela.

“*Hayır!*” diye haykırıyor Alfarin.

“Medusa'yı nasıl suçlarsın?” diye bağırıyor Mitchell.

“Owen bana senden bahsetti!” diye bağırıyor Johnny.

“Seninle ilk tanıştığımda sende bir gariplik olduğunu biliyordum. Seni daha önce gördüm, buna emindim ama nerede ve ne zaman bilmiyordum. Sonra Owen senin iki kere öldüğünü söyledi ve kayıtların da seni bir ucube olarak gösteriyor.

Ve sorunlu olduğun için kız kardeşim Şeytan tarafından ele geçirildi. Ele geçirilen sen olmalıydın, bizim Elinor’umuz değil.”

“Yeter Johnny,” diyor Mitchell dayanamayarak. Kolu arkada, bir adım öne çıkıyor. “Bunu önlemek için elinden ne geliyorsa yaptı. Medusa’yla böyle konuşmaya devam edersen seni karantinaya geri yollarım.”

“İki kere ölmek mi?” diyor Patty. “Bir insan nasıl iki kere ölebilir? En azından insan mısın sen?”

Bende bir sorun var. Bu sözleri kafamda duymaya devam ediyorum ve şimdi sözler sayısız kişiden, kakofoni olarak çıkıyor.

Bende bir sorun var. Bende bir sorun var. Bende bir sorun var.

Şeytanları ve melekleri itip koşmaya başlıyorum. Burunum, yaklaşmakta olan gözyaşlarından sızlıyor fakat bu hisse karşı koyuyorum. Hayat beni sert biri yaptı; ölüm daha da sert biri. Benim mantram bu ve benden, olduğum ve dönüştüğüm kişiden nefret eden sesleri bastırmak için bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Sol, sağ, tekrar sağ. Sadece koşuyorum. Nereye gittiğime dair en ufak bir fikrim yok ama önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok.

“Elinor Powell’in önemi var.”

Apar topar duruyorum. Ses bir erkek sesi değil, bir kadının sesi değil. Neredeyse sentetik, konuşmacının sanki bir insan sesini taklit etmesi gibi, gerçekdışı bir ses...

Önümde İleri Gelenler'in yedi başlı heykeli var, benimle konuşuyor ya da en azından Fabulara'nın kafası öyle. Görüntüsü korkunç ama başka yere bakamıyorum. Fazlasıyla iri ağzı hareket ediyor ve diğer altı kafa tamamen hareketsiz olmasına rağmen, şişkin, grotesk midesindeki dalgalanmaları görebiliyorum.

Hareket edebiliyor, yürüyebiliyor. Bu yoldan gelmediğimize eminim fakat işte bir şekilde, tam karşımda duruyor.

“Senin içini görebiliyorum, Medusa Pallister. İşkence-lerden geçmiş ruhunun derinliklerini ve ötesini,” diye fısıldıyor tuhaf ses. “Önünde seçeneklerin var ve bunların ikisi de kolay olmayacak.”

Evet, seçeneklerim var. Burada yaratıkla birlikte kalmak veya kaçmak...

Ağzı daha da genişliyor ve mide bulandırıcı, sapkın bir kahkahayı andıran bir gürültü çıkarıyor.

“Çok uzaklaşamazsın, şeytan.”

Yaratık aklımı okuyabiliyor.

“Bu dünyanın varlıklarının ötesinde olsam da her birinizin içindeki her şeyi bilirim. Elinor Powell'ın kaderinin sende yarattığı suçluluk hissi derinden dışarı süzülüyor; tıpkı kan gibi. Gözyaşlarının tadını alabiliyorum. Çığlıkların, Yeraltı Dünyası'nın tüm çığlıklarını bastırıyor.”

Benimle konuştukça boynu sağa sola sallanıyor. Bu hareket hipnotize edici... Kafamı çevirip arkamdaki çarpıp düşürdüğüm kadim yazıtlara ve parşömenlere bakıyorum, fakat hiçbir şey görmüyor, duymuyorum. Bu an içerisinde,

Cehennem'deki tek şeytan benim ve buradaki tüm ölümlere hükmeden İleri Gelenler'den biriyle yüz yüzeyim.

Elinor... Elinor için cesur olmalıyım.

“Ne seçeneği?” diye soruyorum cesaretimi toplayıp.

“Elinor Powell’ı kaderiyle baş başa bırakabilirsin. Şeytan’ın rüyaları en sonunda onun hakkından gelecek ve Elinor havadaki atomlardan ibaret kalacaktır. Şeytan, Rüya Kapanlarının kontrolünü tekrar eline geçirecektir.”

Olabildiğimce rahat bir şekilde, “Bu bir seçenek değil,” diye cevaplıyorum. Midem öylesine bir acı topu haline geliyor ki iki büklüm olmak istiyorum.

“Öyleyse devam etmeli ve Şeytan’ı terk eden her neyse onu aramalısın. Bu kolay olmayacak. Cesur olmasına rağmen, Viking bile bu yolculukta karşılaşacağın dehşetten ürkecektir.”

“Hiçbir şey Elinor’un acı çekiyor olduğunu bilmekten daha kötü değil.”

Yaratık, boyutundan beklenmeyecek kadar hızlı bir şekilde ileri doğru yalpalıyor. Fabulara’nın açık ağzı komple yırtılıyor ve tığ boyutunda dişleri suratımın birkaç santim yakınında havayı ısırıyor. Gerisingeri bir kitaplığın üstüne düşüyorum ve ruhumun derinliklerinden bir çığlık koyuveriyorum. Bu denli ilkel bir ses çıkarabileceğimi hiç düşünmemiştim. Korku, ıstırap ve çaresizliğin ötesinde bir şey bu. Vücudum ateş ve buza dönüşüyor. Pisliğin içinde boğulanları, rüzgârla derisi sıyrılanları, alev alev yanan mezarlarda tutsak edilmiş hükümlüleri görüyorum.

Yaratığın kafası geriye doğru çekilirken yerde perişan ve titrer bir halde kalakalıyorum. Şiddetle öğürüyorum ve ağzımdan acı meyve tadında, iğrenç, yeşil bir sıvı çıkıyor.

“Bu, Elinor Powell’ı kaderiyle baş başa bırakmazsan karşılaşacaklarından küçük bir kesitti yalnızca.”

“Fakat biz sadece Ölüm Perisi’ni bulmak istiyoruz,” diyorum tıkanmış bir şekilde. “Sonra Elinor’u geri alabiliriz.”

“Sana toplam dokuzdan henüz sadece üçünü gösterdim fakat altı daha var.”

“Anlamıyorum.”

“Ölüm Perisi’ni dokuzuncuda bulacaksın.”

Yedi başlı canavar yavaşça yok oluyor, gölgelere geri çekiliyor. Yürüyemediğim için ona doğru sürünmeye başlıyorum.

“Neyin dokuzuncusunda?” diye haykırıyorum.

“*Medusa... Medusa...*”

Bu çok ağır, kendimden geçiyorum.

Uyandığımda kendimi hesap odasına geri dönmüş buluyorum. Mitchell ve Alfarin bana endişeli gözlerle bakıyor. Mitchell saçlarımı okşuyor, parmaklarının alnımın etrafında yaptığı dokunuşları hissedebiliyorum.

“Hey, saatlerdir baygınsın,” diyor yumuşak bir şekilde.

“O yaratık...”

“Gitti. Duyduk ve bu sayede seni bulduk. Patty Lloyd korkudan altına yaptı neredeyse. Gerçek olduğunu kavra-

yamadı. Anlaşılan sık sık herifleri buraya getiriyor, öyle bir kaçıışı vardı ki görsen gülerdin.”

Nedense güleceğimi zannetmiyorum.

Alfarin, “Johnny üzgün olduğunu söylüyor, Medusa,” diyor. Kolları birbirine kenetli halde, baltasına kararsızca yaslanmış bir şekilde ileri uzanıyor. “Onu affetmelisin. Söyledikleri sana olan öfkesinden değil, Elinor’a olan sevgisindendi.”

“Melekler nerede?”

“Jeanne’i sakinleştirmeye çalışıyorlar. Septimus’a kahrısa Jeanne öfke patlaması yaşamaya doğru yaklaşıyor. Aslında sanırım bu Septimus’u epey etkilemiş. Şayet Jeanne bunu başarırsa Cehennem’de bunu yapabilen ilk kişi olacak.”

“Yaratık, Fabulara, bana Ölüm Perisi’nin nasıl bulunabileceğini söyledi.”

“Bunu da duyduk.”

“Dokuza gitmekten bahsederken ne demek istediğini biliyor musunuz?”

Mitchell küfrediyor. Bana değil, hiçbir şeye değil; sadece küfrediyor, kafasını sallayıp bir kere daha küfrediyor.

“Ne gördün Medusa? Yaratık sana kükreyerek safralarımı kustuğunda ne gördün?” diye soruyor Alfarin.

“Ölü insanlar gördüm. Rüzgârla derisi vücutlarından sıyrılan insanlar. Ve onların yüzleri, Alfarin. Durmaksızın çığlık atıyorlardı ama dilleri olmadığı için ses duyulmuyordu. Fakat çığlık seslerinin beni ele geçirmek için orada beklediğini biliyordum. Hatta rüzgâr durduğunda ve derileri tekrar çıktığında... geri geleceğini biliyorlardı. Rüzgâr

bıçak gibi, durmaksızın, art arda derilerini deşiyordu. Ve o koku... Kahverengi pisliğin içinde boğulan başkaları vardı.”

“Düşündüğüm gibiymiş,” diyor Alfarin. “Yalnız gideceğim, Mitchell. Senden benimle gelmeni isteyemem.”

Alfarin’le nereye gitmek? Neyi kaçırdım ben? Dirseklerime dayanarak yarı doğruluyorum. Bir acı bıçaklanmışçasına soldan sağa kafamın içine saplanıyor ve hemen akabinde de aynı doğrultuda bir kara gölge görüş alanımda yüzmeye başlıyor.

Sonra kurtların ulumasını duyuyorum.

Dokuz.

Dokuz kurt.

Dokuz Kurtadam.

Cehennem’in dokuz katmanı.

Dokuz.

Ölüm Perisi’ni dokuzda bulacaksın.

Alfarin korkmuş, hatta akli karışmış bile gözüküyor. Kararlılık dev vücudundan ışık gibi etrafa saçılıyor.

“Oh, hayır!” diye haykırıyorum. “Bu olamaz.”

“Anladın mı çoktan?” diye soruyor Alfarin. “Medusa,

gerçekten aramızdaki en bilge olan sensin. Mitchell ve ben kütüphanede topladığımız kâğıtlara baktık. Yanımızda getirdik bu kâğıtları. Yazılı olanla Fabulara'nın söyledikleri birbiriyle örtüşüyor.”

En sonunda aynı noktaya gelebildik. Ne yapmamız ve nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz.

Şeytan'ın Ölüm Perisi, gerçek Rüya Kapanı, Kurtadamlarla birlikte. Elinor'u kurtarmak istiyorsak onu bulacağımız yer orası.

“Cehennem'in en kötü yerine gidiyoruz,” diyor Mitchell.

“Bunu yalnız yapacağım, dostum” diye tekrarlıyor Alfarin.

“Kesinlikle bunu yalnız yapmıyorsun. Biz bir takımız,” diyorum.

Üçümüz de küçük, darmadağın odaya bakıyoruz. İçinden bir kadın eksilmiş olan bir takımız belki ama bir planımız var.

Dante'nin Cehennem katmanlarına doğru ilerliyoruz. Hep birlikte.

30. Bir Teklif

Septimus parmaklarını çenesinin altında birbirine kenetlemiş bir vaziyette, suratıysa en ufak bir duygu belirtisi göstermiyor. Beni duydu, öyle değil mi?

Bir damla ter suratımın yanından aşağıya süzülüyor. Yapmamız gerekene dair duyduğum şok geride kaldı. Tüm duygularım, son günlerde kopma derecesine gelmiş bir lastik gibi geriliyordu fakat şu an hissediyor olduğum şeyse canlılık. Sapkınca da olsa yine de bu muazzam ölçüdeki korkutucu hisse tutunmak istiyorum.

Elinor'u nasıl geri alacağımızı biliyor olmak bir şekilde bana güç veriyor.

Bu muhasebe odası Septimus, Mitchell ve beni içine alabilecek kadar geniş değil. Fakat şimdi ofiste bir de iriyarı bir Viking Prensi var ve Alfarin Cehennem'in fırınlarını ateşleyecek kadar gergin bir enerjiye sahip. Adeta fırlatılmayı bekleyen bir langırt topu gibi. Bir anlığına, devasa ayaklarının izin verdiğinden daha fazla sekecekmiş gibi duruyor.

Septimus'a planımızdan bahsederken sakinliğimi korudum. Gerçek Rüya Kapanı'nın kim olduğunu bildiğimizi ve onu Şeytan için geri alacağımızı anlattım. Şimdi tek ihtiyacımız olan Septimus'un bizi –yani beni– Cehennem'in sahibine bunu anlatabilmem için Oval Ofis'e sokması.

Septimus ne olduğuna emin olamadığım bir şeye bakıyor. Kırmızı gözleri, önünde yanmakta olan mum fitilinin yansımasıyla titriyor.

“Septimus, lütfen,” diyorum gergin sessizliği bozarak. “Sadece beni Şeytan'la görüşmem için içeri al. Korkmuyorum, yapabileceğimi biliyorum.”

Septimus sandalyesine yaslanıyor. Parmak uçlarıyla çenesine birkaç kere vuruyor.

Derin sesiyle ağır ağır, “Medusa,” diyor. “Sadakatin ve cesaretin karşısında söyleyecek söz bulamıyorum. Oldukça zekice bir plan ama aynı zamanda anlatabileceğimden çok daha fazla tehlike barındırıyor. Sana çekip gitmen için tek bir şans vereceğim ve ne ben ne de bir başkası, senin korkak olduğunu düşünecek.”

“Hayır,” diyorum meydan okurcasına. “Elinor sahip olduğum en iyi arkadaş ve onu geri alacağım. Onu geri almak için her şeyi, hem de her şeyi yapacağım.”

Septimus, Şeytan Takımı'nın kalanlarını teker teker içeri alırken, “Hepinizin Oval Ofis'e girmesine izin veremem,” diyor. “Bu Medusa'nın teklifi olmalı. Görevi tekrar başa dönecek şekilde olmalı ve Efendi'yle görüşmek için tek başına içeri girmeli. Yalnızca bir şansın olacak, Medusa. Nasıl oynamak istediğine şimdi karar ver.”

Oynamak? Septimus'un sözleri göğsümde, tutuşturulmuş bir fitil misali, haklı bir öfke ateşliyor. Bu bir oyun değil; bu, son derece korkutucu bir gerçek.

Fakat sonra sandalyesinden kalkarak kafasıyla onaylama işareti yapıyor ve birden *oynamak* doğru kelime gibi gözüküyor. Güçlü yanlarımı kullanmalı ve Şeytan'ın zayıflıklarından faydalanmalıyım. Her güç sahibi gibi o da bu güce dayandığının görülmesini isteyecek. İpleri tutan bir kukla oynatıcısı...

Tüm bunların onun fikri olduğunu düşündürmeliyim. Hâlâ yetkinin onda olduğu izlenimine kapılmalı.

“Elinor’u serbest bırakması için Şeytan’a yalvarmalısın,” diyerek önerisini sunuyor Mitchell. “Hatta ağlamak zorundaysan ağla.”

“Prensesimizi serbest bırakmasını talep et,” diye karşılık veriyor Alfarin. “Gerekirse tehdit et. Baltamı alabilirsin.”

Düşüncelerimi toplamak için dilimi ısııyorum. Elemanlar yanlış düşünüyor. Bu oyunu öfke veya korku üzerinden oynayamam. Şeytan'ın aklını karıştırmam gerekiyor ama nasıl? Hangi duygu aklını yitirmiş bir adama en büyük şaşkınlığı tattırabilir?

Hepimizi enkaza çeviren o yegâne duygu diye düşünüyorum ansızın, Septimus'un taş duvar dibinde, Mitchell'in ilk öfke patlaması esnasında söylediklerini hatırlayarak. *Aşkın gücünü hafife alma, Bayan Pallister Hepimizi kör edebilir; iyi yönde de kötü yönde de.*

“Onu sevmiş miydi?” diye soruyorum Septimus’a. “Şeytan diyorum. Ölüm Perisi’ni sevmiş miydi?”

“Evet, hem de çok,” diye cevaplıyor Septimus. “Bildiğin gibi evlilerdi ve aslına bakarsan birbirleri için ideal bir eşleşmeydiler. Ölüm Perisi’nin terk edişi Şeytan’a çok dokundu.”

“Yapma ya,” diye homurdanıyor Mitchell. “Hasta piç...”

“Adı neydi?” diye soruyorum.

“Medusa, bunun ne önemi var?” diye soruyor Mitchell. “İsminin bir alakası yok.”

“İsimler önemlidir, Mitchell,” diye cevaplıyorum. “Düşünsene, benim ismim Medusa olarak değiştiğinde, kendime dair yeni bir kimlik elde etmek için bir başlangıca sahip oldum. Küçük kardeşinle aynı ismi paylaşıyorsun ve biliyorum ki bunu dünyalara değişmezsin. Hlif ve Dobin’in oğlu Alfarin ise ismiyle o kadar gurur duyuyor ki tam ismini söylemesi neredeyse bir hafta sürüyor. Septimus’un ismiyse Yukarı’da da olsalar, burada Cehennem’de de olsalar, işiten tüm ölü ruhlara hayranlık ve korku veriyor. İsimler alakasız değil, kişisel; herhangi bir anlama gelebilirler.”

“Beatrice Morrigan,” diyor Septimus sessizce. “İsmi, Beatrice Morrigan.”

Beatrice Morrigan. Hoş bir isim. İsmin sıradanlığı beni gülümsetiyor. Kafamın içinde, kollarını iki yana açmış bir şekilde havada süzülen, ince uzun yapılı, sarı saçlı bir kadın görüyorum. Gözleri Şeytan’ın ve Kurtadamlarınki gibi siyah. Rüya Kapam’yla paylaştığım bir görü gibi değil bu seferki, yalnızca hayal gücümün gördükleri bunlar. İlk defa hayal gücümü korkmadan kullanıyor olmak güzel.

Patty’nin labirentvari kütüphanenin derinliklerinde söy-

lediklerini düşünüyorum. Ölüm Perisi'nin “kendini bulmak” için gidişi. Pekâlâ, umarım işini halletmek üzeredir çünkü ben *onu* bulmaya geliyorum.

“Hazırım” diyorum. “Şeytan’la görüşmek istiyorum.”

Aniden iki göğüskafesi arasında pestilim çıkıyor. Mitchell ve Alfarin’in senkronize bir sarılma planladıklarını sanmıyorum ama şimdi adeta bir şeytan sandviçinin garnitürü gibiyim.

“Sen gördüğüm en muhteşem... en zeki... en cesur...” diye kekeliyor Mitchell.

“Tanrıça Hlin seninle yürüsün, Medusa,” diye araya giriyor Alfarin. “Seni koruyacaktır.”

“Septimus,” diye cırlıyorum. Ses tellerim basınçla ezilmiş durumda ama Mitchell ve Alfarin geri çekilince ikisini de yanaklarından öpüyorum.

“Teşekkür ederim, bana kalben inandığınız için,” diye fısıldıyorum.

Saçımı kulağımın arkasına alarak, “Her zaman,” diye cevaplıyor Mitchell. Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdiriyorum.

“Hadi be!” diye yalan söylüyorum.

Muhasebe odasıyla Oval Ofis arasındaki kapıyla yüz yüze kalana kadar başparmağım sızlamaya devam ediyor. Kapı, mavi bir elektrik ışığıyla parlıyor. Buraya ilk görüşmeye geldiğim zaman bunun beni nasıl endişelendirdiğini hatırlıyorum. Ansızın, buraya ilk gelişim sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Kapı daha Septimus kapının tokmağına dokunmadan

açılıyor. Beni ve Mitchell'ı son günlerde sayısız kere korkutan, Şeytan'ın mührünü taşıyan tokmak...

Beni bırakma.

Bilmediğim bir sebepten bu cümleyi söylediğimi duyuyorum fakat ağzım korkudan donmuş durumda.

Kapı arkamızdan kapanıyor, Septimus ve ben Oval Ofis'te yalnızız.

“Şimdi ne olacak, Septimus?” Bir fısıltı da olsa sesim mağaramsı alanda yankılanıyor. “Çağırma düğmesine mi basacağız? Çağırıyor muyuz? Önceden burada olan küçük yaşlı kadın nerede?”

“Hiçbir şey yapmıyoruz, Medusa,” diye yanıtlıyor Septimus. “Buradan itibaren sen yalnız devam ediyorsun.”

“Ne?” diye çığlık atıyorum.

“Seni buraya getirmemi istedin, ben de isteğini yerine getirdim. Sana, senin tahmin edebileceğinden fazla güveniyorum ve inanıyorum, Medusa. Sakin ve olabildiğince hissiz kalmaya çalış. Karşıdaki kırmızı perdelerin arkasında bir kapı var. Efendi'yi bulabilmen için oraya ulaşmak zorundasın.”

“Septimus... bu, işe yarayacak mı?”

“Ölüm tavizlerle doludur, Medusa. Kendini feda etmek ve ihanet... Yine de bin yaşayandan daha fazla kalp ve ruhu Şeytan Takımı'nda gördüm.”

İleri bir adım attığımda, gözlerim kırmızı perdelere bir mıknatıs gibi çekiliyor. “Bu bir evet miydi?” diye sesli düşünüyorum.

Muhasebe departmanına bağlanan kapı sertçe kapanıyor. Septimus gitti.

Yalnızım ve oda yalnız olduğumu biliyor.

Oval Ofis genişleyip bozulmaya başlıyor. Şatafatlı perdelerle örtülü kavisli duvarlar benim aklımı karıştırmaya çalışıyor. Her attığım adımda, Septimus'un bana gösterdiği kırmızı perdeler iki adım daha uzaklaşıyormuş gibi.

Aniden kendimi eğimi sürekli artan bir bayırda yukarı doğru yürüyor gibi hissediyorum ve oda eğilip büküldükçe ayaklarım kayıyor. Ortadaki maun ağacından masaya odaklanıyorum. Arkasında yaldızla kaplı büyük bir taht duruyor. Aşırı gösterişli ve aptalca bir taht fakat hareket etmiyor. Duvarlar, tavan ve hatta zemin yukarı aşağı dalgalanıyor fakat eğer bu hareket gerçekse taht ve masanın da kayıyor olması gerekmez miydi? Tüm bunlar sahte, içeri adım atan yabancıları sersemletmek için tasarlanmış bir güvenlik düzeneği. Odanın hareketi gerçek değil.

“Bu, gerçek değil!” diye bağıriyorum.

Oval Ofis, cevap vermek istermiş gibi, sanki bir kıyafetmişçesine son bir kere hareketten hemen sonra Septimus ve benim odaya girdiğim zamanki haline geri dönüyor.

Midemin bulantısıyla, odanın karşısındaki kırmızı perdelerle koşarak perdeleri kaldırıyorum. Perdenin arkasında tek bir kapı var. Altından yapılmış kapıya dört adet buzlanmış cam panel gömülmüş. Kapının üzerine altından basma resim şeklinde Şeytan'ın suratı resmedilmiş.

Kapının ortasında iri, yaldızlı ve kadın biçiminde bir

tokmak var. Kadının elleri birleşik, altın saçları vücudunun etrafında yüzüyor gibi. Kolları çember halini alan bir metal parçasına benziyor.

Ellerini kavrayıp kollarını aşağıya indiriyorum. Derin bir zil sesi Oval Ofis'in içinde yankılanıyor.

Cam panellerden bir şeklin yaklaştığını görüyorum. Küfretmek geliyor içimden ama kelimeyi oluşturamıyorum. Boğazım, sanki görünmez bir çift el tarafından sıkılıyormuş gibi hissettiriyor. Midemin ortasına yerleşen bir acıyı ve dilime kadar ulaşan asidik safrayı hissediyorum.

Kapı açılıyor, Şeytan karşımda.

Siyah pantolon ve mor, kapitone bir ceket giyiyor. Siyah keçisakalı tam bir C harfini andırır şekilde kıvrık. Dipsiz siyah gözler beni değerlendiriyor.

“Medusa Pallister, ne harikulade,” diyor yüksek oktavlı sesiyle. “Lütfen, içeri gel.”

“Ben... Girmesem daha iyi olur,” diyorum Şeytan'ın omzunun üzerinden arkaya bakarak. Arkasındaki oda gözleri gibi siyah ve geçitsiz... “Burada... Burada konuşabilir miyiz, efendim? Size bir teklifim var.”

“Bir teklif, ne eğlenceli,” diyor fakat sesi soğuk çıkıyor. Cildimdeki tüm tüyler diken diken oluyor. “Açık seçik görülüyor ki Septimus'un favorilerinden birisin, en son ne zaman şeytanları benim huzuruma getirdiğini hatırlayamıyorum...”

Düşünüyormuş gibi uzaklara dalıp gidiyor. Yüzünü somurtarak yukarı kaldırırken, uzun işaretparmağı keçisakalını okşuyor.

O bunu yaparken arkasında baştan aşağı beyazlar içinde, başka bir şekil belirliyor. *Onu* görünce dizlerimin bağı çözülüyor.

Şeytan, sahte kafa karışıklığı pozundan sıyrılıyor ve teatral bir neşeyle ellerini birleştiriyor.

“Elbette, şimdi hatırladım!” diye haykırıyor. “En son Septimus bir şeytanın Oval Ofis’e girmesine izin verdiğinde, harikulade bir ödülle odayı terk etmiştim. Öyle değil mi, Elinor?”

“Elinor!”

Adını haykırıp ileriye koşmaya çalışıyorum ama görünmez bir kuvvet beni geri itiyor.

Şeytan, bu sefer başka bir teatral yüz ifadesiyle, “Seni içeri davet ettim ve sen reddettin,” diyor. Bu sefer onaylamaz bir hali var. Gözleri kısık, alını kırışık, diğer elinin işaretparmağı ise ters bir saat sarkacı gibi soldan sağa hareket ediyor. “Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, öyle değil mi?”

Darbeden dolayı yanmakta olan ellerim ve dağınık saçlarımla, popomun üzerine yayılmış oturuyorum. Ölü bedenimdeki her bir öfke hücresi, şu saçma sapan keçisakalını Şeytan'ın gözleri kanla dolana kadar tutup çekiştirmemi söylüyor. Fakat Septimus'un duygusuz kalmaya çalışmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

“Beatrice Morrigan'm nerede olduğunu biliyorum,” diyorum aceleyle.

Şu beş kelimenin Şeytan'ın grotesk, tuhaf yüzüne yapabileceğim herhangi bir saldırıdan çok daha büyük bir etkiye sahip olması muazzam.

“Ne dedin?” Şeytan'ın yüzü, konuştukça karşımda belli belirsiz bir şekilde görünüyor. Sanki oda bir kere daha çarpılmaya başlıyormuş gibi, büyüyor. Tek şey, zamanı çarpıklaştıran tek şey Şeytan'ın kendisi... İnce suratı, bana kütüphanedeki kadim parşömeni hatırlatacak kadar soluk ve yarı saydam cildiyle o kadar büyük ki tüm Oval Ofis'i kaplıyor. Çıglık atıp arkaya sendeliyorum. Suratımda patlayan yoğun ısı infilakından gözlerimi korumak için tek kolumu siper ediyorum. Nefesini hissediyorum ve nefesi yakıyor.

“Nesin sen?” diye bağıriyorum canavara. “Benden uzak dur!”

“Ben, senin en kötü kâbusunum,” diye hırıldıyor Şeytan ve ben, gözlerim kapalı olmasına rağmen, gözkapaklarımı yakan korkunç, pis bakışlı yüzünü hissedebiliyorum. “Sen, milyonlarca acınası köle arasından bir köle olarak sen, buraya girebilip beni kandırabileceğini mi sandın? Septimus'un heveslerine müsamaha gösteriyorum ama sen *onun* ismini söylemeye layık değilsin, Medusa Pallister.”

“*Onun* nerede olduğunu biliyorum,” iç çekiyorum. “*Onu* bulabilirim. *Onu* sana... Beatrice Morgan'ı sana geri getirebilirim.”

“*Onun* ismini söylemeyi kes!” diye bağıriyor Şeytan. “Kes, kes, kes.”

Oda sallanıyor ve ellerim ıslanmış durumda. Gözlerimi

tamamen açmaya korktuğumdan sadece aralıyorum. Tüm zemin koyu kırmızı renkte parıldıyor.

Kan. Zemin kanıyor. Sendeleyerek doğruluyorum ve tanıdık metalik koku odayı doldurdukça öğürüyorum. Topak topak olmuş salçayı andıran yoğun, kırmızı kan volkanik bir çamur gölü gibi odanın ortasından dışarı sızıyor. O kadar hızlı dışarı sızıyor ki spor ayakkabılarım şimdiden kana bulandı.

Midem ve göğsüm o kadar ağrıyor ki sanki içimde bir şey dışarı çıkmak için pençeliyor gibi hissediyorum. Şeytan'ın yüzü hâlâ grotesk bir biçimde odaya yayılmış durumda. Gerçekten bu şekilde oda içinde genişledi mi yoksa bu öfkesinin bir yansıması mı bilmiyorum ama siyah, yoğun gözleri içime bakıyor ve ruhumu bir kitap gibi okuyor.

Gırtlığımdan gelen bir çığlıkla acıyı def etmeye çalışıyorum. İleri doğru bir adım attığımda spor ayakkabılarım artık baldır hizasına gelmiş olan kan banyosu içinde sıırılsıklam oluyor.

“Beatrice Morrigan!” diye bağıriyorum. “Gerçek Rüya Kapanı... Cehennem'in katmanlarının içinde... Kurtadamların meskeni...”

Fakat şimdi Şeytan inliyor ve çığlıkları tüm varlığımı sarsıyor. Deliyor, yakıyor. Cehennem'e birlikte adım attığım bu ruh ve ölü bedenim çözülüyor. Kan ağzımın içinde. Gözlerimin, kulaklarımın içinde süzülüyor.

Elinor'un hissettiği bu mu? Şeytan'ın hayal ettiği bu mu?

Elinor. Tüm bunlar Elinor için. En yakın dostum. Kar-

deşim. Ve sonra her şeyi görüyor, duyuyorum. Eski sokağımđan geçerken kollarını benimkilerle birleştiriyor. şeytan Takımı, annemin mutfağında... Silah yerde dönüp duruyor.  ığlıklar. Bir silah patlama sesi. Mitchell ve Alfarin, Elinor'la beni dar sokaktan aşağı sürüklüyorlar.

Beni bırakma. Beni bırakma.

Zaman  izgim değişti.   z ld m. Ben ve 1967 senesinin haziran ayının yirmi beşinci günü ölmüş olan Medusa Olivia Pallister, Cehennem'in kayıtlarından silindik.

“ l m  kandıramazsın, Medusa.” D ş m şeytan'ın sesiyle kesildi. “Zamanı kazanabilirsin ama sonunda hepiniz buraya dönersiniz.”

2 Aralık 1967. Köprünün ucuna tırmanıyorum. Bana inanmadı. Annem, Rory'nin beni incittiğini söylediğimde bana inanmadı. Beni izliyor. Arabaya geri dönmem için bağılıyor bana. Ben sadece bana inanmasını istiyorum. Onu böyle korkutmak, belki de ihtiyaç duyduğu bir farkındalık yaratma hissi.

Fakat sisin parmakları vardır. Bana dokunuyor, beni çekiyor.

“Sakin bırakma!” diye çığlık atıyor annem.

Bırakmadım. Fakat yine de ölüm beni aldı.

31. İkinci Bir Şans

Oda, iç çekişlerimi saymazsak bir anda sessizleşti. “Neden bana bunları gösteriyorsun?” diye ağlıyorum.

“Kâbusların benim rüyalarım, Medusa,” diyor Şeytan alay edercesine. “Bilmek istedin.” Yüzü tekrar normale dönmüş mü diye bakmak için kafamı kaldırıyorum ama nedense öncekinden daha da korkunç görünüyor.

“Buraya Elinor için geldim,” diyorum, kendime gelmeye çalışarak.

“Yalancı. Ne gibi bir özelliğin olduğunu bilmek istedin ve ben de sana gösterdim. Sen nadir ölülerden birisin. Ölümü kandırmaya çalışmış olanlardan biri. Septimus da öyle. Benzer bir ruh. Fakat sonunda hepinizi elde ederim.”

“Ben ölümü kandırmaya çalışmadım!” diye bağıyorum. Sonra fark ediyorum ki Şeytan’ın arkasındaki kapı kapanmaya başlıyor. Elinor. *Onu* şimdi kaybedemem. Bu kadar yakinken değil. “Zaman çizgim değişti fakat bu bir

kazaydı. Şimdi şimdi hatırlıyorum! Rory Hunter benim ilk zaman çizgimde ölmedi ama paradoks içinde öldürülünce benim ölümümü de değiştirmiş oldu.”

“Ölümünü *erteledi*,” diye düzeltiyor Şeytan. Dudaklarını yalıyor ve dilinin çatallı değil, siyah olduğunu görüyorum.

“Ölümüm erteledi diyelim. Ne önemi var? Ölüyüm. Hâlâ bana sahipsin ve üstelik eskisinden daha da beter bir haldeyim çünkü sonsuza dek bir önceki varoluşumun bu gibi geri dönüşleriyle yaşamak mecburiyetinde kalacağım. İstedğin bu değil mi?”

“Artık biliyorsun,” diyor Şeytan, bir zafer kazanmış edasıyla kafasını geriye yatırarak. “Şimdi, çık dışarı.”

“Hayır.”

“Korumalarımı çağırmamı mı istersin?” diye tehdit ediyor. “Onları daha önce gördün. Öncesinde naziklerdi. İkinci bir şans elde edemezsin, Melissa.”

“Sana söylediği bu muydu?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Beatrice Morrigan’ın sana söylediği bu muydu? İkinci bir şans elde edemeyeceğin?”

“Sana *onun* ismini söylememeni emretmiştim!”

Zaman tükeniyor. Kapı tamamen kapanmak üzere... Şimdi kendim de dahil her şeyle saldırmalıyım Şeytan’ın üzerine.

“Sana söylüyorum, Beatrice Morgan Cehennem’in dokuz katından birinde bir yerlerde,” diye ısrar ediyorum.

“*Karımın nerede olduğunu biliyorum!*” diye bağırıyor Şeytan. Tükürük ağzından fırlıyor ve indiği yerde tıslıyor. “Malikânemde olan biten her şeyi ama her şeyi bilirim.”

“O halde neden onu yakalamaya çalışmadın?” diye bağıyorum. “Ya da sana karşı koyamayacak çocukları almak daha mı kolaydı?”

“Aşkın ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Aptal çocuk.”

“Acı verdiğini biliyorum.” diyorum. “Aşk kalpler ve çiçekler değildir. Kontrolü yitirmene sebep olur. Düşünmeyi bırakırsın. Aşk seni duyarlı hale getirir. Birini sevdiğinde, sana büyük bir acı veriyor olsa da onun mutluluğunu ön plana koyarsın.”

Şeytan, masasına doğru kendini bıraktı. Benden olmayan tarafa dönük metal, gümüş bir fotoğraf çerçevesini nazikçe okşadığı eliyle kendini sabitliyor.

“Gitmesine izin vermek bana acı verdi,” diye fısıldıyor.

“Evet,” diye cevaplıyorum. “Seni üzdü, ama onu sevdin.” Ruh halinin değişiyor olduğunu hissediyorum ve birden aslında bu oyunun nasıl oynanacağını bilebileceğimi düşünüyorum. “Onu sevdin ve bu yüzden peşinden gitmedin. Peki ya peşinden gelmeni istediye? Karın yalnız ve korkmuş durumda olabilirdi. Senin, yani buradaki en güçlü iblisin, kendisini istemediğini düşünmüş olabilir. Ben Beatrice olsaydım yıkılırdım. Sahip olduğum her şeyle seni sevmiş olsam da geri dönmeye korkuyor olabilirdim.”

Şeytan'ın sırtı düzleşiyor. Çerçeveyi eline alıyor ve üzerine parmağıyla boydan boya bir çizgi çekiyor.

“Sevdiğimi aramak adına dokuz katmanı güçbela doluşmak için burayı terk edemem,” diyor çatlayan gür sesiyle. “Meskeni terk etmem anarşi dolu bir kan banyosuna sebep

olur. Septimus bilge bir sağ kol fakat benim yeteneklerim onda yok...”

Sesi gittikçe azalıyor ve siyah gözlerini fotoğraftan çekip bana doğrultuyor.

“Oraya benim yerime sen gideceksin. Beatrice’i bulacaksın. Sana Elinor Powell’ı geri vereceğim ve dördünüz, Şeytan Takımı, eşimi bulup bana geri getireceksiniz. Senin ölümde ikinci bir şans bulma yönteminle, ben de ikinci bir şans elde edeceğim.”

“Emredersiniz,” diye cevaplıyorum aceleyle. “Çok akıllısın. Ölüm gerçekten beni özel biri yaptı. Burnunun dibinde Septimus’la benim birlikte çalışıyor olmamız sence bir tesadüften fazlası değil mi? Ya tüm bunlar bu anın gelmesi için yapıldıysa? Benim elde ettiğim ikinci şans, senin ikinci şansına *dönüşüyor*. Eşinle, Beatrice Morrigan’la, gerçek Rüya Kapanı’nla ikinci bir şans!”

Şeytan beni sakince karşılıyor ve ben acaba çok mu anlaması zor bir şekilde anlattım diye endişeleniyorum.

“Bana haddinden fazla iltifat etme çocuk, yoksa kolaylıkla Bayan Powell’la devam etmeye karar verebilirim bir anda,” diyor benden uzaklaşırken. Yerdeki kan havuzu, o içinde yürüdükçe ayrılıyor. Sonra tekrar bacaklarımın üzerine kapanıyor. Camdan kapıya doğru Şeytan’ı takip etmeye çalışıyorum ama bacaklarım takılıyor. Her şey aniden yine kontrolden çıkıyor gibi gözüküyor.

“*Elinor!*” diye bağıriyorum. “Efendim, lütfen onu bize geri verin,” diye yalvarıyorum. “Sizin için Beatrice Morrigan neyse, bizim için de Elinor o. Onu seviyoruz.”

Şeytan yürümeyi kesip sağ elini kapının çerçevesine dayıyor. İleriye uzanıp kendini sabitliyor. Ceketinden dumanlar çıkmaya başlıyor.

“Sana Beatrice’in adını söylememeni söylemiştim!” diye homurdanıyor.

“İkinci bir şans!” diye bağıriyorum onu yönlendirmek için. “Planınız, efendim, gerçekten mükemmel bir fikir. Çünkü kaybedeceğiniz bir şey yok. Bırakın en azından deneyelim. Eşinizi bulamazsak siz de... siz de...”

Benim şimdi bile tamamlayamıyor olduğum cümleyi, “Bayan Powell’ı mı geri alırım?” soruyla tamamlıyor.

“Sizin kaybedeceğiniz hiçbir şey yok ve biz her şeyi kaybedebiliriz. Siz de bundan hoşlanmıyor musunuz?”

Şeytan gülerken etrafımdaki kan gölü yavaşça çekilmeye başlıyor. Derime yapışmış kan tortusunu görmek için bacaklarıma bakıyorum fakat hiç tortu kalmamış olduğunu görüyorum.

Bu da başka bir halüsinasyondur.

“Uykusuzken baş etmem güçleşiyor, Medusa Pallister,” diyor Şeytan. “Septimus bu olaylar zincirini başlatmış olduğu için basbayağı pişmanlık duyabilir.”

Uzun, soluk parmakları kadın şeklindeki tokmağın üzerinde yavaşça hareket ederken kalbim umutla dolup taşıyor. Parmaklarını sanki figürün saçlarını okşarmışçasına aşağı indirirken ileri doğru yükleniyor ve kapıyı geri itiyor.

“Elinor Powell, çağırılıyorsunuz,” diyor Şeytan.

Bunun bir halüsinasyon daha olması ihtimaline rağmen

umursamıyorum. Koşmaya başlıyorum. Artık odayı veya içindeki gerçek canavarı dahi göremiyorum. Tek gördüğüm Elinor. Kollarıma düşüyor ve Oval Ofis'in bizi kulakları patlatan bir çığlıkla dışarı tükürmesiyle yerde yuvarlanıyoruz.

Dördümüz, Şeytan Takımı, birbirine dolanmış bir şekilde kütüphanenin zeminindeyiz. Diğer şeytanlardan uzak olmak istemiştik ve aklımıza gelen tek yer burası olmuştu. Elinor'u alalı birkaç gün oldu. Hiçbir şey yemedi ve bolca uydu. İçinde bulunduğu bu çileli durumu atlatması için ona zaman tanıma çabamız nafileydi. Hepimiz onun için çok endişeliydik ve sonunda kendimizi bir casus gibi onu uzaktan izlerken bulduk. Nihayet bize kendisiyle kalmamızı söyledi ve biz de öyle yaptık. Ne kadar hırpalanmış ve duygusal anlamda suyu sıkılmış gibi olsa da bizim Elinor'umuz dayanıyordu. Ona Şeytan'ın Rüya Kapanı olduğu zamanlar hakkında sorular sorduğumda, tüm korkunçluğu önemsizleştirerek anlatmayı ve gördüklerini paylaşmamayı seçti. Anlaşılan kâbuslar sürekli değildi çünkü Şeytan pek çok gece uzun süreler uyumazdı.

Veya Elinor bize öyle söylüyordu.

Şimdi, etrafımızda kitaplardan ördüğümüz bir kalenin ortasında, Alfarin ve ben Elinor'un iki yanında, Mitchell ise bacaklarını Elinor'a sarabilecek kadar yakınına eğilmiş va-

ziyetteyiz. Dile getirmeden, burada ve gerçekten var olduğumuzdan emin olmak için, birbirimize dokunmaya ihtiyaç duyuyoruz.

Ölüyüm ama hiç bu denli hayatta veya minnettar hissetmemiştim kendimi.

“Yalnız gideceğim,” diye fısıldıyor Alfarin. “İkinizden de benimle gelmenizi istemeyeceğim.”

Tekrar bu konuyu açıyor olmasa iyi olurdu.

“İkiniz?” diye fısıldıyor Elinor. Çatlak sesi güçbela duyuluyor. Bu, iyi olmayan birinin sesi değil; bağırmakta olan birinin sesi.

Veya çığlık atmakta olan birinin...

“Elinor, bizimle gelmen asla olacak iş değil,” diye kibarca yanıtlıyor Mitchell. “Ve *biz* derken seninle beni kastediyorum, Alfarin. Çünkü Cehennem’in katmanlarına tek başına gitmiyorsun.”

Elinor’un eline uzanıyorum fakat elini tutmuyorum; yalnızca parmaklarımın onun parmakları üzerinde daireler çizmesine izin veriyorum.

Elimi tutuyor ve üzerime eğiliyor. Tırnakları hep böyle kısa ve perişan halde miydi?

“Şeytan Takımı, değil mi?” diye fısıldıyorum.

“Her zaman.” Elim sıkıyor ve lades kemiğinin kırılmasını andıran ufak bir çatırtı duyuyorum. Elinor ürküyor.

“Hepimiz gitmek zorundayız, Alfarin. Elinor bile,” diyorum. “Şeytan’la birlikte içerideyken bana ikinci ölümümle ilgili bazı şeyler gösterdi. Aynı Owen’ın sürekli bahsetti-

gi gibiydi. İki zaman çizgime ait anılarım var. Silikler fakat gittikçe belirginleşiyorlar. Rory öldürüldüğünde, ilk ölümüm ve zaman çizgim kayıtlardan silindi çünkü Şeytan Takımı zamanı değiştirdi. Fakat siz hep birlikte San Francisco'ya gittiğinizde ben Şeytan Takımı'nın parçasıydım. Her şey değiştiğinde yine de ölmek zorundaydım ve böylece altı ay sonra, tekrar öldüm.”

“Bu söylediklerinin nasıl bir alakası var anlamıyorum...” diyor Mitchell.

“İlk ölümüm bir kazaydı Mitchell; 25 Haziran 1967 olarak kaydedilen. Kayıtlara göre intihar etmişim ama intihar etmedim. İntihar etmezdim, ayağım kaydı, annemi üvey babamın yaptıkları konusunda ikna etmeye çalışıyordum. Üçünüzü hepimizin hatırladığından daha uzun süredir tanıyorum ve hatıralar bir fısıltı gibi geri gelmeye başladı. Aslında Cehennem'i Dönüştürücü'yle terk eden dördümüzdük. Yani ben, Rory öldürüldüğünde oradaydım.”

“Sadece üçümüz değil miydik?” diyor Alfarin. “Biliyordum.”

Mitchell'in pembe gözleri, şaşkınlıktan ziyade hatırlıyor olmaktan, fal taşı gibi açık, “Gitmeme izin verme,” diye fısıldıyor. “Evet!” diye bağırıyorum. “Bu kelimeleri de hatırlıyorum.”

“Ama neden? Neden böyle sizce? Neden hepimiz bu boşluklarla ve yarım hatıralarla boğuşup duruyorduk?” diye soruyor Elinor.

“Bu sadece bir teori ama tahminim paradokstan silin-

miş olsam bile geriye bir şeyler kaldı. Tıpkı silindikten sonra kâğıt üzerinde belli belirsiz iz bırakan bir kurşunkalem gibi. Sanırım hatırlıyor olduklarım da bu satırlar.

“Yani Cehennem'deki ilk ölümüm ve varoluşum ortadan kaldırıldığında, yaşamaya devam ettim. Fakat yine de 2 Aralık 1967'de tekrar köprüye gittim. Sanki bir şey beni oraya çekiyor gibiydi.” Derin bir nefes alıyorum. “Gördüğünüz gibi annem, üvey babamın yaptığı tacizler konusunda bana inanmadı. Rory ölmüş olmasına rağmen, hâlâ annemin kendisine anlattıklarına inanmasına ihtiyaç duyuyordum. Başka kimse inanmamış da olsa, onun inanmasına ihtiyacım vardı. Bunun bir anlamı var mı?” Arkadaşlarımla kafalarını sallayarak onaylaması beni rahatlatıyor. “Kafam o kadar karman çormandı ki sonunda kendime zarar vermekle tehdit ettim. Köprüye gittim ve annem beni orada bulduğunda, onu kafamdan bir şeyler uydurmuyor olduğuma ikna etmeye çalıştım”.

“Asla ölmeyi planlamamıştım,” diyorum güçbela. “Bir şey beni köprüden aşağı sürükledi o gün. Bir anlığına bunu yapanın sis olmasından şüphe ettim. Sanki ölümün kendisi bunu kontrol ediyormuş gibiydi.”

Elinor, elimi sıkarken yumuşak bir sesle, “Kader,” diyor.

Kafamı sallayarak onaylıyorum. “Şimdi, olan biten her şeyden sonra ve sonrasında yapılması gerekeni bilir bir halde, tekrar alınmış olmamın sebebi buydu diye düşünüyorum,” diyorum. “İkinci ölümüm, Beatrice Morrigan'ı Şeytan'a ikinci bir şans vermeye yaklaştırmakla bağlantılı.”

“Bu, ciddi ciddi başımı ağrıtıyor” diyor Mitchell. “Etrafıca düşünmeye başlayamıyorum bile.”

“Ben de öyle ve üstelik tüm bunları yaşayan tek kişi de benim,” diyorum.

“Ölümün kolay olduğu bir zamanı hatırlıyor musun?” diye soruyor Mitchell.

“Hayır,” diye cevaplıyoruz hepimiz. Hepimizin suratına aynı sapkın gülümseme yayılıyor. “Pekâlâ, Mitchell, Medusa ve ben Kurtadamların meskenine gireceğiz,” diyor Alfarin.

“Size söyleyip duruyorum, bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz,” diyor Elinor çatlayan sesiyle.

“Cehennem’in dokuz katmanı; Dante hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bilen var mı?” diye mırıldanıyor Mitchell.

“Ben katmanların çoğunu biliyorum,” diye cevaplıyorum.

Mitchell alaycı bir şekilde, “Öyle sanıyorum ki hiçbirinde yiyebildiğin kadar ye açık büfesi ve yavru kediler yoktur,” diyor.

“Senin kedilere alerjin var, Mitchell,” diyor Elinor, gözlerini devirerek. “Senin için her koşulda bir Cehennem katmanı olurdu.”

Alfarin homurdanıyor ve kalıp gibi ellerinin arkasına saklamaya çalıştığı kahkahasının sebep olduğu omuz sarsılmaları Mitchell’ı yere deviriyor. Mitchell’ın ayağı yanlışlıkla Elinor’a çarpıyor ve bu yüzden ben de kendisinin karnına tokadı indiriyorum.

Mitchell beni tutup üstüne doğru çekiyor, bir köpeği kurular gibi saçlarımı çekiştiriyor.

“Medusa'nın Cehennem katmanında bir tarak olurdu kesin,” diyor.

“Seninkinde de bir zimbadan daha ağır bir şeyle halter çalışmak zorunda kalmak olurdu,” diye cevabı yapıştırıyorum.

“Benimkinde don adını verdikleri o giysiyi giymek zorunda bırakılmak olurdu,” diyor Alfarin. “Erkeksi bölgelerim sıkıştırılmamalı. İştahımı etkiliyor.”

“Pekâlâ, zihnimde canlanmasına ihtiyaç duymadığım bir imgeydi bu Alfarin,” diye azarlıyor Elinor ayağa kalkarak. “Tam da Şeytan'ın rüyalarının yeterince kötü olduğunu düşünüyordum.”

Bu çok yanlış belki ama Mitchell ve ben kendimizi gülmekten alamıyoruz. Cehennem en sonunda beni histerik yaptı.

“Bu gibi konularda şaka yapmamalısın,” diyor Alfarin ciddiyetle. “Ben asla...”

Fakat Elinor Alfarin'in kalın dudaklarını başparmağı ve işaretparmağının yardımıyla birbirine yapıştırıyor.

“Biz Şeytan Takımı'yız ve hiçbir şey bizi bozamaz,” diyor yumuşakça. “Ne zaman, ne ölüm, ne de bir Ölüm Perisi. Bir görevimiz var ve şimdi hazırlanmıyoruz.”

Ve Alfarin'i yanaklarından öpüyor. Pırıltılı iki çift gözün buluşurken Yeraltı'nı ve içindeki her şeyi perdelediği anda gelen hızlı fakat içten bir öpücük. Mitchell'la ben güreşmeyi ve gülmeyi bırakıp yalnızca onları izliyoruz. Hayal edilebilecek en berbat işkencelerden geçmiş olup da hâlâ birbirlerine istek duyabilen Elinor ve Alfarin'i.

Sevginin ve arkadaşlığın saflığını takdir edebilmem için ölmemin gerekmiş olmasını düşünüyorum.

Mitchell ana girişten kütüphaneye hızlı bir geçiş yapmak istiyor. Cehennem'in katmanlarında gezinti yapmak için duyduğu hevesten değil, Patty Lloyd'un görünmez plastik bir kutunun duvarlarına çarpıp sekiyormuşçasına kalçalarını bir sağa bir sola sallayarak bize doğru geliyor olmasından.

"Siz devam edin, Thomason'un yerinde buluşuruz," diyorum.

Elinor, Alfarin ve Mitchell'in koruyucu bedenleri arasında sıkışmış durumda. Aceleyle kütüphaneden dışarı çıkarken ayakları güçbela yere değiyor. Mitchell, Patty'yle göz göze gelmemek için olanca gücüyle uğraşıyor ve başı sürekli yerde. Neredeyse kapının yanında kıyafetlerini değiştirmekte olan yaşlı bir adamın yanma varmak üzereler. Burada karşılaşılan tipler yeminle bir acayip... derken Elinor sıyrılıyor ve bana doğru koşuyor. Kollarını boynuma doluyor ve zayıf bedeninin sanki bir balonlu naylonmuşçasına cıt ettiğini duyuyorum.

"Bilmeni istiyorum ki benim için geldiğinde söylediklerinin hepsini duydum, Medusa. Ne yaptığını asla unutmayacağım; benim için gerçek bir kardeş gibisin," diye fısıldıyor.

"Sonsuza dek aynı şey yapardım," diye cevaplıyorum.

"Neden şimdi Thomason'un oraya gelmiyorsun?" diye soruyor.

Elinor'a tuhaf, belki yumuşakça ama kesinlikle suratında aptal bir ifadeyle bakmakta olan Patty'ye şöyle bir bakıyorum.

“Hemen arkanda olacağım, yalnızca önce halletmem gereken bir şey var.”

“Geç kalma,” diyor.

Mitchell, Alfarin ve Elinor'un kütüphaneyi terk etmelerini izliyorum. Şeytan'ın stajyeri, bir Viking Prensi ve ortaçağ İngilteresinden bir köylü... En yakın dostlarım.

“Demek onu geri aldın,” diyerek bölüyor Patty.

“Aynen.”

“Tam bir güç savaşçısısın, öyle değil mi? Yurtta bize hükmetmeye başlayacağını düşünme çünkü sen artık Şeytan'ın fahişesisin. Ve eğer sen...”

Sessizce, “Sana teşekkür etmek istiyorum, Patty,” diyerek nefes almadan sürdürdüğü hakaret akışını kesiyorum.

“Ne?”

“Sana teşekkür ediyorum dedim.”

“Ciddi misin sen?”

“Alfarin'in araştırmalarını onaylayan sendin. Beni, Mitchell'ı ve diğer tüm kaynakları ona yönelten sendin. Bunu yapmamış olsaydın Elinor'u asla geri alamazdık. Bu yüzden diyorum ki: teşekkür ederim. Mecbur olduğum için değil, istediğim için teşekkür ediyorum.”

Patty bunu bir süre düşündü.

“Bu iyiliğinin bana Mitchell'ın beni yemeğe çıkarma sözü vermiş olduğunu unutturacağını sanma,” diye cevap-

lıyor nihayet. Sanki ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa süzüyor beni. “Ve aklından bir saniyeliğine bile benim tamamen onun yemek sonrası tatlısı olma gibi bir niyetim olmadığını geçirme.”

Göğsümden bir kahkaha dışarı fırlayacak gibiyken kafamı sallıyorum. Patty’yi komik bulduğumdan değil; şu anda, her ne kadar Mitchell’ı deli gibi seviyor olsam da uğraşmam gereken daha büyük şeyler olduğundan.

Patty, yüzünde emin olamayan gülümsemeyle, “Cidden tuhafsin, Medusa Pallister. Sende doğru olmayan bir şeyler var,” diyor.

Şimdi, tutmakta olduğum kahkahayı basıveriyorum.

Ben, Medusa Pallister. Bende doğru olmayan bir şeyler olabilir elbet, fakat durum şu ki nihayet benim bununla bir sorunum yok.

